

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

**Translation project: *Delicious Monsters* by Liselle Sambury/
Перекладацький проєкт: переклад книги «Delicious Monsters», Лізель
Самбурі**

MA Paper

Karina Pyvovar
PERm-1-23-1.4d

Scientific advisor:
Oksana Milova, Ph.D.

Цим підписом засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документ є ідентичні.
29.11.2024 Пивовар К.В. *[підпис]*

Kyiv 2024

Abstract

The translation project is devoted to translating a section from Lizzelle Sambury's *Delicious Monsters* and analyzing the functioning of emotionally and stylistically marked vocabulary in the original text and its adequate reproduction in translation. The research focuses on the challenges posed by translating emotionally and stylistically marked vocabulary that contributes to the novel's horror and mystical atmosphere. In translating were used such translation strategies as domestication, foreignization and transcreation. For implementing these translation strategies was used the classification of translation techniques worked out by L. Molina and A. Hurtado Albir, which are central to rendering the original's emotional intensity and stylistic nuances accurately. The analysis involved comparing both the source and target texts, with examples illustrating how these techniques were applied to specific passages. The ultimate goal was to determine the most effective strategies and techniques for capturing the book's eerie and suspenseful atmosphere while maintaining the integrity of the author's stylistic decisions.

Key words: expressive vocabulary, stylistically marked vocabulary, emotionally marked vocabulary, psychological thriller and supernatural horror, translation techniques, translation strategies.

Анотація

Перекладацький проєкт присвячено здійсненню перекладу уривку з книги Лізелль Самбурі *Delicious Monsters*, а також аналізі функціонування емоційно та стилістично маркованої лексики в тексті оригіналу та шляхів її адекватного відтворення при перекладі. Дослідження зосереджується на викликах, пов'язаних із перекладом емоційно та стилістично маркованої лексики, що створює атмосферу жаху та містики в романі. Під час перекладу застосовувались такі перекладацькі стратегії, як доместикація, фореїзація та транскреація. Для їх практичного втілення використовувались перекладацькі техніки, розроблені Л. Моліною та А. Уртадо Альбіром, які є центральними для точного відтворення емоційної напруги та стилістичних особливостей оригіналу. У процесі аналізу порівнювалися оригінальний та перекладений тексти з прикладами, які ілюструють застосування цих технік до конкретних уривків. Основною метою було визначення оптимальних стратегій та технік для передачі містичної напруженої атмосфери книги, зберігаючи цілісність авторських стилістичних рішень.

Ключові слова: експресивна лексика, стилістично маркована лексика, емоційно маркована лексика, психологічний трилер і надприродний жах, перекладацькі техніки, перекладацькі стратегії.

Contents

Abstract	2
Introduction	4
Chapter 1. Translation of the novel <i>Delicious Monsters</i> by Liselle Sambury	5
Chapter 2. Translation analysis	51
2.1. General characteristics of the novel.....	51
2.2. Rendering of expressive vocabulary in the process of translation	53
2.3 Translation techniques and strategies used for implementing.....	59
Conclusions	66
Appendix A	69
Appendix B	70
Appendix C	71

Introduction

Fiction is an integral part of culture, allowing readers to immerse themselves in fictional stories that often illustrate the problems people face in the real world. One such example is the novel *Delicious Monsters*, which attracts the audience with its intriguing plot and relevant topics that concern young adults. *Delicious Monsters* is a combination of psychological thriller and supernatural horror. The author of this novel is Trinidadian-Canadian writer Liselle Sambury, who specializes in fiction that intersects various genres, including fantasy, science fiction, and horror. This novel exemplifies Sambury's talent for combining horror and mysticism, creating an eerie and suspenseful atmosphere intended for young adult readers.

The book raises important issues such as identity, self-acceptance, complex relationships between children and parents, truth-seeking, moral choices, and racism, making it more relevant to a young audience. The plot develops around a mysterious house, portrayed as a lively protagonist and embodies human qualities. The author skillfully combines elements of the real world with supernatural components, depicting the problems of young adults against the backdrop of mystical phenomena.

The main characters of the novel are two adolescent girls whose stories develop in different time periods. Daisy, who can see ghosts, moves into an old mansion with her mother, hoping to escape her traumatic past, but soon uncovers the dark secrets of the mansion and her family. A decade later, Brittney, tries to investigate the secret of the mysterious mansion and escape her abusive mother. Each of the girls struggles with their traumas and uncovers dark truths.

One of the novel's peculiarities is the usage of expressive vocabulary, which creates a mystical and tense atmosphere, allows readers to immerse themselves in the characters' inner world, and adds informality and a special youthful colour to the communications between the characters.

Therefore, during our work, we will focus on the research of expressive vocabulary, determine the peculiarities of the book genre, and reveal the difficulties that arise during translation.

Moreover, to better explore this topic, I participated in scientific and practical conference of students, postgraduates and young researchers "New Trends in Translation Studies Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes", and published the theses titled "Emotionally Marked Vocabulary: Ways of Translation".

The **goal** of our project is to translate the fragment of the novel, explore expressive vocabulary, and explain the translation techniques used to preserve the eerie and mystical atmosphere of the source text.

The **objectives** of the translation project are:

- to translate the fragment of the novel;
- to characterize the genre of the book;
- to study and classify expressive vocabulary in the source text;
- to define and explain applied translation techniques to achieve translation strategies.

The structure of the translation project. The translation project consists of an introduction, 2 chapters, references, an annotation, and 3 appendixes. The total volume of the translation project is 71 pages.

Chapter 1

Translation of the novel *Delicious Monsters* by Liselle Sambury

Source text	Target text
Chapter 3. Brittney The thing about having a name like Brittney is that it creates a certain image. An impression. Picture a Brittney. Right now. Think of who that might be. I bet you're not imagining me. That's the best part about my name. People never see me coming. I stride through the office, towering over the other interns at my full 5'11" height, taking up space with a Yeah, I'm fat, get over it attitude, black-and-lilac-colored braids swinging above my shoulders, and my laptop tucked under my arm. The thing about confidence is that it doesn't matter if you really have it or not, so long as you pretend well enough. And at Torte, presenting anything less than what I'm bringing would get me eaten alive. Torte used to be the sort of media company synonymous with those videos you saw on Facebook where disembodied hands showed you how to make quick meals on a hot plate as if they didn't have an entire studio kitchen. Like you didn't have an entire kitchen too. "Brownies 5 Ways," "Six 5-Ingredient Chicken Dinners You Won't Believe," shit like that. One day, someone had the bright idea to film interns trying some of the more outlandish recipes. Literally called "Interns Try Our Most-Hated Recipes," and it blew the lid off the internet as far as food-niche videos were concerned. That was only a few years ago, and I'm really fucking glad that I wasn't an intern then. Today it's a company filled with talented young people making viral videos for its various affiliated YouTube channels and also people like Kevin, relics of early marketing who got their management jobs via distant uncles who themselves got to be	Розділ 3. Брітні Справа в тому, що ім'я Брітні створює певний образ особистості – складає певне враження. Уявіть собі дівчину з цим іменем прямо зараз і подумайте, як вона могла б виглядати. Закладаюсь, що я зовсім не відповідаю вашому уявленню. Ось у цьому і чарівність мого імені: воно приховує те, ким я є насправді. Я крокую крізь офіс, немов корабель пливе серед хвиль, здіймаючись над усіма стажерами своїми 180 сантиметрами зросту та витісняючи їх круглими формами. На плечі спадає чорно-бузкове волосся, під пахвою затиснутий ноутбук, який створює діловий образ. Мій вигляд, здається, сам промовляє: «Так, я товста, і що з того? Змиріться з цим!» Справа в тому, що впевненість – це маска, яку можна надіти, навіть якщо всередині ти відчуваєш себе інакше. А в Torte, якби я показала свою невпевненість – мене б з'їли живцем. Torte була тією медіакомпанією, яка штампувала відео з «Facebook». На кадрах виднілись незрозуміло чії руки, які готували на плиті щось навімання, немов у них не було студії-кухні для зйомок. Щось на кшталт роликів під назвою «5 методів приготування Брауні», «6 неймовірно смачних страв з курки, лише з 5 простих інгредієнтів», і таке інше лайно. Пам'ятаю якось комусь спало на думку зняти стажерів, які дегустують кулінарні експерименти. Відео під назвою «Стажери їдять неїстівні страви» підірвало Інтернет серед кулінарних блогів. Це було лише кілька років тому, і я до біса рада, що тоді не стажувалась тут. Сьогодні у Torte поряд з такими людьми як Кевін, який є реліквією раннього маркетингу, та отримав керівну посаду завдяки тому, що народився у «правильній сім'ї», працює багато талановитої молоді. Саме

important by being born into the right families.

From across the room, Kevin shrinks in his seat, trying to pretend like he doesn't know I'm coming for him.

That's the thing about implementing a work policy like "no closed doors" in an effort to make the workplace seem more fun and liberal than it is. It means people like Kevin, my manager and an altogether—mediocre white man who makes more than triple the basic intern wage they give my Black ass, doesn't have anywhere to hide.

We literally work in a giant warehouse that exists on a single floor where the only privacy comes from either the bathroom or the meeting and filming rooms that border the entire perimeter of the space.

Part of me knows I shouldn't bitch. Most of the other students in my film production program struggled to find internships during the summer, and of those who did, precisely all had duties that included coffee runs. A chore I have been spared from. I'm a rare case in that I not only get to make content, I also get paid in more than "experience." Except it's still barely above minimum wage. And I continue to be rejected for every government grant and loan for students because my mom's income is too high.

Once again, she's made my life more difficult than it needed to be.

I stop in front of Kevin's desk. He has three screens arranged in a semicircle around him, presumably to hide how little work he actually does. It's also completely bare. Kevin is generally uninspired. He came from a huge tech company that some family member founded and is about forty in a company where everyone is either in their early twenties, or like me, late teens, which got him a position of authority that he has yet to prove he deserves.

"Ready for our meeting?" I say, forcing my voice to adopt a chipper "Brittney" tone.

вони створюють вірусні відео для YouTube-каналу нашої компанії.

Кевін сидить у іншому кінці кімнати і йому, моєму менеджеру, білошкірому чоловіку, який отримує більш, ніж потрібну зарплату стажера, нікуди подітись. А причина у тому, що компанія запровадила політику відкритих дверей, з метою створити вільний та живий простір. Він опутивши погляд ховається у кріслі, наче не бачить, що я прямую саме до нього.

Ми фактично працюємо на величезному складі, де все розташовано на одному поверсі. Єдиний спосіб сховатись від поглядів і відпочити – це або туалет, або кімнати для переговорів і відеозйомок.

Розумію, що немає сенсу виражати незадоволення. Більшості студентам мого курсу з кіновиробництва важко було знайти місце для стажування, але все ж кому вдавалося знайти, то єдиний їхній обов'язок – приносити каву. Безглузде заняття, яке мене оминуло. Мені пощастило, що я не тільки створюю контент і набуваю «досвіду», але й отримую зарплатню. Ось тільки, вона все ще ледь перевищує мінімалку. І держава й надалі відмовляє мені у грантах і позиках для студентів, оскільки мамин дохід перевищує їхні ліміти.

Вона знову зробила моє життя складнішим, ніж воно могло би бути.

Я зупиняюсь перед столом Кевіна. Навколо нього стоять три екрани, ймовірно, для того, щоб приховати, як насправді він мало працює. На його столі немає нічого зайвого. Кевін, схоже, не з тих, кого надихає робоча атмосфера.

Йому приблизно сорок років. Він працює у компанії, де всім або трохи за двадцять або як мені близько двадцяти. Він прийшов з величезної технологічної компанії, яку заснував хтось із його родичів, саме так він отримав керівну посаду у Torte, на яку він ще має довести, що заслуговує.

– Готовий до нашої зустрічі? – питаю я, змушуючи свій голос набути бадьорого тону «Брітні».

Він кивнув і підхопився, незграбно від'єднуючи ноутбук від робочого столу.

– Еге ж, ми в Ocean Room... Я ж начебто вказав це в запрошенні?

He nods and jerks to his feet, sloppily unhooking his laptop from its desk setup. “Yup, we’re in the Ocean Room.... Did I not put that in the invite?”

“I saw, but I looked over and noticed you here and figured we could make our way there together.” I grin at him, and he forces a smile back. No way am I gonna let him catch me sitting in that room twiddling my fucking thumbs while he plays his weak-ass power move and comes in late. Nah.

On our way to the Ocean Room, we pass the communal book shelf, which I purposely look away from. It was one of those ideas proposed by a committee of people who take bonding with everyone at work too seriously. Somewhere on there is a book featuring a black dust jacket with a photo of my mom smiling proudly. Meanwhile, within the pages, she details every time she let me go hungry, every boyfriend she let shout abuse at me just for existing, and the multiple instances in which she explained what a burden I had put on her. All in the name of transparency so that she can say how she was “saved” and how much she’s “grown.” Every bit of my business now available for anyone to read. A New York Times bestseller for eight years alongside the four self-help books she published, the massively successful annual speaking tour, and the soon-to-be-greenlit film adaptation of her life.

People love the trauma. They adore a chance to tell a Black woman how strong she is. More than that, she represents an out. A way for people to cleanse themselves of their past and come out shiny and new.

People fall over themselves chasing the same experience she claims to have had and come back with their own reports of how much they’ve developed.

Once the do-gooders in the office realized who I was, they set a fifteen-minute meeting to ask me if it was all right for them to have the book on the shelf because “even though we know you have a better relationship with your mom these days, it does

– Так, я бачила, але озирнувшись, помітила Вас і подумала, що ми могли б піти туди разом.

Я посміхаюсь йому, а він силоміць натягує посмішку у відповідь.

Ні в якому разі у нього не вийде застати мене одну в переговорній кімнаті в очікуванні, колупаючись пальцем у носі, коли він запізнюється. Ні, ніколи.

Дорогою до Ocean Room ми проходимо повз спільну книжкову полицю, від якої я навмисно відводжу погляд. Це була чергова ідея активістів, які надто переймаються тим, щоб усі на роботі були як одна сім’я. Десь там є книжка у чорній суперобкладинці із зображенням моєї мами, яка гордо посміхається. Усередині цієї книги вона до найдрібніших подробиць описує кожен випадок, коли залишала мене голодною, кожного хлопця, якому дозволяла знущатись наді мною, лише за моє існування, і невпинно доводила, що я – її головний біль. І все це під гаслом «відкритості», з метою продемонструвати як її «витягли з болота» і, який шлях «саморозвитку» вона пройшла. Тепер кожен може прочитати про усе найпотаємніше з мого життя. Чотири книги з саморозвитку, які вона опублікувала, визнані бестселером The New York Times. Щорічні зустрічі з читачами не втрачають популярності, а фільм про її життя, який невдовзі вийде, викликає інтерес.

Людям подобаються травми. Вони обожнюють чорношкіру жінку, особливо коли вона відкрито розповідає про свій життєвий досвід. Це їхній спосіб позбутися вантажу власного минулого та почати життя з чистого аркуша.

Вони готові на все, щоб повторити її досвід, а потім діляться своїми власними історіями про неймовірне перевтілення.

Якось доброзичливці збагнули хто я така і влаштували бліц-опитування. Вони хотіли дізнатися чи я була не проти того, щоб книга стояла на полиці. Хоча вони й знали, що «я налагодила стосунки з мамою», але все ж таки турбувалися про мої «сумні спогади». Я не хотіла відмовляти. Не хотіла, щоб вони дивилися на мене жалібними благаючими очима. Та й що з того? Вони у будь-якому разі її прочитали б.

Як я могла сказати хоч одне погане слово про ту «святую» жінку, без поруки якої, я не могла отримати ні кредит на навчання, ні орендувати

contain painful memories.” I wasn’t about to say no and have them send sad–puppy–dog glances my way. What did it matter? They would read it anyway.

And how could I say a bad word about the reformed woman who I needed as cosigner for my bank loan for school and my rental lease? I realized pretty quickly that when you’re eighteen, people don’t want to give you much without a real adult to vouch for you. Turning nineteen didn’t change anything either. I didn’t want her help. But what was the alternative? Housing in Toronto is competitive. Other kids showed up with their parents, a credit check, multiple cosigners, and the cash on hand for first and last month’s rent. I had spent so long suffering, it felt like this bit of freedom being away from her was worth it, even if I needed her to get it.

But it also makes it feel like I haven’t left at all.

I’m still in her suffocating embrace.

Until I have the stability to carry myself, she’s the only thing keeping me afloat. And she’s made it very clear that my expressing to anyone that our relationship is less than ideal would mean that well running dry.

I force myself not to think of it as we enter the Ocean Room. Jayden is already inside with his laptop open, scrolling through his phone. It makes me think immediately of us in our first year at Toronto Film School. We both got the texts from our other group project teammates bailing at the same time. I was in the doorway, and he was inside our meeting room. I would have left. I’d planned to. I’d had these grand ideas of reinventing myself in college. I wouldn’t be the quiet, wounded girl in the corner that I was in elementary school, too shy and scared to talk to anyone. But I also wouldn’t be the completely hostile bitch that I was in high school, too furious and jaded to let anyone in. There would be a balance. I would be personable. I would make friends. And Mom wouldn’t be around to ruin it just because she could.

But in that moment, staring at my first chance to reach out, I

житло. Я добре усвідомила, що люди не поспішають тобі довіряти без дорослого поручителя, навіть якщо тобі вже вісімнадцять. І те, що мені виповнилося дев’ятнадцять, теж нічого не змінило. Я не хочу, щоб вона мені допомагала. Але хіба є вихід? Знайти житло в Торонто – це справжнє випробування. Інші діти приходили з батьками, з бездоганною кредитною історією, цілою армією поручителів і достатньою сумою готівки за перший і останній місяці оренди. Я так довго страждала і так втомилася від маминої опіки, що готова була на все, аби здобути хоч краплю свободи, навіть якщо для цього потрібно було звернутися по допомогу саме до неї.

Відчуття того, що я все ще залежна від мами, не покидало мене.

Я досі в її задушливих обіймах, які не дають мені жити.

Поки я не можу забезпечити собі фінансову стабільність, вона єдина хто допомагає мені триматись на плаву. І вона чітко дала зрозуміти, якщо я хоч комусь натякну на проблеми в наших стосунках – то вважай все пропало.

На порозі до Ocean Room я намагаюсь викинути з голови цей непотріб. Джейден уже там, з відкритим ноутбуком, гортає свій телефон. Одразу згадую перший курс в Торонтівській кіношколі та мить, коли ми обоє одночасно отримали повідомлення від наших одногрупників про те, що вони виходять з проєкту.

Я стояла у дверях, а він сидів у переговорній кімнаті. Я б пішла. Я так і планувала. Думки про переосмислення своєї особистості стали наріжним каменем у коледжі. Я більше не хотіла сидіти в куточку тихою, ображеною, наляканою та сором’язливою дівчинкою початкової школи, яка боялася з кимось заговорити. Але водночас я не бажала показувати всім яким агресивним, розлюченим на світ стерво я була у старшій школі. Я хотіла знайти золоту середину, відкритися людям, щоб мати друзів. І мама б не стала на заваді просто через те, що має таку можливість.

І ось в той момент, коли я могла зробити перший крок до свого перевтілення – мій внутрішній голос змусив мене зупинитися. Я думала про причини, через які я маю себе ненавидіти – про ті причини, які мама висловила вголос, або, які просочилися між рядками її мовчання. Як я могла просити когось полюбити мене, коли сама тільки почала собі

froze. My head was crowded with all the reasons I had to hate myself. The ones Mom had said outright and the ones she'd said without speaking a word. How was I supposed to ask someone to like me when I was only just starting to like me?

I couldn't do it.

So Jayden did it for me.

He grinned and said "Hey, do you believe in ghosts?"

I didn't. Still don't. But I love to pick apart what people think is supernatural. We spent hours going back and forth with our theories. And Haunted was born. Our little YouTube show that we poured months into. Jayden's strength was the research and, despite his spiritual beliefs, a commitment to objective fact. Mine was crafting an emotional connection to the people involved and making the audience care about them.

We launched the first season and hit a million views in a month. The week after, Torte came to us with a deal. We would sell them the rights and then get to intern there in the summer after our first year of college, working on the second season. Another smash hit.

At the time, I don't think either of us had really understood what giving over our series meant beyond a check. Or even what working at Torte would actually be like. Sure, we got amazing equipment, always-accessible studio space, all the stock photos and video we could want, and an actual budget.

But we also got Kevin.

He takes a seat in a chair with an aggressively vibrant tropical-fish print. Right beside the door, as if he needs to be close to an exit. I let him settle in before I sit down. Even seated, I tower over him. This guy in his ridiculous plain black T-shirt and too-loose chinos would be the one assessing the monetary success of Haunted, and if it failed to outperform both its previous seasons, he would be the one to make an extra-sad face at us while he suggested bringing in some help. Which would mean having full-time producers effectively colonize what we started. Contractually

потроху подобатися?

Я не могла впоратися.

Тож Джейден зробив це за мене.

Він усміхнувся і сказав: «Привіт, а ти віриш у привидів?»

Ніколи не вірила. І досі не вірю. Проте я кайфую від розслідувань усього, що люди називають надприродним. І так з'явилися «Привиди» – наше маленьке YouTube-шоу, на створення якого ми витратили чимало часу. Сильною стороною Джейдена було дослідження об'єктивних фактів. Він завжди шукав відповіді, незважаючи на релігійні переконання. Моя ж сила у створенні емоційного зв'язку із персонажами та зацікавленні глядачів у їхній долі.

Ми запустили перший сезон і за місяць набрали мільйон переглядів. Тиждень потому компанія Torte звернулась до нас з пропозицією. Ми продали їм права, а потім проходили там практику влітку після першого курсу, працюючи над другим сезоном. Знову на крилах успіху.

Тоді ми й не уявляли, що криється за передачею прав на серіал, окрім жирного чека. Або навіть якою насправді є робота в Torte. Звісно, ми мали крутезну техніку, доступну студію, усі бажані стокові фото та відео, а також реальний бюджет.

І звичайно ж з'явився Кевін.

Він сів на стілець, обтягнутий тканиною з яскравим принтом тропічних риб, прямо біля дверей, наче хотів бути якомога ближче до виходу. Я дозволила йому вмотитися, перш ніж сіла сама. Навіть сидячи, я була значно вищою за нього. Цей хлопець у безглуздій чорній футболці й мішкуватих штанах мав вирішувати долю «Привидів», і якщо новий сезон не перевершить обидва минулі сезони, то він з надзвичайно сумним виразом обличчя запропонує додаткову допомогу. Наш проєкт перейшов би під повний контроль постійних продюсерів. Хоча формально вони не мали права позбавити нас місця, але вони могли постійно блокувати наші пропозиції, аж поки ми самі не захочемо звільнитися.

І знову ми звичайні студенти, які борються за майбутнє напередодні випуску. А мрія про наше шоу розлетілась в друзки.

Я зціплюю зуби, а Джейден дивиться на мене застережливо.

they couldn't push us out, but they could make sure that none of our contributions were approved until we got frustrated enough to leave.

Back to being two ordinary college students, fighting for prospects as graduation looms. Our show, gone.

I grit my teeth, and Jayden gives me a warning look.

"New laptop sticker?" he says in a friendly voice, pointing to Kevin's MacBook decorated with, I shit you not, the branding decals we get from sponsors. Most of the other managers leave their laptops clean, but of course Kevin has to "fit in" with us and somehow thought logos was the way to do it.

Kevin beams.

"Yeah, just had a meeting with Airbnb. We're trying to work something out with them.

Fuck, I hate office small talk.

"For Haunted?"

"Not right now, but we could consider that. Speaking of," Kevin says in the world's worst transition, "I wanted to chat with you two about your proposal."

Jayden throws me a sidelong glance as if to say, Told you.

I purposely don't look back at him. "What about it?"

"Unfortunately, it was turned down."

"Oh?" I ask, my voice going so high-pitched that it's somehow on the edge of aggressive.

Kevin squirms.

"The stakeholders feel that 'Forgotten Black Girls' as a theme is a bit isolating and niche. And they wonder if we'll have enough material by sticking to ghost stories with such specific parameters. It's a really important topic, but it feels like one part of something bigger. They would love to see you open it up wider. Everyone believes that you two can really push the limits with this season."

Push the limits? That's exactly what that theme is doing. But apparently, we have very different understandings of what that

– Новий стікер на ноутбучі? – доброзичливо запитує він, вказуючи на MacBook Кевіна.

Зуб даю, це брендові наклейки від спонсорів. Здебільшого інші менеджери залишають свої ноутбуки чистими, але, звісно ж, Кевін повинен «вписуватися» в наш колектив, і чомусь вирішив, що логотипи – це найкращий спосіб, щоб це зробити.

Кевін посміхнувся.

– Так, тільки-но закінчилася зустріч з компанією Airbnb. Сподіваємося на плідну взаємодію.

Чорт, не переношу ці офісні балачки.

– До «Привидів»?

– Не зараз, але й про шоу поговоримо. До речі, – Кевін намагається недотепно перейти до іншої теми, – я хотів обговорити з вами двома вашу пропозицію.

Джейден кидає на мене косий погляд, ніби кажучи «Я ж казав!»

Я навмисне не озираюся на нього:

– А що з нею?

– На жаль, нам відмовили.

– Що? – я запитую пронизливим голосом, ледь стримуючи роздратування.

Кевін скривився.

– Інвестори вважають, що тема «Забуті чорношкірі дівчата» є дещо вузькою та не захопить широку аудиторію. Їх турбує, що нам не вистачить цікавого матеріалу про привидів, пов'язаних саме з темношкірими дівчатами. Так, це актуальна проблема, але створюється враження, що це лише фрагмент чогось більшого. Вони хотіли б, щоб ви ширше розкрили її. Усі впевнені, що ви двоє маєте потенціал вийти за межі цього сезону.

Вийти за межі? Саме ця тема має перспективи вивести новий сезон на інший рівень. Але, схоже, ми бачимо розвиток подій абсолютно порізнному. За порожніми балачками приховується те, що компанії немає діла до «чорношкірих дівчат».

Я згадую, як сиділа у нашій квартирі, коли мені було сім. Пальці злісно дряпали ворс килима. Мама з якимось бойфрендом поїхала на

means. It's just a bunch of corporate run around to say that no one cares about forgotten Black girls.

I think of sitting in our apartment when I was seven. Picking at the carpet. Mom had gone across the border to shop with a boyfriend. She hadn't told me, though.

No one checked in on me.

"What would you like us to do for next steps?" Jayden says without missing a beat. He adapts smoothly while I twist myself into every sort of shape to avoid being told what to do.

Kevin gives him an indulgent smile that makes me want to slap it off his face.

"You'll need to redo the proposal by the end of the day. If you have trouble coming up with a concept, the stakeholders have agreed that it would be a great option to open up the floor. There are a ton of people who have let me know they have some ideas for the show, and if there's one that works, they can join you two on the project. It may be better, even. I know you guys take the summer semester off school for this. It could give you more time to better balance your work here and your schoolwork."

I bet there have been people whispering in his ear trying to get involved in our shit. What he means is, if we can't come up with something perfect by the end of the day, they'll let all the rodents have a turn picking at our meat. He couldn't care less about our coursework.

I throw Kevin the same shit-eating smile he gave us and say, "I don't think that will be necessary. We'll have something ready for the end of the day. You can forward their ideas to us to consider for future seasons if you like. We're always open to suggestions."

"Okay, well, I look forward to reading it." He gets up from his chair, itching to flee. "There's another twenty minutes on the room, so feel free to stay here and brainstorm."

"Thanks."

He leaves and speed-walks back to his desk.

шопінг, не сказавши ні слова.

Ніхто про мене навіть не згадав.

– І що ви пропонуєте робити далі?– запитав Джейден не вагаючись.

Він плавно підлаштовується поки я роблю все можливе, щоб протистояти вказівкам іззовні.

Кевін посміхнувся так лицемірно, що мені захотілось дати йому ляпаса.

– Вам потрібно переробити пропозицію до кінця дня. Якщо вам важко придумати концепцію, то інвестори пропонують провести колективне обговорення. Багато людей поділилися своїми ідеями стосовно шоу і, якщо серед них знайдемо щось дійсно круте, то запросимо автора у вашу команду. Можливо так навіть краще. Чув, що ви на літній семестр робите паузу. Це б реально допомогло вам краще поєднати роботу і навчання.

Закладаюся, що є люди, які нашіптують йому на вухо, намагаючись втрутитись у наше лайно. Він мав на увазі, що вони дозволять усім гризунам по черзі розривати нас на шматки, якщо ми не зможемо придумати щось досконале до кінця дня.

Я посміхнулась Кевіну крізь зуби у відповідь:

– Я не думаю, що виникне така необхідність. До кінця дня ми впораємось. Якщо хочете, можете надіслати нам їхні ідеї, аби ми розглянули їх для майбутніх сезонів. Ми завжди відкриті до пропозицій.

– Гаразд, мені вже кортить почитати ваш новий сценарій, – він підводиться зі стільця з бажанням якомога швидше втекти.

– Ще є 20 хвилин, тому не соромтеся, залишайтеся тут і генеруйте ідеї.

– Так, звісно.

Він вилітає з кімнати й стрімголов мчить до свого робочого місця.

– Терпіти його не можу, – промовляю я з лютим виразом обличчя.

Джейден глибоко зітхнув і провів рукою по своїм коротким пофарбованим в золотистий кучерям. Він часто експериментував з тонуєчими засобами, які одночасно змінюють колір волосся та зачіску.

– Ясна річ. Але ми передбачали їхню відмову.

– У нас найпопулярніше шоу сезону. З великою кількістю

“I hate him,” I say with a glower.

Jayden sighs and runs a hand through his short, curled hair. It’s dyed gold. He uses a bunch of temporary dyes. The product colors and styles his hair at the same time.

“Obviously. But we knew they would turn it down.”

“We have their highest-viewed show. Highest-viewed!”

“Yes, and what were our other seasons? First one, ‘Vengeful Spirits,’ and the second one was ‘Love Gone Wrong.’ Super-general themes. Now straight to ‘Forgotten Black Girls’? Have you seen how many Black people work here? It was never going to happen.”

Precisely four Black employees work at Torte. All interns. And of us, Jayden is the only openly gay person.

He’s right, though I wish he wasn’t. “So, what next?”

“What about that email we got?”

“No.”

“Britt, come on. We’ll have an inside source.”

“An anonymous source.”

“They said they would tell us who they were later. That doesn’t even matter. The contacts they gave us check out.”

My eyebrows climb. “Oh, so you checked them?”

Jayden has enough shame to look sheepish. “Just doing my due diligence.” He continues, “But think about it. We could pump this up big. Do our usual research and stuff but even more than that. Organize interviews with the people involved. Get on location. Do a real investigation.” From the way he’s talking faster, I can tell that Jayden is getting excited. This isn’t something he thought of on the fly—he’s been thinking about it, even though he agreed to go with my idea of “Forgotten Black Girls.”

Our usual show on Haunted involves us doing a huge amount of research—his always more thorough and less biased than mine—and then we both chat about the theories, pull together existing interview and podcast clips, get a liberal use of Getty images to show on-screen, and have a playful banter about what

переглядів!

– Так, а які були інші сезони? Перший – «Мстиві духи», а другий – «Розбите серце». Загальні теми. А тепер відразу до «Забутих чорношкірих дівчат»? А ти бачила тут хоч одного чорношкірого співробітника? Цього ніколи не буде.

У Torte працює лише четверо чорношкірих працівників. Всі стажисти. З усіх нас, Джейден – єдиний, хто не приховує свою гомосексуальну орієнтацію.

Хоча мені й не хочеться це визнавати, але він правий.

– Отже, що далі?

– А як щодо листа, який ми отримали?

– О, ні.

– Брітт, ну ж бо! У нас буде джерело зсередини!

Анонімне джерело.

– Вони сказали, що згодом назвуть свої імена. Це взагалі не має значення. Контакти, які вони нам дали, виявилися справжніми.

Я здивовано підіймаю брови.

– Невже ти їх перевірів?

– Просто роблю все, що в моїх силах, – він продовжує, – Але тільки уяви собі. Ми можемо розкрутити нашу ідею на повну! Проведемо наше звичайне розслідування, але з більшим фокусом на ключові моменти. Організуємо інтерв’ю з людьми, які до того причетні. Виїжджатимемо на місце подій. Проведемо справжнє розслідування. Його голос прискорився, і було помітно, що Джейден загорівся цією ідеєю. Це не те, що він придумав на льоту – він обміркував все заздалегідь, і навіть погодився на мою ідею «Забутих чорношкірих дівчат».

Наше звичне шоу «Привиди» вимагає проведення кропітливих досліджень. Джейден завжди більш прискіпливий та менш упереджений, ніж я. Але у процесі роботи ми разом обговорюємо теорії, збираємо інтерв’ю та уривки подкастів, використовуємо зображення Getty для візуального супроводу, і бавимося припущеннями про можливі події. Ми з самого початку зійшлися на тому, що нічні поїздки до примарних місць – це дурня, в якій ми не хочемо брати участь. Але й денні поїздки виявилися за межами бюджету. Завдяки неймовірному успіху останніх

could have happened. We both agreed from the start that touring haunted locations at night was the shit we did not want to participate in, but even going during the day was out of the question because we didn't have the budget. Now the success of our last two seasons has significantly increased the amount of spending we could do. Traveling on-site isn't unrealistic anymore.

"Britt?" Jayden says, voice softer now. "Look, I would love to do this, but I know that house is personal for you. If you really don't want to, we won't. We'll think of something else. But this story embodies 'Forgotten Black Girls' without saying it."

"Personal." It's a good word.

It feels like that. Me. Her. And her house.

I swallow.

The email we got was about the mystery in a house that spawned hundreds of fan theories when the story first broke. It captivated people. Though lately all that had been overshadowed by the narrative my mom had started.

A haunted house turned Miracle Mansion. The one that she says changed her for the better. In the years since her memoir hit the bestseller lists, people have booked stays at that mansion feverishly, each of them hoping to have their problems solved by the supposed power within its walls.

A cult of them forming around my mom: her, their messiah, and that fucking book, their Bible. And the house. The house is salvation.

Except the email heavily suggested that many people missed the full story. That there was something more sinister there. And they had contacts who would tell us things they hadn't shared with others.

We could re-expose the house's dark history that had been conveniently forgotten. Relegated to true crime forums that were eventually overrun by believers who wanted to tell their stories of positive change.

If we did this right, we could bring to light the sort of pain

двох сезонів тепер ми можемо витрачати значно більше. Поїздки на місця зйомок не виглядають чимось нереальним.

– Послухай, Брітт! – сказав Джейден, і його голос став ніжнішим. – Я б залюбки це зробив, втім я розумію, що той будинок особистий для тебе. Якщо ти справді не хочеш, то ми не будемо. Вигадаємо щось інше. Але, що не кажи, саме ця історія уособлює «Забутих чорношкірих дівчат». «Особистий» – це влучне слово.

Воно стосується моїх спогадів. Тільки я. Вона. І її будинок.

Я затамовую подих.

В електронному листі йшлося про таємницю будинку, який став поштовхом для сотень фанатських гіпотез, коли ця історія вперше побачила світ. Ця таємниця полонила уяву багатьох. Однак, останнім часом про неї забули на тлі історії, яку розповіла моя мама.

Будинок з привидами перетворився на будинок чудес. Як вона каже, будинок, який змінив її життя на краще. Минуло кілька років відтоді, як мамині мемуари полонили серця читачів і стали бестселером. Зачаровані історіями моєї матері, люди активно бронювали номери і кожен сподівався знайти розв'язання своїх проблем у тій містичній силі, яка нібито мешкає у його стінах.

Навколо моєї матері складається секта. Вона – їхній месія, а її триклята книга – їхня Біблія. І її будинок – будинок порятунку.

Натомість в електронному листі згадувалося, що багато людей не знають всієї правди про будинок. У ньому відбуваються зловісні речі, і є свідки, які можуть розповісти нам те, чого люди ще не чули.

Ми могли б знову розкрити таємницю цього будинку, яку намагалися приховати від усіх. Це загадкове минуле перетворилося на легенду, що поширилася кримінальними форумами, де люди ділилися своїми історіями про дива та зіцлення, які, як вони вірили, відбулися в цих стінах.

Якби ми зробили це вдало, ми змогли б показати світові той біль, який моя мама вміло маскувала та приховувала. Ми б розкрили, що за фасадом цього «ідеального» будинку ховається справжнє пекло.

Проте, дослідження вимагає зануритись у минуле. Хоча це не моя особиста історія, але спогади про чорношкіру дівчину Дейзі, яка зазнала

that my mom excelled at covering up and rebranding. We could break open the walls of her house and show what it really represents.

But that would also mean digging into it. Even if it isn't my story, I would have to be reminded of that connection every step of the way. Of that house whose story, her story, keeps us tethered together. That house made me need her.

"Trust me on this," Jayden says as if sensing my indecision. "You know that you can, right? Trust me? We're a team. I've said that from jump. This is our show. No matter what rights bullshit exists. Haunted belongs to us."

I clench my hands into fists on my lap. We've only known each other for a couple of years, but Jayden's become a constant in my life. We talk every single day. For all intents and purposes, he's my best friend. If I can't trust him, then she's won.

"If I say no, you'll drop it?" I ask.

He nods. "Yes."

At the end of the day, we hand in our proposal for the third season of Haunted: "Houses That Kill." We'll go on location to a series of known haunted homes, do our own interviews with the people involved, tour the spots (during the day, thank you), and catalog our experiences. Our first stop will be the Miracle Mansion and the mystery of Grace and Daisy Odlin—including how the house racked up a body count. The very same place that my mom, in her bestselling book, claims changed her from an abusive and neglectful parent to a completely reformed woman.

Kevin basically creams his pants reading over it.

If we succeed with this, if this third season blows up even bigger, not only will we get to keep our show, but I can negotiate for the sort of pay that will let me be truly independent. A real salary during summers and a guaranteed job after graduation. No more of this intern bullshit.

I can say goodbye to my mom forever.

And I can show that her beloved house of miracles is a thin

стілки страждань у тому будинку не давали б мені спокою. Той будинок зробив мене залежною від неї.

– Довірся мені, – впевнено заспокоїв Джейден, відчуваючи мій внутрішній неспокій.

– Ти ж знаєш, що зможеш, авжеж? Довірся мені. Ми ж одна команда. Я казав це від самого початку. Це наше шоу, попри те, що з правами коїться маячня. «Привиди» належать нам.

Тримаючи руки на колінах, я стискаю їх в кулаки. Ми знайомі лише декілька років, але Джейден став невід'ємною частиною мого життя. Ми балакаємо щодня, без сумнівів він мій найкращий друг. Якщо я припиню йому довіряти – то вона переможе.

– Якщо я відмовлюся, ти відчепишся? – запитую.

Він киває головою «Так».

Зрештою, після напруженого дня, ми відправляємо пропозицію третього сезону веб-серіалу «Привидів», під назвою «Будинки-вбивці». Ми відвідаємо низку відомих будинків з привидами, проведемо власні інтерв'ю з очевидцями, оглянемо місця в світлу пору доби, бо це безпечніше, і запишемо наші враження. Першим ми відвідаємо «Будинок чудес», де ми спробуємо розкрити таємницю Грейс та Дейзі Олдіні і з'ясувати, як у цьому будинку опинилося стільки трупів.

Те саме місце, яке за словами моєї мами з її бестселера, стало для неї місцем повної трансформації – від матері, схильної до жорстокості та нехтування, до жінки, яка радикально змінилась.

Кевін у прямому сенсі надзюрить в штани від прочитаного.

Якщо ми досягнемо успіху, якщо третій сезон вибухне, то ми не тільки збережемо наше шоу, а й отримаємо гонорар, що відкриє нам двері до справжньої свободи. Реальна зарплата упродовж літа і гарантоване місце роботи після випуску. Більше ніякого стажерського лайна.

Я зможу назавжди попрощатись зі своєю «любою» матусею.

Я зможу довести, що її улюблений будинок чудес – насправді є будинком жахів.

Фальшивий, як і вона сама.

cover-up for a house of horrors.

A sham, just like her.

Chapter 9. Daisy

Something had happened inside that person's house.

The thing Mom had fisted in her hand was a set of keys that she tossed into the tray under the dash. I figured that she got them from the lawyer if they were for our house. And whatever they had talked about inside had inspired the anger that I knew she was suppressing.

By the time we pulled onto a gravel road I hadn't even seen, it was dark enough that Mom had to flick on the headlights. The U-Haul groaned as we bumped along the rocky roads whose pebbles flew at the windows and clinked intermittently like sharp nails rapping on the glass.

Mom parked near the water and hopped out of the van.

"Grab your essentials. We'll come back for the rest tomorrow."

"We're just going to leave our stuff out in the open overnight?"

"Daisy." Mom put her hands on her hips. "It's a small cottage community. No one is going to steal our things." She dug out her purse, and I grabbed my backpack.

The campground was marked by lights twinkling over the space-from small lamps to RV lights to cell phones being used as flashlights. There were roaring campfires with people who, as we walked to the boats, glanced over at us and didn't look away when we spotted them, the way people would have in the city. Mom smiled and waved at them, and only after returning the gesture did they go back to their fires.

"When people look at you, you gotta wave to them," Mom said. "That's how people know you're friendly."

In Toronto, it was the opposite. Strangers who waved at you were uncomfortable people you wanted to avoid.

Розділ 9. Дейзі

Щось трапилось у тому будинку.

У маминій руці ключі. Вона жбурляє їх у лоток під панеллю приладів. Якщо то ключі від нашого будинку, то я здогадуюсь, від кого вона їх отримала – від адвоката. Розмова за закритими дверима, мабуть, розбурхала в ній гнів, який вона ледве стримувала.

Коли ми виїхали на незнайому мені гравійну дорогу, стемніло настільки, що мамі довелося увімкнути фари. Вантажівка U-Haul гуркотіла, поки ми тряслися по кам'янистій дорозі. Камінці били у вікна та дзвінко цокали, немов гострі цвяхи стукали по склу. Мама припаркувалася поблизу водойми і вискочила з машини.

– Візьми з собою все найнеобхідніше. За всім іншим повернемося завтра.

– Ми дійсно залишаємо усі речі тут, просто неба, до ранку?

– Дейзі. – Стояла мама руки в боки. – Це невеличке котеджне містечко. Нікому не потрібні наші речі. Вона витягла сумочку, а я схопила наплічник.

Кемпінг освітлювався мерехтливими вогнями – від маленьких ліхтарів до світла автофургонів і телефонів, які використовували як ліхтарики. Довкола палали багаття, біля яких сиділи люди. Коли ми прямували до човнів вони не зводили з нас очей. Навіть коли ми помічали їхні погляди, вони не відвертались, як це роблять люди у місті.

Мама посміхнулася і помахала їм рукою. Відповівши їй тим самим, вони повернулися до вогнищ, немов переконались у нашій привітності.

– Коли люди дивляться на тебе, ти маєш помахати їм рукою, – запевнила мама, – так люди розуміють, що ти доброзичлива.

У Торонто було все навпаки. Незнайомці, які махали рукою, викликали дискомфорт, і ми намагалися триматися від них подалі.

Я попрямувала услід за мамою до причалу. Вона світила ліхтариком і повільно пересувалася, оглядаючи пришвартовані човни.

I followed Mom to the dock, where she used the light of her phone to peer at the different boats before stopping at one. It was hard to see the details in the dark, but it was larger than any of the others around it. There were two main seats up front that were plush and looked leather, and another set of three seats in the back.

“Jump in,” Mom said, tossing her purse into our new ride.

I grasped onto the side of the boat and climbed in. She put the key in the ignition. It roared to life, then dimmed to a gentle purr. Driving boats was another unknown Mom skill to add to the list.

As she untied us from the dock, she took a look at me. “There should be jackets stashed somewhere. It’s warm now, but it’ll get cold once we get going.” She gritted her teeth and sighed, looking around us. “I didn’t want to do this at night.”

“Should we go back into town? Get a hotel?”

She shook her head. “No. It’s a quick boat ride versus an hour back into town, and I’m exhausted. We already have to go back for groceries, which I also wanted to avoid, but it’s too late now. I’ll figure it out.”

Really, we should have stayed in town for the night. I wasn’t sure if it was impatience about seeing the house, or if what happened at the lawyer’s place rattled her so much that she didn’t think of it. But I wasn’t about to suggest what we should have done. It would just annoy her.

I found the jackets, one for her and one for me, and then we were off.

I had been on precisely one boat before. It was the ferry from Toronto to the Toronto Islands. It was so giant that you could barely feel the movement.

This wasn’t like that. The breeze whipped and rippled the jackets so much that it sounded like the flapping of birds descending on us.

After the initial burst of speed, Mom slowed down significantly, squinting at the shore.

Згодом її погляд зупинився на одному з них.

У темряві важко було щось розгледіти, але цей човен виглядав значно більшим за інші, які колихалися поблизу. Спереду судна виднілися два м’які сидіння, оббиті матеріалом, що нагадував шкіру, а позаду – ще один ряд з трьох сидінь.

– Застрибуй, – сказала мама, кидаючи свою сумочку в наш новий транспорт.

Я вхопилася за борт човна і залізла всередину. Вона вставила ключ у замок запалювання. Мотор заревів, потім затих і ніжно замуркотів.

Я навіть не здогадувалася, що мама вміє керувати човнами. Це ще одне вміння, яке можна додати до переліку її прихованих талантів, про які я раніше не знала.

Відв’язуючи нас від причалу, вона подивилася на мене.

– Десь тут мають бути заховані куртки. Зараз тепло, але як тільки ми рушимо, стане прохолодніше.

Вона зціпила зуби і зітхнула, оглядаючись навколо.

– Я не хотіла робити цього вночі.

– Може, повернемося до міста. Поселимося в готелі?

Вона похитала головою.

– Ні. Ми швидше дістанемось на човні, ніж будемо повертатись у місто. І я зовсім без сил. Нам у будь-якому разі ще потрібно поїхати за продуктами, тільки припускаю, що магазини вже зачинені. Але я щось вигадую!

Проте насправді нам варто було б залишитися у місті на ніч. Навіть не знаю чи то нестримне бажання якнайшвидше побачити будинок, чи те, що трапилося у кабінеті адвоката, так її вразило, що вона не подумала про продукти. Я не наважувалася пропонувати, що робити далі. Це б тільки роздратувало її.

Я знайшла куртки, одну для неї і одну для себе, і ми рушили.

За все своє життя я плавала лише на одному човні.

То був пором, який курсує з Торонто до Островів Торонто, настільки величезний, що його пересування майже не відчувалося.

Але зараз все зовсім інакше – вітер шмагає і тріпає куртки, наче нас атакувала велика зграя птахів.

Everything was dark. The water was a shadowed silhouette moving alongside us, and we were long past the lit-up cottages along the water. Only the dark shapes of trees swept by on the banks.

After a while, we reached a point where Mom slowed down so much it almost felt like we stopped. Her exhale was loud enough to hear over the engine. The smoothness that we had during the ride turned unbalanced as the boat adjusted to the change in speed. Mom carefully brought us in next to the dock and started to tie up the boat.

Meanwhile, I stared. “Holy shit.”

Mom didn’t bother telling me not to swear.

From the dock, a set of sleek concrete stairs, lit by hanging lights in the trees, led up a hill to the sort of house that seemed like it belonged on TV. I counted four separate floors climbing into the sky, and I needed to turn my head and scan to see the whole house. That was when I spotted another roof, though significantly smaller.

“There’s multiple houses?” I asked.

Mom’s laugh rained down like shattered glass, fractured and sharp. “Two. The main house and the bunkie, where we’ll stay.”

“We’re not staying in the main house?” I watched her face as she swung her purse onto her shoulder, but she turned away before I could examine her expression too much.

“No, I’ve got plans for the main house. Remember?”

Right. The house was supposed to be a hotel or a bed and breakfast. Something like that. She was always fuzzy on the details. But other people would stay there. I’d just assumed we would too.

She started up the stairs. “Come on.”

I followed Mom as we climbed the concrete steps that gave way to gravel crunching under my shoes, the mismatched rocks leading up the driveway to the imposing and massive house that

На шаленій швидкості мама відірвалася від причалу. Згодом сповільнила хід човна, примружилась, вдивляючись в дальній берег.

Освітленні будинки поступово зникали вдалині і ми все більше занурювалися в глибоку пітьму.

Лише темні силуети дерев миготіли повз нас. А вода, немов мовчазний провідник, вела нас вперед, поки човен розсікав її гладь.

Невдовзі мама так сповільнила швидкість, що здалося, наче ми зовсім зупинилися. Вона так гучно видихнула, що її подих заглушив навіть шум двигуна. Спочатку човен плів спокійно, але як тільки швидкість змінилася він почав хитатися з боку в бік, підкидаючи нас на сидіннях. Мама майстерно підігнала його до самого причалу і почала прив’язувати.

Тим часом я розглядала все довкола і не стримавшись мовила: «Чорт забирай!»

Мамі було все одно, що я лаюся.

Від причалу вели гладенькі бетонні сходи, освітлені розвішаними на деревах ліхтарями. Вони підіймалися на пагорб до будинку, який здавалося міг би стати сценою для кінофільму. Я нарахувала чотири окремі поверхи, які здіймалися в небо. Розміри споруди були настільки великими, що я мусила обернутися навколо себе, щоб побачити весь будинок.

Саме тоді я помітила ще один дах, хоча й значно менший.

– Невже там кілька будинків? – вигукнула я з подивом.

З маминих вуст вирвався дзвінкий сміх.

– Там два. Головний будинок і комірчина, де ми будемо жити.

– Ми не залишимося в головному будинку? – Я уважно спостерігала за мамою, коли вона закидувала сумочку на плече. Але та завбачливо відвернулася, щоб я не змогла розгледіти виразу її обличчя.

– Ні, у мене є інші плани на головний будинок. Пам’ятаєш?

Цей будинок мав бути готелем або місцем, де можна переночувати і поспідати. Щось типу цього. Вона завжди була нечіткою в деталях. Цей будинок призначений для гостей. Я чомусь подумала, що ми теж тут житимемо.

Вона почала підійматися сходами.

would now be our home.

Swinging lamps snaked along the trunks of near by trees. They illuminated the path but also created shadows along the bricks of the mansion that didn't exactly highlight it in an appealing way. It was a pattern of two shapes: part of the house was made up of flat walls, but in between were walls that jutted out in semicircle formations and likely had window seats inside. Each floor was marked by long and narrow windows with white trim and soft billowing curtains whose color I couldn't make out in the half-light. The brick walls and triangular boxy roofing reminded me of old Toronto homes, though it seemed to have its own unique charm. It was well maintained but had the vibe of a place that had existed for a long time.

"It looks haunted," I said, sliding my eyes to Mom, a half smile on my lips. A self-indulgent joke. Though I suddenly realized that I couldn't see any dead. No cold hanging in the air, either, beyond the coolness of summer at night. Usually they would enjoy something like this old, unoccupied house.

I noticed Mom hadn't responded and turned to her.

She was staring at the house.

It almost looked like she had the beginnings of tears in her eyes.

But it was too dark to see, and by the time she turned to look at me, I felt like I had imagined it. "We're going to make it work," she said. "We are, aren't we?"

I nodded, not sure what else to do.

Mom abruptly turned and walked toward the right side of the grounds.

I looked back at the house.

Something curled in the pit of my stomach, and I refused to acknowledge it as fear. I couldn't mess this up. Not after everything. I let my eyes crawl over the brick and mortar.

The house didn't actually look haunted. Really, it just looked old, not only in time but old money. The sort of house with

– Ходімо.

Я попрямувала за мамою, підіймаючись бетонними сходами. Далі я почула як під моїми черевиками захрумтіли камінці – це гравійна стежка. Вона вела до величезного та дивовижного будинку, який мав стати нашою домівкою.

Гнучкі лампи, мов змії, обвивали стовбури дерев, що росли поруч. Вони освітлювали доріжку, але також створювали тіні, які більше лякали, ніж приваблювали. Будинок поєднував дві архітектурні форми. Плaskі стіни чергувалися з напівкруглими виступами, всередині яких, ймовірно, облаштовані сидіння біля вікна. На кожному поверсі довгі й вузькі вікна з білим оздобленням та ніжними хвилястими шторами, колір яких я не могла розгледіти у напівтемряві. Цегляні стіни та трикутний коробчастий дах нагадали мені старі будинки Торонто, хоча, здавалося, він мав свою унікальну привабливість. Будинок був у хорошому стані, але відчувалося, що він побудований багато років тому.

– Таке відчуття, ніби тут мешкають привиди, – сказала я з напівусмішкою на вустах, переводячи погляд на маму. Я пожартувала, намагаючись розвіяти свої власні сумніви. Але раптом зрозуміла, що не бачу мертвих. У повітрі також не відчувається холод, окрім літньої нічної прохолоди. Зазвичай їм подобається щось на зразок цього старого, безлюдного будинку.

Я помітила, що мама мовчить, і обернулася до неї.

Вона не зводила з будинку очей.

На якусь мить мені здалося, що вона ось-ось заплаче.

Але навколо було настільки темно, що я заледве могла щось розгледіти, і коли вона повернулася до мене, я зрозуміла, що все лише плід моєї уяви.

– У нас все вийде, – сказала вона рішуче. – Правда ж?

Я кивнула, не знаючи, що ще робити.

Мама різко обернулася і пішла вправо.

Я озирнулася на будинок.

Скрутило живіт, але я не визнала, що це страх. Я не могла все зіпсувати. Після всього, що сталося. Я пильно вдивлялась в кожну цеглину та розчин.

a history of privilege passed down. Of easy living. People with these houses had a legacy that stuck to the original hardwood floors, and there was a lingering scent of dust that spoke of horseback-riding lessons and fully paid private education. Mom and I carried with us a history of cheap four-ingredient dinners, homey artificial scents, and a sort of middle-class poverty. Meaning you aren't really poor, so you can't bitch about it, but you'll probably never own property in your lifetime.

Except now we did.

"Bunkie" wasn't a word I was familiar with, but I had an idea in my head of what it would look like. A small-scale house, maybe big enough for a couple of bunk beds. Hence, bunkie. I imagined something tiny and cramped that didn't make any sense to live in considering that we had inherited a giant mansion.

The bunkie, in reality, was bigger than any apartment we had ever lived in, and I suspected the size of many normal houses. It was propped up away from the ground with stairs leading to a front deck and another porch in the back.

"Who has a mansion and then builds another house beside it?" I asked.

Mom pushed her way inside the place, dropping her purse on a side table and flicking on the lights.

"Your uncle Peter said it was built because not everyone likes to stay in the main house. It gets noisy with a lot of people, I guess. I think sometimes staff stayed here too."

"Peak rich-people behavior," I muttered. Mom didn't respond.

It was spotless inside and smelled like it was freshly clean-Pine-Soland lemon Pledge-and the ceiling was covered with exposed wood rafters. The bunkie was built with the same sort of modern open floor plan that I was used to in the city, but it clearly had two separate bedrooms while I was used to living in places without any. I expected one or two dead people to be hanging out inside. Empty spaces were usually sad by nature, which they

Насправді будинок не був схожий на будинок з привидами. Він просто виглядав старим, не лише хронологічно, але й старим у сенсі «старовинного багатства». Будинок, який протягом багатьох років був осередком заможного роду, де дні минали у розкоші та безтурботності. Люди, які жили в таких будинках, залишили у спадок оригінальні паркетні підлоги, а також запилені старовинні стіни, які нагадували про уроки верхової їзди та повністю оплачену приватну освіту. Нас із мамою супроводжували спогади про дешеві вечери з чотирьох інгредієнтів, домашні штучні аромати та життя на рівні нижче середнього класу. Це означає, що ви не зовсім бідні, тому немає на що скаржитися, але, ймовірно, ніколи в житті не станете власником нерухомості.

Але ми таки стали.

«Флігель» зовсім незнайоме для мене слово, та в своїй уяві я створила його образ – маленький будиночок, досить просторий, щоб вмістити кілька двоярусних ліжок. Отже, флігель. Я уявляла собі щось крихітне і тісне, в якому не було жодного сенсу жити, враховуючи, що ми успадкували величезний будинок.

Насправді флігель був більшим за будь-яку квартиру, в якій ми коли-небудь жили, і я підозрювала, що за розмірами він дорівнює багатьом звичайним будинкам. Від землі його підпирали сходи. Одні вели на внутрішню терасу, а інші – до ганку.

– Навіщо будувати маленький будиночок поруч, коли маєш великий будинок? – запитала я.

Мама поштовхом відчинила двері і увійшла в середину, кинула сумочку на журнальний столик і ввімкнула світло.

– Твій дядько Петер сказав, що цей будиночок збудували, бо не всім комфортно жити у головному будинку. Очевидно, там стає дуже шумно, коли з'їжджається багато людей. І тут іноді зупинялися працівники, які обслуговували гостей.

– Типова поведінка багатіїв, – пробурмотіла я. Мама не відреагувала.

Усередині було бездоганно чисто, і відчувався запах свіжості, соснової суміші Pine-Soland та лимонного аромату Pledge, а стелю прикрашали масивні дерев'яні балки. Будиночок було зведено в такому ж

enjoyed. But there were none, just like the rest of the property. I crossed my arms over my chest and forced myself to believe that I wasn't doing it for comfort.

This place wasn't exactly a beacon of joy. So why weren't they around?

I wandered into one of the rooms, where a queen bed filled the space along with a vanity. My feet carried me forward, and I dropped onto the vanity seat.

I stared at the girl looking back at me.

A girl with a little fro who had no idea how she'd gotten where she was.

"Do you want this as your room?" Mom popped her head in the doorway.

I blinked at her. "My room?"

"Yup. There are two, so you get one."

"Yeah," I said, the words falling out of my mouth, slack. "This room is good."

I had never had my own space. Everything was always open and exposed. I should be happier. I knew that. But I could only wonder what would happen if my earbuds died. Or if I had a particularly bad nightmare. I imagined a dead body lying on top of me, desperate to cling to the inherent sadness in my fear. I would be so cold. Shaking. Trembling. And when I screamed, would Mom be able to hear me through the door? Or worse, would I stay asleep? Getting colder and colder. And she would find me in the morning.

Dead. Frozen. And no one would be able to explain why.

I cut off the thoughts and shook my head. I needed to stop.

Dazy.

Dazy.

"Dazy?" Mom said, and I jerked my head toward her. I hadn't even realized that I was staring at the bed. Imagining it.

"Are you okay?"

"Yeah. I'm fine."

сучасному стилі з відкритим плануванням, до якого я звикла в місті. Але що відрізняло його від звичного для мене стилю, так це дві окремі спальні. Я очікувала, що всередині перебувають одне чи два мертвих тіла. Безлюдні місця завжди були оселею для привидів, які насолоджувалися їхньою сумною атмосферою.

Але їх не було, як і нічого іншого. Схрестивши руки на грудях, я намагалася переконати себе, що я роблю це не заради комфорту.

У цьому місці було так мало радості. То чому тут не було привидів?

Я зайшла в одну з кімнат, простір якої повністю займало королівське ліжко та туалетний столик. Ноги самі понесли мене вперед, і я впала на стілець, який стояв біля дзеркала. Раптом я помітила, що із дзеркала на мене витріщається дівчинка з афрозачіскою. Вона наче зовсім не розуміла, як вона там опинилася.

– Хочеш, щоб це була твоя кімната? – мама зазирнула у двері.

Здивовано глянувши на маму, я перепитала:

– Моя кімната?

– Так. Їх дві, тому одна твоя.

– Гаразд, – сказала я, і слова самі вилетіли з мого рота. – Ця кімната чудова.

У мене ніколи не було власної кімнати. Жодного місця, де можна було б сховатися. Все як на долоні. Я мала би радіти. Натомість я думала про те, що може статись, якщо музика в навушниках раптово замовкне і мені насниться страшний сон. Я уявляла, як до мене притискається мертво тіло, холодними пальцями, намагаючись поглинути мою душу. Безпорадна, я лежу, паралізована страхом, підкоряючись його волі. А якщо я так і не прокинусь від цього жахливого сну? А якщо я закричу, але мама не почує через двері, і зранку знайде мене холодною і мертвою. І ніхто не зможе розгадати таємницю моєї раптової смерті.

Я обірвала думки і похитала головою. Мені потрібно було зупинитися.

Дейзі.

Дейзі.

– Дейзі, – сказала мама, і я різко схилила голову в її бік. Я навіть не

I was fine. Everything was fine. I only had one of the dead lie on me once. One time. And I woke up. Besides, it hadn't happened again since I'd discovered Kidz Bop. I didn't even have any knowledge to prove one could kill me like that. Translucents were basically harmless. I was fine.

"It's going to be all right, you know," Mom said. "We're here now. This house is going to save us, you'll see."

She smiled at me. It wasn't still or stiff the way I thought it might be now that we were here. It was the sort of smile I tried to hold in my head when I thought of her. Soft and beautiful, like it was feathered at the edges, more like a dandelion blowing in the wind than a twitch of lips.

I didn't ask her what we needed saving from. From her perspective, probably just from being lower middle class.

"Yeah," I repeated.

"Good. Now, I feel sweaty and gross, so I'm going to jump in the shower."

"Study session tonight?" I asked. She'd said she was exhausted earlier, but it was Wednesday. That meant it was time for Mom to unsuccessfully drill perfection into my head. At the very least, I hadn't cried after one in years, which was nice. That was how it was the first few times. Now I was numb to it all.

She let out a soft sigh.

"At some point, you need to stand on your own two feet." She planted a hand on her hip. "There's only one uncontrollable factor in this equation. You and I both know it. Now you just have to show that you can manage."

I couldn't form a sentence.

Mom left me alone in the room for her shower.

Show that you can manage. Meaning don't screw up. Don't ruin this.

A muscle in my jaw twitched and flexed without my permission.

I watched my reflection as I ran my fingers through my hair

усвідомлювала, що втупилася в ліжку, уявляючи усе це.

– З тобою все гаразд?

– Так. Все гаразд.

Я була в нормі. Абсолютно в нормі. Лише один раз на мені лежав мертвий. Один раз. І я прокинулась. Добре, що з того часу, як я почала слухати Kidz Bop, ці кошмари відступили. Я не володіла достатніми знаннями про світ духів, щоб знати чи здатні вони вбивати таким чином. Напівпрозорі істоти не несли загрози. Я не постраждала.

– Все буде добре, ти ж знаєш, – сказала мама. – Тепер ми тут. Цей будинок рятує нас, ось побачиш.

Її усмішка була щирою, зовсім не такою застиглою чи фальшивою, як я могла б уявити в цій ситуації. Саме цю усмішку я відчайдушно намагалась зберегти в уяві, коли думала про нею. Ніжна й чарівна, ніби огорнута м'якими пір'їнками, її усмішка більше нагадувала кульбабу, яка розвіюється вітром, аніж звичайний рух губами.

Я не запитала її, від чого нам треба рятуватися. Можливо від нашого поганого життя.

– Гаразд, – я повторила.

– Чудово. Я дуже спітніла і почуваюся огидно. Піду в душ освіжитися.

– Заняття сьогодні ввечері? – запитала я.

Раніше вона казала, що виснажена, але ж середа. А це означає, що мама знову занудить мене до смерті своїми ідеалами досконалості. Принаймні, я декілька років не плакала після подібних розмов, а це вже приємно. Так було перші кілька разів. Тепер я стала байдужою до цього.

Вона тихенько зітхнула.

– У якийсь момент потрібно стати на власні ноги. Вона взялася під боки. – У цьому рівнянні є лише одне невідоме. Ми обоє про це знаємо. Тепер тобі просто потрібно показати, що ти з ним впораєшся.

Я не розуміла, що відповісти.

Мама пішла в душ, залишивши мене одну в кімнаті.

Довести, що можеш впоратися. Отже, не облажатися. Інакше все піде шкереберть. М'яз щелепи смикнувся і напружився мимоволі.

Я дивилася на своє відображення, сотий раз проводячи пальцями

for the millionth time. Already I had been with this version of me for a couple of weeks, and it still didn't quite fit. It was like staring at someone else making my movements.

I paused and ran my finger back over one spot. Instead of smooth scalp, there was something hard and cracked. I scraped my nail over it. The feeling of the ridge was like when I pushed Mom to leave the relaxer on longer than we should have. The chemical would burn into my scalp, so slowly that I didn't notice until the skin felt scorched. A scab would grow over the burn, and I would peel it off days later.

By the time I was with Noah, Mom and I had perfected the timing around how long to leave the relaxer on. I didn't want to imagine the face he would have made if he'd run his fingers through my hair and pulled off a scab.

But this was different. It felt the same, but when I tried to lift it from my scalp, the pain was sharp and stinging. I dug my nail in harder around the perimeter to loosen it, pushing myself off the vanity chair to get closer to the mirror.

I must have nicked myself with the clippers, maybe when Mom surprised me. I couldn't think of any other way I could have gotten a scab on my head.

I speed-walked into the living room and searched in Mom's purse for the travel-size beauty kit I knew would be there. I took out a pair of tweezers and went back to the mirror.

Probably I should have just left the scab alone. But I couldn't. It was there, and I knew it. And I wanted it gone. I had made a fresh start with this hair and didn't need a scab making it something scarred.

I tugged on the edge of the skin with the tweezer, trying to ignore the way the pain made my teeth clamp together and my eyes water. In the mirror, it was lifting the tiniest bit.

Just a little more.

I paused when a flash of white peeked out from under the scab instead of the crimson of blood I expected. Leaning closer to

по волоссю. Минуло вже два тижні, як я живу з цією версією себе, і вона досі не зовсім мені пасує, ніби я опинилась у чужому тілі, але можу ним керувати.

Я зупинилася і знову провела пальцем по тому ж місцю. Замість м'якої і гладенької шкіри голови я намацала щось тверде і потріскане, схоже на опік, який залишився на моїй шкірі після того, як я вмовила маму потримати засіб для випрямлення волосся довше, ніж потрібно. Хімікат повільно в'їдався в шкіру голови, але я навіть не відчувала, поки не обпеклася шкіра. На опіку утворилася кірка, яку я постійно здирала.

До зустрічі з Ноєм ми з мамою вже досконало відточили процес використання засобу для випрямлення волосся, визначили скільки часу його треба тримати для ідеального результату.

Я боялась навіть уявити собі його вираз обличчя, якби він запустив пальці мені у волосся і випадково зірвав кірку.

На цей раз все було інакше. Відчуття здавалося схожим, але коли я спробувала зірвати кірку зі шкіри, мене охопив різкий і пронизливий біль. Я сильніше вчепилася нігтем за краї кірки, і, відштовхнувшись від туалетного столика, нахилилася ближче до дзеркала, щоб розгледіти, що роблю.

Мабуть, я подряпалася під час стрижки, коли мама зненацька увійшла. Навіть не можу уявити, як інакше могла з'явитися ця кірка на моїй голові.

Швидкою ходою, наче від чогось тікаючи, я зайшла до вітальні й почала перевертати мамину сумку в пошуках маленького набору для косметики. Я була впевнена, що він там є. Я дістала пінцет і повернулася до дзеркала.

Ймовірно, краще було б не чіпати ту кірку взагалі. Але я не стрималася. Вона була там і я про це знала. Мені так сильно хотілося її позбутися. З цим волоссям почалося моє нове життя і я не хочу, щоб якась кірка зробила його пошрамованим.

Я потягнула пінцетом за край шкіри, намагаючись ігнорувати біль, від якого зуби стискалися, а очі сльозилися. У дзеркалі я бачила, як вона потроху підіймалася.

Ще трішки.

the mirror, I squinted.

And there, from under the scab on my scalp, a tiny white worm about the size of a vine leaf stem wiggled out. Bone pale, with deep grooves marking each millimeter of its body, writhing on my head.

I screamed.

The tweezers flew out of my hand, and it seemed like one scream wasn't enough. Two, then three, burst out from between my lips. I sprinted from the room and ran around the bunkie until I found the bathroom.

The shower curtain was closed and the water was running, but there wasn't a single peep. "Mom?!" I screeched.

Her hand reached around the barrier between us, shaking the slightest bit, and she poked her head out. Her features were jittery. Scattered. Somehow she seemed more shaken than I was.

"There's a maggot on my head." The screams were gone from me. My voice came out in a flat tone.

It broke whatever had rattled her. "What?" She turned off the shower and wrapped herself in a towel.

"There's a scab on my head, and there was a worm coming out of it."

"A worm or a maggot?"

"I don't know! It was white and fucking gross."

"Don't swear."

"Mom!"

She dug around on my scalp with her nails, searching through my curls for the grub. "I can't see anything."

I moved away from her and leaned close to the mirror, looking for the spot. I ran my fingers along my scalp in the same way that I had before.

But I couldn't find it again. "I don't get it. It was there. I lifted up the corner of the skin."

Mom tugged the shower cap off her head, and her twists tumbled out of it. "It was a long drive, Dazy. Maybe you just need

Я зупинилася, коли під кіркою замість очікуваної криваво-червоної плями блиснуло щось біле. Нахилившись ближче до дзеркала, я примружилася.

З-під кірки на моїй голові виповз малесенький білий черв'як розміром, як стебло виноградного листя. Білий, як кістка, з тілом, розділеним глибокими канавками, він звивався на моїй голові.

Я закричала не своїм голосом.

Пінцет випав з руки. Я кричала з усієї сили. Крик розривав груди. Я вилетіла з кімнати і бігала навколо будиночку, поки не знайшла ванну.

Душова шторка була зачинена, вода текла, але жодного звуку.

Мамо?! – я заверещала.

Її тремтяча рука обережно простягнулася крізь шторку, а потім просунулась голова. Обличчя виглядало знервовано. Розсіяно. Вона здавалася більш схвильованою, ніж я.

– У мене на голові личинка.

Крики стихли. Я говорила спокійним тоном.

І це остаточно порушило її емоційну стійкість.

– Що? – Вона вимкнула душ і загорнулася в рушник.

– У мене на голові кірка, і з неї вилізла личинка.

– Черв'як чи личинка?

– Я не знаю! Воно було біле і охрініти, яке огидне.

– Не лайся.

– Мам!

Вона копирсалася нігтями в моїй голові, шукаючи личинку в моїх кучерях.

– Я нічого не бачу.

Я відійшла від неї і нахилилася до дзеркала. Я знову провела пальцями по шкірі голови, як того разу.

Але я не нічого не знайшла.

– Я не розумію. Воно ж було тут. Я задерла краєчок шкіри.

Мама стягнула з голови шапочку для душу, з-під якої випало її кучеряве волосся.

– У нас сьогодні була довга дорога, Дейзі. Може, тобі просто треба поспати?

some sleep?”

I wasn't caught in a fucking daydream. "I saw it."

"Why don't you shower next, then? Kill it with some good scrubbing."

"Does that work for lice?"

"Was it lice?"

"I don't know! It looked like a worm." I crossed my arms. "Where would I even get lice?"

"The TTC."

If I was ever going to get lice, the Toronto public transit system was probably the best bet. "Do you think just washing my hair will work?"

"I don't know, Black people don't get lice."

"I highly doubt that there isn't a single Black person in this world who hasn't gotten lice."

Mom sighed. "You know what I mean. We can see the doctor when we go back into town."

"Okay."

She pointed at the shower. "For now, may as well see what scrubbing does."

I stood in the bathtub under a spray more scalding than I would usually endure in the hope that it would kill whatever was there. My fingers probed along my scalp-half expecting something alive to wriggle against my fingers but nothing happened.

After the shower, I methodically parted my hair and checked for both the scab and the creature, but I couldn't find either.

Whatever I saw, it was gone now.

Chapter 37

They came the next day on the boat with four video cameras, huge enough that they needed to be carried on broad shoulders; six tripods; a seemingly endless parade of lighting; and puffy Canada

Це був не клятий сон.

– Я бачила все на власні очі.

– Чому б тобі не прийняти душ наступною? Змити це хорошим скрабом.

– Це діє проти вошей?

– Це були воші?

– Не знаю. Але це було схоже на личинку. – Я схрестила руки. – Де я взагалі могла б підхопити воші?

– У громадському транспорті.

Якщо десь і можна підхопити вошей, то, мабуть, громадський транспорт Торонто – найкраще місце для цього.

– Я не знаю, але у чорношкірих людей не буває вошей.

– Я дуже сумніваюся, що в світі немає жодної чорношкірої людини, у якої б не було вошей.

Мама зітхнула:

– Знаєш про що я. Ми можемо відвідати лікаря, коли повернемося до міста.

– Ну, гаразд.

Вона жестом вказала на душ:

– А поки спробуємо обійтися скрабуванням, можливо допоможе.

Я стояла у ванній під струменем води, більш пекучим, ніж я зазвичай терпіла, сподіваючись, що це вб'є все, що там було. Я мацала пальцями шкіру голови, очікуючи, що щось живе буде звиватися на моїх пальцях, але нічого не відбувалося.

Після душу я ретельно розібрала волосся на проділи й перевірила, чи немає там кірки, чи тієї істоти, але там нічого не було.

Те, що я бачила – зникло.

Розділ 37

Наступного дня вони прибули на човні, з чотирма величезними відеокамерами, шістьма штативами, та безліччю освітлювальних приладів. Всі одягнені в пуховики від Canada Goose, хоча надворі досить тепло.

Goose coats—though it wasn't cold enough for that. It was Monday morning, and Mom had been rushing around the bunkie since at least six a.m. When I rolled out of bed closer to seven thirty and padded into the living room, she was gone.

Only when I snuck over to one of the bunkie windows and pulled back the curtains did I see them. All of their camera equipment had the same logo stamped on it. It was a silhouette of the CN Tower with TOWER written in uppercase letters inside the shape. How Mom had managed to get people from a multimillion-dollar company with just as many YouTube followers was anyone's guess. I didn't think the house was specifically calling to people based on platform size.

Though it wasn't hard to figure that something as juicy as someone dying in a giant mansion hidden in the bush in northern Ontario wouldn't have a certain kind of draw.

Mom was animated, at her peak entertaining mood. She wore her own Canada Goose in a mossy forest green. I didn't know why she'd bought that. The thing cost almost an entire rent payment, but she brushed it off. They all looked like they were out of an ad for thousand-dollar coats, Mom with her hair in a short, straight bob—one of her more expensive wigs—and the rest of the Tower crew. I recognized one of the girls; she was white and had a short blond pixie cut with tattoos up the side of her neck.

I knew her videos, too. She would go to remote or unique Airbnb locations, stay there for a night or so, and catalog the whole experience. Interview the hosts, explore the town or city, and do a generally in-depth review. If she liked your place, you got a shit ton of bookings. And if she hated it, you still got a shit ton of bookings. Unless you said something messed-up—sexist, homophobic, and/or racist—you were pretty much guaranteed success as soon as she showed interest.

Now I really didn't know how Mom had swung this.

She was fluffed up. Her chest high and proud, and her mouth moving constantly. Words floated in from outside, far away

Ранок понеділка. Мама поралася з домашніми справами з шостої години. Коли близько пів на восьму я виповзла з ліжка і поплелась у вітальню, мами вже там не було. Вона зникла без сліду.

Я підкралась до вікна, відсунула штори і побачила телевізійне обладнання з однаковим логотипом. На ньому зображено силует телевізійної вежі CN з написом великими літерами TOWER всередині. Для мене було загадкою, як мамі вдалося залучити людей з такої великої компанії, YouTube-канал якої мав багатомільйонну аудиторію. Не думаю, що будинок обирав гостей залежно від кількості їхніх підписників.

Але вочевидь, така гучна подія, як смерть у великому маєтку, який ховається в північноонтарійській глушині, не могла не стати сенсацією.

Мама жвава, у піднесеному настрої. Вона вдягла свій брендовий зелений пуховик Canada Goose. Досі не збагну для чого вона його купила. Ця річ коштувала, як місячна оренда квартири, але мама і оком не змигнула. Її образ доповнювала найдорожча перука з колекції — пряме волосся зі стрижкою Боб. Вона виглядала так, ніби зійшла зі сторінки реклами найдорожчих пальт глянцевого журналу, як і члени команди Tower. Я впізнала одну дівчину — білошкіру блондинку зі стрижкою Піксі та татуванням на шиї.

Я слідкую за її YouTube-каналом, де вона знімає огляди незвичних та маловідомих місць. Вибравши локацію, вона бронює житло через платформу Airbnb на декілька днів, і ретельно документує свої враження. Дівчина проводить інтерв'ю з господарями, досліджує місцевість та знімає ґрунтовний сюжет. Якщо їй сподобалося ваше місце, то у вас буде купа бронювань. А якщо їй не сподобалося, також буде купа бронювань. Єдине, що може все зіпсувати — це якщо ви ляпнете щось провокуюче — сексистське, гомофобське чи расистське. В іншому випадку, як тільки вона проявить інтерес — успіх вам гарантований.

Я тепер просто не розумію, як мамі це вдалося.

Вона причепурилась, стояла прямо з гордо піднятою головою і безперестанку говорила.

З вулиці долинала розмова, далека та приглушена. Усе, що я змогла розчути, це щось про будинок і сніданок. Не знаю, коли вона встигла схопити продукти, наскільки я пам'ятаю учора вона нічого не

and faint. All that I caught was something about the mansion and breakfast.

I didn't know when she'd managed to grab groceries because she hadn't gotten any last night, as far as I knew. We had cried, she'd claimed exhaustion and crawled into bed, and I'd showered, standing under the faucet with hot water stinging my face, feeling like I had been peeled back. Layer upon layer of skin painfully torn from my body and pushed out in to the cold without the protection of a dermis. Just exposed yellow fat and muscle like the nose-job guy on the TV.

I hadn't been able to get the image of dead Peter out of my mind. Why was he like that? If the house spoke to Mom, if it liked her, was it doing that for her? To what end? It was hard to believe that a house that fed on people would be sentimental. But it was torturing him and doing it without making him pass on.

I thought of the times when Mom had caressed the side of the house. Every time she'd said the house wasn't the problem. Was that the truth? Or was that because it was doing this for her?

And worse...What was she doing for it in exchange?

I let the curtains fall closed as Mom led the camera crew inside the house. A quick check in our fridge confirmed my suspicions. She had collected a bunch of the groceries I'd bought for us yesterday to fill their order. I speed-walked to my room so I could see them make their way into the mansion.

Mom's foot hovered for a moment on the threshold as the crew walked past her, but she did it—she went in.

I guess it shouldn't have been so shocking. She had already gone inside to save me. Besides, she had her maggot protection, and the house liked her. The only thing keeping her out was her memories. These people were high-class guests. Their words could make or break the business. If there were ever a time to push herself, this was it.

The image of Ivy hovering near the mansion came back to me. She was the danger. She was the one we needed to stop. Ivy

брала. Вечором ми поплакали, вона поскаржилася на втому і залізла у ліжко. А я пішла у душ. Стоячи під гарячою водою, я відчувала як вона обпікає моє обличчя, як шар за шаром, наче лезо гострої бритви, болісно зрізає шкіру, оголюючи тіло, яке тремтіло від холоду.

Я ніяк не могла викинути з голови образ мертвого Пітера. Чому він так виглядав? Якщо будинок розмовляв з мамою і любив її, чи міг він це зробити для неї? Для чого? Важко було повірити, що будинок, який пожирав людей, міг бути сентиментальним. Але будинок злісно катував його і не давав йому померти.

Я згадала ті миті, коли бачила як мама ніжно гладила стіни будинку. Щоразу вона казала, що проблема не в будинку. Правда? А можливо, він просто заради неї вбивав інших?

І найстрашніше... Що ж вона йому віддавала взамін?

Мама повела знімальну групу до будинку, а я опустила штори і пішла до холодильника, щоб впевнитись у своїх підозрах. Вона дійсно забрала купу продуктів, які я придбала для нас учора, щоб приготувати сніданок для знімальної групи. Я швидко попрямувала до своєї кімнати, звідки могла спостерігати, як вони заходять в будинок.

Мама затрималась на порозі, і мені здалось, що вона на мить завагалась, поки команда проходила повз неї. Але врешті-решт вона увійшла всередину.

Я гадала, що їй нічого боятися. Вона ж заходила всередину, щоб врятувати мене. До того ж у неї був магічний захист, і будинок її любив. Єдине, що заважало їй – спогади. А ці люди були високими гостями. Від їхнього слова залежала доля цілої справи. Існують моменти коли треба викласти на сто відсотків – то це зараз.

Образ Айві, який витав біля будинку повернувся до мене. Вона небезпечна. Вона та, кого потрібно зупинити. Вона запевняла, що будинок любить мене. А чому ж тоді він піддавав мене таким тортурам у своїх стінах? Однак, він так і не змусив мене підкоритися його волі. Саме тоді, коли Айві була у будинку, я витягла того огидного хробака, саме тоді я страждала від галюцинацій, які керували моїм тілом, саме тоді я побачила мертву дівчину у кімнаті, про яку хотіла дізнатися Айві. Кожного разу Айві була причетна.

said the house liked me, so why had it done those things in its rooms to me? But then, it hadn't made me give anything up either. When Ivy was there, that's when I pulled the worm from my head, that's when I was tortured with the hallucination of them in my body, that's when I saw the memory of the girl who Ivy wanted to know. Every time, Ivy was the one who benefitted.

Even if I didn't 100 percent trust Mom's motives anymore, it stood to reason that the house didn't do those things to me of its own will. Ivy had power over it somehow.

It was like Mom said: the house wasn't as independent as it seemed.

I thought of the Ivy who'd dragged me out of bed that night to go to the room where the girl died. Who was likely the reason that girl died. Who pressed her ear against the door to listen to that couple tormented by bees.

That was not someone I could convince to stop.

I had to make her pass on. It was the only way.

Mom burst through the bunkie door so suddenly that I jumped. "I need you to keep an eye on them during their stay. Ivy needs to be controlled." She paused and gritted her teeth. "And I can't be with you. If you get caught by them, I can spin a story. If I get caught, it'll ruin everything. Just keep out of the rooms so Ivy won't be able to lock you in again."

There it was. Finally. My permission to go into the house. My chance to prove myself. To earn my freedom.

And no more of this pretending to be a normal teenager, since I was going to have to skip school.

"Okay," I said. I had planned on watching over them anyway, but it felt better to know Mom was finally on board. "How long are they here?"

"Two nights." She took a deep breath in and out. "If things get bad...listen to the house. It'll help you. Trust me, it doesn't want Ivy pulling its strings either."

I froze. "Listen to the house that's torturing people?"

Я пригадала мамині слова: «Будинок не був таким незалежним, як здавалося». Хоча я вже не довіряла мамі на сто відсотків, мій розум підказував, що самотійно будинок не може знущатись над людьми. Ймовірно, він був лише інструментом у руках Айві. Вона використовувала будинок для власних цілей.

Я згадала ту ніч, коли Айві витягла мене з ліжка і повела до кімнати, де лежала мертва дівчина.

Саме Айві стала причиною її смерті, а перед тим, як піддати дівчину тортурам, змушувала слухати, як у сусідній кімнаті подружня пара страждає від укусів бджіл.

Це була не та людина, яку я могла би переконати зупинитися. Я мала змусити її померти. Це був єдиний вихід.

Мама так несподівано увірвалася у двері кімнати, що я підскочила.

– Не зводь з них очей, поки вони тут. Айві треба контролювати, – вона зробила паузу і зціпила зуби. – І я не можу бути з тобою. Якщо вони тебе спіймають, я зможу розкрити історію. А якщо мене спіймають, то все пропаде. Просто тримайся подалі від кімнат, щоб Айві знову не змогла тебе замкнути там.

Ось воно. Нарешті мені дозволили зайти у будинок. Мій шанс показати себе. Заслужити свободу.

Я більше не буду звичайним підлітком, тому мені доведеться прогулювати школу.

– Гаразд, – промовляю.

Власне, я й без її згоди збиралася їх контролювати, але все ж приємно, що ми тепер з мамою в одній команді.

– Скільки вони тут будуть?

– Дві ночі, – вона глибоко зітхнула. – Якщо ситуація погіршиться...прислухайся до будинку. Він тобі допоможе. Повір, будинок теж не в захваті від того, що Айві його контролює.

Я завмерла.

– Слухати будинок, який катує людей?

Вона зітхнула.

– Це як рослина. Це в її природі – виживати. Іноді він підживлюється мертвими. А іноді живими людьми. Він їх не вбиває, і тим

She sighed. "It's like a plant. It's in its nature to survive. Sometimes it feeds from the dead and sometimes from people. It doesn't kill them, and they don't remember. But it needs help. It needs gardeners. Some, like Ivy, let it grow wild and out of control. Not like us. We're the good ones, Daisy. We keep it pruned and manageable. The house is not bad. The house is a function of its gardener. It helped me, you know? When he was... it was the only thing I had. The only one who I could tell everything to. And it wants me to help it. It wants you to help it. So let's take care of the corporeal and move on with our lives."

A chill settled over my shoulders as if one of the dead were pressed against my body, pulling me to its chest, trapping me in its arms. I didn't like the way she talked about the house. It felt like reverence. Like she was in church, praying at its altar. This thing that fed on fear and pain.

Ivy called it an animal, and Mom called it a plant.

The house is a function of its gardener.

I swallowed but nodded. First, Ivy needed to be stopped. We could figure out where to go after that. "Okay. When do I go inside? Now?"

"No, I need to go finish giving them a tour, and then I need to go get the Jeep. Actually, you can drive me out to the launch to pick it up and then bring back the boat after. Just sit tight until then."

As she made her way to the house, I followed her out and veered off into the greenhouse. It didn't take long to look after the plants, and by the time I finished, Mom would be done with her grand tour.

The garden was doing better. Some plants were still struggling from the overzealous caretaker that I could only assume had been Ivy in my body, going through the charade of being me so as to not be suspicious. I watered the ones with drying soil and dusted the leaves of some of the larger palms with a damp cloth.

"More and more. There are so many people coming in and

більше вони нічого не пам'ятають. Але йому потрібна допомога. Йому потрібні садівники. Деякі як Айві, дозволяє йому розростатися і виходити з-під контролю. Не так як ми. Ми хороші, Дейзі. Ми доглядаємо за ним та тримаємо під контролем. Будинок непоганий. Будинок виконує вказівки свого садівника. Він допоміг мені, розумієш? Він був.. він був єдиним, що у мене тоді було. Єдиний, кому я могла все розповісти. І він хоче, щоб я йому допомогла. І він хоче, щоб ти йому допомогла. Тож подбаймо про матеріальне і житимемо далі.

Шкірою я відчула крижаний холод, немов хтось із мерців обхопив мене своїми руками за плечі, стискаючи в обіймах. Мені не сподобалося, як мама говорила про будинок. Вона побожно схилялася перед ним, як перед вівтарем.

Натомість цей будинок живився страхом і болем людей.

Айві називала його твариною, а мама – рослиною.

Будинок був відображенням характеру свого садівника.

Проковтнувши грудку в горлі, я кивнула. Але спершу треба було покінчити з Айві. Потім ми визначимо, куди рухатися далі.

– Гаразд. Коли мені зайти всередину? Зараз?

– Ні, я мушу закінчити екскурсію, а потім забрати джип. Взагалі-то, ти можеш відвезти мене до причалу, щоб забрати його, а потім повернешся на човні. Просто посидь поки що тут.

Вона попрямувала до будинку, я пішла за нею і звернула у теплицю. З рослинами я поралась швидко і до того часу, як я закінчу, мама вже завершить свою грандіозну екскурсію.

В саду справи йшли краще. Деякі рослини все ще оговтувалися від надмірно старанного садівника, ким, без сумніву, була Айві, що оселилася в моєму тілі й вдавала мене, щоб не викликати підозр. Я полила ті, що підсохли, а листя з деяких великих пальм протерла вологою ганчіркою.

– Їх стає просто неймовірно багато. Цей потік людей, які виходять і заходять, не припиняється. Айві, навіть не заморочилась над тим, щоб пройти через двері, як це властиво людям. Тепер не було сенсу вдавати когось іншого. Вона просто пройшла крізь скло.

– Навіщо ти взагалі полила рослини? – я запитала. – Чому б тобі просто не зайти сюди і не погуляти, якщо ти удаєш мене?

out.” Ivy didn’t even try to go through the door properly. There wasn’t much point now in pretending to be something she wasn’t. She simply walked through the glass.

“Why did you even bother watering the plants?” I asked. “Why not just come in here and walk around if you wanted to pretend to be me?”

Ivy gave me a sweet smile—dark red lipstick and dark sunglasses. “I want to know who the girl in the room is.”

It was sad, really. The barriers between the dead and the living were sometimes so fluid and other times so stark.

I said, “Stop making the house torture the guests and kill people, and maybe I’ll tell you.”

She scowled at me. “It’s in the house’s nature to feed.”

“But not to eat people and not to kill, right? It needs help, doesn’t it? And that’s you.”

Ivy’s lips pinched tight. “Tell me who the girl is.”

I shook my head. “I already made you an offer.”

Part of me thought about trying to make her pass on now, but she was too on guard. It wouldn’t work if her hackles were up.

“Fuck your ‘maybe,’ ” she snarled. “ ‘Maybe’ is an excuse for a lie that you know you’re telling. You can say ‘maybe’ forever, and I have forever, and it’s too long.”

The door opened, and I turned my head toward Mom. “Let’s go,” she said.

When I turned back to Ivy, she had disappeared.

The boat ride was quiet until Mom looked over at me, wind whipping through her hair, cheeks pale from the cold. “You can do this, right?”

“I’ll figure something out,” I muttered.

“No, you will not ‘figure something out.’ You are going to use the things you learned in the study sessions you seem to have conveniently forgotten.”

I hadn’t ‘conveniently forgotten.’ I purposely tried not to think of them.

Айві загадково посміхнулась. На ній була темна червона помада і сонцезахисні окуляри.

– Я хочу знати, хто та дівчина в кімнаті.

Це було насправді сумно. Межі між живими та мертвими бували настільки мінливими, а інколи настільки різкими.

Я сказала:

– Припини змушувати будинок катувати гостей і вбивати людей, можливо, тоді я скажу тобі більше.

Вона насупила брови:

– Будинок, щоб існувати потребує живлення.

– Але ж не їсти людей і не вбивати їх. І йому потрібно допомагати.

І це ти робиш.

Айві міцно стиснула губи:

– Просто скажи хто та дівчина.

Я похитала головою:

– Я тобі вже запропонувала умови.

Мене переповнювало бажання покінчити з нею тут і зараз, але спробувати вбити її – занадто ризиковано. Її очі пильно стежили за кожним моїм рухом, а напружене тіло було наготові дати відсіч. Поки вона тримається насторожі, я не зможу цього зробити.

– До біса твої «можливо», – огризнулася вона. – Цим «можливо» ти ухиляєшся від правди. Ти можеш говорити «можливо» нескінченно. Так, я вічно існуватиму між світами, але чекати твоєї відповіді так довго – це занадто.

– Ходімо, – сказала вона.

Коли я повернулася до того місця, де розмовляла з Айві, то її вже там не було.

Ми пливли на човні мовчки. Вітер грайливо розвіював мамине волосся, а щоки її зблідли від холоду. Раптом вона запитала:

– Ти ж можеш це зробити, правда?

– Я вигадую щось на ходу – пробурмотіла я.

– Ні, нічого вигадувати ти не будеш. Ти скористаєшся знаннями, які отримала на заняттях. Сподіваюся вони безслідно випарувались з твоєї пам’яті.

“As a reminder, those sessions were to help you. You know how to deal with aggressive spirits, so deal with her.”

I chewed on the inside of my cheek and said nothing.

It was different to practice things in safe settings with Mom versus coming here and dealing with something real. And it's not like Mom had given me any idea of what to expect. She hadn't even wanted me involved until now. But I had read the dead to get information. I'd held on to that much. But then I'd wasted so much time not being sure if Ivy was or wasn't a ghost and then got fucking possessed.

Enough. I would end this.

I would make Ivy pass on.

Forcibly.

I had done it enough times before.

I cleared my throat and bundled tighter in my jacket. “I'll deal with her.”

When I was nine, for one of our study sessions, Mom took me to an abandoned warehouse in the West End of Toronto, almost in Mississauga, it was so far west. It was this old discount shoe place. The signs in front proclaimed it was private property, but they didn't have any cameras or security. Mom and I just walked in.

It must have been something like eleven at night. The whole place was dark, and Mom wouldn't use the flashlight on her phone. That July was already hot and humid, but inside the warehouse it was somehow more so, like soaking in a hot tub. The whole place was this giant empty box with dirty floors littered with beer bottles and trash.

“Just like the other times, there's someone in there who needs help passing on.” Mom pressed her hand on top of my head and gripped it. It was a gesture that was partially affectionate and partially for control and focus. I used to like it. “But it's going to be a bit different. I need you to stay strong, okay?”

I tried to push down the fear that rushed through me at the

Ні, вони не «випарувалися». Я навмисно намагалася не думати про них.

– Нагадую, що ці сеанси мали допомогти тобі. Ти знаєш, як боротися з агресивними духами, тож розберися і з цим.

Я гризла щоку і мовчала.

Практикувати щось у безпечному місці з мамою було зовсім не те, що прийти сюди та зіткнутися з реальністю. І мама не дала жодного натяку чи підказки, що очікувати. Вона навіть не хотіла, щоб я була причетна до цього аж дотепер.

Я з легкістю могла проникати в глибини душ померлих та розпізнавати їхню справжню природу. Це завжди вдавалось мені. Але, якогось дідька, я так довго вагалася, чи є Айві приви́дом чи ні, що опиналась під її владою.

Досить. Я покінчу з цим.

Я покінчу з Айві.

Примусово.

У мене був досвід. Я робила таке уже багато разів.

Я прокашлялась та щільніше загорнулась у куртку.

– Я розберуся з нею.

Коли мені було дев'ять, на одне з наших занять мама повела мене на занедбаний склад у Вест-Енд Торонто, майже до Міссіссауга, це далеко на заході. Колись там знаходився старий магазин, де продавали взуття зі знижками. На будівлі висів попереджувальний знак «Приватна власність», але ані камер, ані охорони ми не помітили. Я з мамою безперешкодно увійшла всередину.

На годиннику близько одинадцятої ночі, і навколо панувала глибока темрява. Мама вирішила не вмикати ліхтарик на телефоні, аби не порушувати нічну тишу. Ми опинились у величезному порожньому приміщенні. Підлога була встелена пляшками з-під пива та іншим сміттям. Надворі стояла липнева спека, проте всередині складу температура виявилася ще вищою. Повітря здавалося настільки гарячим, ніби у розжареній лазні.

– Як і колись, тут блукає душа, яка потребує допомоги, щоб перейти на той світ.

idea of what was new about this session. But I wasn't very good at it back then, and I trembled even as I sweat.

I searched the space for the person we were looking for. Eyes bouncing off the once-vibrant shoe-sale signs and empty shelves.

When I found him, I stopped.

A little boy was curled up in a corner, his knees pulled to his chest with his chin resting on them.

And I knew him.

That same boy had held my face against the ground while I choked on dirt.

I cried out and turned to run, but Mom wouldn't let me. She settled her hands on my shoulders and turned me around. "Daisy," she said, tone sharp. "You are not the same age as him anymore. You're a big girl now. You cannot spend your entire life afraid. Mommy worked very hard to find this boy for you. It was not easy. But lucky for us, he's still as much of a bully as he was before. He's been scaring kids in the area. Look, even I can see him. He's not even trying to hide. Now you'll take care of him."

There was an intensity to her voice that scared me, and her grip was too firm to break out of. I twisted in her arms, whimpering.

He was going to hurt me.

I was going to die.

I needed to run.

I could hear the again.

Dazy.

Dazy.

Dazy.

"Daisy!" Mom snapped. "Didn't I save you last time? I'm right here. Nothing bad will happen."

That stopped me.

I stared into her face, pinched with irritation, and I knew she was right. Mom had saved me from those kids.

Мама поклала руку мені на голову і стиснула мою маківку. Її дотик був ніжним, але й водночас владним, ніби вона хотіла зосередити мою увагу на завданні.

Колись мені це подобалося.

– Але все буде трохи інакше. Не здавайся, я знаю, що ти можеш це зробити, гаразд?

Я намагалася відігнати страх, який пронизував мене, коли я думала про те, що чекає на мене під час цього нового випробування. Але заспокоїтися не вдавалося. Я тремтіла і пітніла, оглядаючи склад, у спробі побачити людину, яку ми шукали. Очі ковзали по колись яскравих табличках розпродажу взуття й порожніх полицях.

Ось він. Я знайшла його.

Маленький хлопчик, який згорнувся калачиком у кутку, підтягнувши коліна до грудей і поклавши на них підборіддя.

І я знала його.

Це той самий хлопчик притискав мене обличчям до землі, поки я захищалася брудом.

Я закричала і хотіла втекти, але мама зупинила мене. Вона поклала руки мені на плечі і розвернула обличчям до себе.

– Дейзі, – сказала вона різко. – Ти вже не того віку, що він. Ти вже доросла дівчинка. Ти не можеш прожити весь час у страху. Мамі довелося прикласти дуже багато зусиль, щоб знайти його. Добре, що він нітрішки не змінився і залишився таким же забіякою. Він лякає дітей у цьому районі. Поглянь, навіть я його бачу. І він не намагається сховатися. Тепер ти подбаєш про нього.

У її голосі відчувалася напруга, яка налякала мене. Я намагалася вирватися, але вона міцно тримала мене за плечі.

Він хотів зробити мені боляче.

Я мала померти.

Мені потрібно було тікати.

Я знову це чула.

Дейзі.

Дейзі.

Дейзі.

But still... Every other ghost I had faced in a session up until that point had been, at most, semi-opaque. They didn't have the ability to hurt me. But a corporeal... That was different.

Mom must have sensed my hesitation because she squatted beside me and pointed at the boy. "Look at him. He hasn't even noticed we're here. He's alone and has wandered so far from the playground he was in. It isn't like it was before. You'll see. After you do this, you'll feel so much better." Her expression was so earnest. She smiled, and it was full of hope. I knew that she felt this was the answer. That this would help me stop being so scared.

I swallowed and nodded. "Okay."

"Good girl." Mom stood and gave me a little push forward. At the time, it felt encouraging.

The boy looked exactly the way he did when I was six. He was white and wore faded blue-denim shorts and a washed-out red T-shirt. His sneakers were a pair of dirty white Nikes. The dead were a snapshot of who they used to be beyond the sadness or violence of their deaths. I shouldn't have been surprised that he hadn't changed, but I was.

"The words," Mom prompted.

I swallowed again and shuffled forward until I was in front of the boy, only a couple of feet of space between us.

Mom was right. He was so small now compared to me. When I was six, he had been a giant. "How can I help you pass on?" I squeaked. Mom had put beads at the end of my braids, and they clinked together as I trembled.

Any moment now, he would come to life and attack me.

I stiffened my muscles, braced for it.

I remembered his name from when we had played together. Before he hated me.

Jonathan. We called him Johnny.

He looked up, and I jumped back. But he didn't do anything. Just squinted and said, "Who are you?"

He didn't remember me.

– Дейзі! – Мама не стрималася і закричала. – Хіба я не врятувала тебе минулого разу? Я ж поруч. Нічого поганого не станеться.

Я завмерла. Я вдивлялася в скривлене від роздратування обличчя матері та згодом зрозуміла, що вона має рацію.

Мама врятувала мене від тих дітей минулого разу.

Але все ж таки... Всі інші привиди, яких я бачила раніше, були напівпрозорими. Вони не могли мені завдати болю. А от тілесні привиди... То було інакше.

Мама, мабуть, відчула мою нерішучість, бо присіла навпочіпки поруч зі мною і вказала на хлопчика.

– Поглянь на нього. Він навіть не помітив, що ми тут. Маленький самотній хлопчик, заблукав далеко від свого майданчика. Усе змінилося. Ти зрозумієш. Після того, як ти це зробиш – тобі стане набагато краще. Вона виглядала серйозною, але очі та посмішка сяяли надією.

Я відчувала, що вона бачить у цьому порятунк, що саме це звільнить мене від страху.

Я стиснула зуби і кивнула:

– Гарзд.

– Хороша дівчинка. Мама встала і трохи підштовхнула мене вперед.

Її підтримка підбадьорювала.

Хлопчик виглядав, так само, як і під час останньої нашої зустрічі, коли мені було шість. Білошкірий, одягнений у вицвілі сині штани, заправану червону футболку, на ногах – брудно-білі кросівки Nike. Я знала, що мертві залишаються такими, якими вони були у момент смерті. Проте чомусь мене дивувало, що він ані краплі не змінився.

– Слова, – підказала мама.

Я знову проковтнула і підійшла ближче до хлопчика. Між нами залишалось лише декілька кроків.

Мама мала рацію. Він такий маленький, якщо порівнювати зі мною тепер. Коли мені було шість, він здався велетнем.

– Як я можу допомогти тобі померти? – я голосно крикнула.

Мама вплела в мої коси намистинки, які тепер мелодійно дзвінкотіли, коли я вся тремтіла.

The fact hit me hard and fast. I thought about him all the time, about them all. About what they did to me.

And he had no idea who I was.

“Prompt him again,” Mom said, using her impatient voice.

“How can I help you pass on?” I asked again, louder this time, the way Mom taught me.

Johnny ignored me and looked at her instead. “Who is she?”

Mom sighed. “Next steps. We already know he’s been around too long.”

If they didn’t answer the question, then they didn’t want to pass on. Which meant he wouldn’t go away over time. Which was obvious because he had been around for at least three years now. That made things harder. Because now I would have to force him.

My legs shook as I made myself step forward. I needed to do this. I needed to keep going. Because however terrified I was of him, somehow the idea of disappointing Mom was worse.

I reached out my hand for him, and before I could touch him, he slapped it away.

That had never happened before. Usually, the dead didn’t understand what I was doing. They would watch passively, and by that time, it was too late. Besides, the other ones hadn’t been corporeal. They physically couldn’t make contact with me like that.

But Johnny was a boy who sneered at you from the top of the slide as he pushed you down. And apparently, he didn’t want to be touched.

For a moment, all I did was stare at my hand, feeling the sting of pain lace through it. Like I was confused about what was happening.

Then I screamed.

It was going to happen again.

He was going to try to kill me.

“Daisy!” Mom shouted. “You’re stronger than him. Just push him down!”

У будь-яку мить він міг ожити і напасти на мене.

Я напружила м’язи і приготувалася.

Я пам’ятала його ім’я з часів дитинства, коли ми ще дружили і гралися разом. Але потім все змінилося, і він почав ненавидіти мене.

Джонатан. Ми називали його Джонні.

Він підвів очі, і я відскочила назад. Він нічого не зробив, просто примружився і запитав:

– Хто ти?

Він не пам’ятав мене. Він навіть не здогадувався, хто я. А я весь час думала про нього, про них усіх, про те, що вони зробили зі мною.

– Запитай його ще раз, – сказала мама нетерпляче.

– Як я можу допомогти тобі померти? – Я перепитала, цього разу голосніше так, як вчила мама.

Джонні навіть не глянув у мій бік, а натомість подивився на маму та й спитав:

– Хто вона?

Мама зітхнула.

– Далі. Ми знаємо, що він тут дуже довго.

Якщо вони не відповідали на запитання, це означало, що вони не хочуть помирати. А, отже, він з часом зникне. Зрозуміло, адже він тут уже три роки. Ситуація ускладнювалася – тепер мені доведеться примусити його це зробити.

Я відчула, як ноги почали тремтіти, коли зробила крок вперед. Потрібно це зробити, не можна зупинятися. Я боялась його, але страх розчарувати маму був нестерпнішим.

Я простягнула до Джонні руку, відчуваючи, як тремтять мої пальці. Але я навіть не встигла доторкнутись до його, як він різко відкинув мою долоню.

Такого раніше ніколи не було. Зазвичай мертві не розуміли, що я роблю. Вони спокійно спостерігали, доки не наставав момент, коли було пізно опиратися і дух відходив у інший світ. Крім того, раніше я мала справу з нетілесними духами, які не могли фізично взаємодіяти зі мною. Але Джонні був тим хлопчиком, який, хихикаючи з верхівки гірки, штовхав тебе вниз. І, судячи з усього, він не хотів, щоб його торкалися.

I didn't want to do that. I wanted to run away. I wanted to not be there. But Mom kept shouting, and Johnny was standing up now, coming toward me. He looked annoyed.

"It's you or him, Daisy! You or him!"

Later, I wondered what had driven me forward. If it was my own desire to overcome my fear or if it was my desperate need to avoid disappointing Mom.

I wanted it to be the former.

But I couldn't ever say so with confidence.

I remember screaming. I remember pushing Johnny in the chest with all my strength. Being shocked by how easily he went down. He hit his head and started crying.

I was so scared.

I pulled him up by the collar of his cheap shirt and slammed him back down on the ground. Again, and again.

I was so scared.

He was dazed, his eyes rolling in his head. And there was blood and tears. I didn't know that ghosts could have blood and tears just because they were corporeal.

I was so scared.

I thrust my hand into his chest, and it went through. Smooth. Like he was a translucent. Just like I had with so many others by then, I wrapped my fingers around the place where his heart should have been. Where it was. I could feel it, beating frantically, like he was a living person.

Cold ran down my arm like a shock.

I had done this before. It was how I read the dead. Touching their hearts.

But this time, I squeezed.

The chill disappeared, and I was flooded with warmth.

Johnny's eyes shot open, and he screamed. And screamed. And screamed.

I was on the merry-go-round again, and his screams were blending with mine. And was I screaming right now too? Were we

Якусь мить я просто дивилася на свою руку, відчуваючи, як її пронизує біль. Голова йшла обертом, я не розуміла, що коїться.

Я зойкнула. Він знову намагався мене вбити.

– Дейзі! – крикнула мама. – Ти сильніша за нього. Просто зіштовхни його!

Мені хотілося втекти. Але мама продовжувала кричати, і Джонні підвівся й попрямував до мене. Він виглядав розлюченим.

– Обирай! Або він тебе, або ти його, Дейзі! Він чи ти!

Пізніше я обмірковувала, що ж мене штовхнуло вперед – чи то моє власне бажання подолати страх, чи відчайдушна потреба не розчарувати маму.

Я хотіла вірити, що саме перший мотив керував моїми діями, але у глибині душі я не була впевнена в цьому.

Я пам'ятаю, як кричала. Пам'ятаю, як з усієї сили штовхнула Джонні в груди. Я була шокована тим, як легко він впав. Він вдарився головою і почав плакати.

Мені було так страшно.

Я схопила його за комір дешевої сорочки і турнула на землю. Так знову і знову.

Він стояв ошелешений, очі заковувались під лоба. Кров і сльози стікали по обличчю.

Я не знала, що у привидів є кров і вони можуть плакати тільки тому, що вони тілесні.

Я тремтіла від страху.

Я встромила руку йому в груди, і вона пройшла наскрізь, плавно, наче він напівпрозорий. Я так уже робила з іншими привидами. Я схопила його за серце, яке шалено калаталося в грудях, як у живої людини. Холод пронизав мою руку, наче електричний струм.

Я вже це робила. Так я читала мертвих, торкаючись їхніх сердець.

Але цього разу я його вичавила.

Холод відступив, і мене наповнило тепло.

Джонні різко розплющив очі і закричав. Він кричав і кричав.

Світ йшов обертом, і його крики злилися з моїми.

Чи кричала тільки я? Чи ми обоє кричали?

both screaming?

His body dimmed. His transparency increased, more and more until even I couldn't see him, but I knew he was there because I was still holding his heart.

I saw people he had loved and lost. People he hurt. Times he was happy. Times he was sad. Everything in flashes too fast and disorienting to comprehend.

His screams faded too, until they were so small and faint that I wasn't sure if I was hearing them or just listening to an echo playing in my mind.

Then, my hand snapped into a fist. The thing I was holding on to was gone.

Gone forever.

Everything I had seen faded with him, but the effects remained. I trembled. I was bundled in a heat that burned.

And I was terrified.

I hunched over on myself and wrapped my arms around my body.

Who had that been? That girl slamming Johnny's head into the ground?

That wasn't me.

I was the girl whose head he was pressing into the ground.

Choking on earth.

Dying.

I was supposed to feel better, but I was more scared than ever. And now Johnny and the kids weren't the only thing that scared me. Now I scared me.

"Done?" Mom asked.

"Done," I whispered, tears streaming down my face.

She tugged me up under my arm pits and got me into standing position. "See? You faced your monster, and you won. You were stronger." Mom had the biggest grin I had ever seen on her face. She was beaming. Overjoyed.

Proud.

Його тіло померкло. Він ставав все більше і більше прозорим, аж потім став невидимим. Але я знала, що він тут, тому що досі тримала його серце.

Я бачила обличчя людей, яких він кохав і тих, кого він втратив. Я бачила, як він завдавав болю іншим, і як сам страждав. Я бачила його щастя і смуток. Все миготіло перед очима занадто швидко, щоб вловити всю історію його життя.

Його крики поступово стихали, потім стали ледь чутними, і я вже не могла зрозуміти, чи я справді їх чую, чи то просто відлуння у моїй голові.

Рука стиснулася у кулак і те, що я тримала, зникло.

Зникло назавжди. Усе зникло разом з ним.

Я тремтіла. Мене кидало то в жар, то в холод.

Паралізував страх.

Я згорбилася і обхопила себе руками.

Хто я? Та дівчина, яка вдарила Джонні головою об землю?

Ні, то була не я.

Я та дівчина, яку він втискав обличчям у землю, яка насилу не задихнулася та не померла.

Я сподівалася на полегшення, але страх переповнював мене. Тепер я боялася не тільки Джонні та інших дітей, тепер я боялася і себе.

– Ти впоралась? – запитала мама.

– Впоралась, – прошепотіла я, а сльози текли по обличчю.

Вона міцно схопила мене під пахви і поставила на ноги.

– Бачиш? Ти зіткнулась зі своїм монстром і поборолася його. Ти була сильнішою.

На обличчі мами з'явилася щира посмішка. Я ще ніколи такої не бачила. Вона сяяла. Вона щаслива.

Вона пишається.

Пишається мною.

Ми одразу поїхали в Dairy Queen. Мама купила мені пломбір Blizzard з ароматом кави та шматочками печива Oreо та ще й дозволила взяти більший стаканчик. Я взяла великий. Порція була надто великою для мене, щоб доїсти, але я з'їла стільки, скільки змогла. Весь цей час вона

Proud of me.

We went to Dairy Queen right after. Mom got me an Oreo Mocha Fudge Blizzard and let me choose the size. I got a large. It was too much for me to ever finish, but I ate whatever I could. The whole time she smiled at me and ran her hand along my head.

And I knew that I would always do anything she wanted if I could feel like that again.

Even if making the dead pass on felt like I was dying too.

Chapter 45. Daisy

The moment I was inside, the sound cut off abruptly.

No more flapping wings. No rustling. Nothing.

It made sense. The house used its voice to draw people in. And now I was here.

Inside, the mansion looked the same as always, minus the blackout of light from the thorns draped over the windows and the eerie fall of silence.

The dead were still here.

Packed inside.

Even they looked uncomfortable with it. Dozens and dozens of them stuffed into the space like sardines, none of them moving, crowded among opulent furniture and gold-filigree banisters.

And they stared.

But this time, I stared back.

The house's voice might be loud, but this wasn't its domain anymore. It was Ivy's.

"Where's my mom?" I asked them.

The one nearest me raised a translucent hand and pointed up the stairs. Slowly others in the room followed, each of them pointing.

I raced up, taking the steps two at a time.

We had guests staying with us right now, but not one of them had come out to investigate the literal gunshot sounds. I

посміхалася мені і гладила рукою по голові.

Заради того, щоб знову пережити це щастя, я була готова виконати будь-яку її примху.

Навіть коли допомагаю загубленим душам померти, і відчуваю, що теж помираю.

Розділ 45. Дейзі

Щойно я опинилась всередині, звук різко обірвався. Голос, що кликав, зник. Жодного шурхоту. Всі звуки, які я чула зтихли.

Тепер я зрозуміла, що будинок приманював людей своїм голосом. Тепер і я його здобич.

Всередині будинок виглядав так само як і завжди.

Проте колючі гілки, що щільно обплітали вікна, не давали світлу пробитися, створюючи похмуру атмосферу. Тиша панувала важка та гнітюча.

Мертві все ще були тут.

Затиснуті всередині.

Навіть вони не могли приховати свого дискомфорту. Десятки, сотні, наче сардини, втиснуті сюди, жоден не ворухнеться, товпляться серед розкішних меблів і позолоченого поруччя.

Їхні погляди впивалися в мене.

Цього разу я теж витріщалась на них.

Голос будинку, може, й лунає гучно, але це більше не його володіння. Це територія Айві.

— Де моя мама?— запитала я їх.

Той, що стояв найближче до мене підняв напівпрозору руку і вказав на сходи. Поволі кожен з них почав показувати пальцем.

Я побігла вгору, переступаючи за раз дві сходинки.

Хоч у будинку зараз і повно гостей, але жоден навіть не поворухнувся після цих гучних, справжніх пострілів. Я чула тихі голоси в

could hear the murmur of voices in their rooms and even saw a couple of doorknobs turn, but the doors stayed closed. I suspected that Ivy had something to do with that, too. She likely wouldn't want any interference in whatever it was that she had planned.

There were more dead waiting at the top, and they pointed me down a hall. More and more of them showing me the way.

Ivy, leading me.

But I had already realized exactly where I was going.

My boots squeaked on the floor. I sprinted with everything that I had in my body until I skidded to a stop in the hallway in front of Mom's old room.

There Mom stood bound in a swath of thorns that covered every inch of skin but her eyes and nose. A torn-off piece of her jacket was stuffed in her mouth and held in place by the branches. Blood dripped from tiny cuts all over her body. Beside her, Ivy stood, braids long and shades on, with agrin on her face. "Record time," she chirped. "I thought it would take you longer."

There were no sounds of guest activity in this hallway. I couldn't tell if it was because Mom hadn't booked anyone into these rooms or if Ivy had done something to them.

"Let her go, please," I said. "What is it that you even want?"

"I thought we had an understanding, Daisy? You sit in the backseat, and I get shotgun." Ivy turned toward Mom. "But you let her ruin it. And him, too. King."

She spat his name as if it were a bad taste in her mouth. Mom was screaming something against her gag, but Ivy wasn't listening. "Oh right, can't forget the details."

A branch naked of thorns pulled away from the rest and plunged back toward the side of Mom's head, straight into her ear. She screamed, and her eyes rolled into the back of her head.

"Stop it!" I cried. "What are you doing?"

"Relax," Ivy drawled. "She's fine."

The branch came away from Mom's body, and she sagged

їхніх кімнатах і навіть бачила, як декілька разів повернулась ручка. Але двері залишилися зачиненими. Я підозрювала, що Айві теж до цього причетна. Вона очевидно все влаштувала, щоб ніхто не втручався в її плани.

Нагорі теж були мертві, і вони направили мене вниз по коридору. Їх ставало все більше і більше, й всі показували куди йти.

Айві, веде мене.

Але я вже й сама здогадувалася, куди йду.

Підлога скрипіла під моїми черевиками. Я мчала з усіх ніг, аж поки не зупинилася перед дверима маминої старої кімнати.

Мама була всередині, обмотана колючками, що вкривали усе тіло, окрім очей та носа. У роті шматок куртки, затиснутий гілками. Усе тіло в крихітних порізах, з яких капала кров.

Біля неї стояла Айві, виблискувала довгим волоссям і зухвало посміхалася.

– Ти побила рекорд, – защебетала вона. – Я думала, що це займе більше часу.

У коридорі не було жодного натяку на присутність гостей. Я не могла зрозуміти чи це тому, що мама нікого не поселяла в ці кімнати, чи тому, що Айві щось з ними зробила.

– Дай їй спокій, прошу. Що ти від неї хочеш?

– Я гадала, що ми з тобою порозумілися, Дейзі? Ти сидиш на задньому сидінні, а я стріляю з рушниці.

Айві повернулась до мами.

– Ти дозволила їй все зіпсувати. І Кінгу теж.

Вона вимовила його ім'я з огидою.

Мама щось кричала крізь ганчірку, але Айві не чула.

– Ніяк не можу забути ці подробиці.

Гілка без колючок відірвалася від інших гілок і встромила мамі прямо у вухо. Вона закричала і закотила очі.

– Припини цей кошмар! – благала я зі сльозами на очах. – Що ти робиш?

– Не переймайся, – протяжно відповіла Айві.

– З нею все гаразд.

forward, eyes flickering back open. It threw something to the ground, and I spotted a wriggling white body before Ivy crushed it with her foot. Blood spurted from the maggot, and it shuddered before lying still.

Ivy smiled at me. “There we go, no more interference.”

“What do you want? Seriously?” I pleaded, words hollowed out and dry. “My body? You can’t even do the things you want with it. The house won’t let you go.”

She heaved a heavy sigh and shook her head. “I have been trying to help you.”

“By possessing me?!”

“Yes! Because you can’t seem to get your shit together on your own. You can’t help but get under her thumb at every turn.” Ivy stabbed a finger at Mom. “Run away with her? You think anything will get better? She’s manipulated you your entire life. She led people here to be tortured. I’m helping you get rid of her.”

I shook my head and swallowed. “And you’re better? You think this house is your friend? It’s not! And you killed that girl, for what? To impress it?!”

“I tried to save her!” Ivy yelled.

What? I attempted to put the pieces back together, but all I could remember from that night was Ivy coming inside the house, using my body.

She scrubbed her hand over her face. “I got mad that she was going to leave her husband. Sometimes the house reacts when I get mad, but I didn’t mean to!” Ivy’s chin dipped toward her chest. “I did my best to stop it. But I just remembered why I was pissed off all over again, and it got worse and...”

Ivy gave the girl as a sacrifice to the house when she got upset. And when she tried to possess it again to stop it, she accidentally made it worse. Maybe I shouldn’t have, but I believed her. The way her voice strained and her eyes got wide. She was, at least mentally, only a few years younger than me. And I was sure that she had no real idea what she was doing.

Гілка знову відірвалася, мама нахилилася вперед і розплющила очі. Вона кинула щось на землю, і я помітила, як звивається біле тіло, перш ніж Айві розчавила його ногою. Кров бризнула, личинка затремтіла і завмерла.

Айві посміхнулася:

– Ну ось, більше ніхто не заважатиме.

– Чого ти хочеш? Благаю, скажи чого ти хочеш? Моє тіло? Але ж ти навіть не можеш ним керувати. Ти ніколи не виберешся звідси.

Вона важко зітхнула і промовила:

– Я ж хотіла тобі допомогти.

– Заволодівши моїм тілом?!

– Так! Тому що, виявляється ти не можеш самотійно взяти себе в руки. Вона тебе вічно водить за носа. Айві ткнула пальцем на маму.

– Ти хочеш втекти з нею? Думаєш, щось зміниться на краще? Вона маніпулювала тобою все твоє життя. Вона заманювала сюди людей на тортури. Я допоможу тобі позбутися її.

Я похитала головою і проковтнула.

– І тобі так буде краще? Ти думаєш, що цей будинок – твій друг? Це не так! Навіщо ти вбила ту дівчину? Щоб заслужити його схвалення?!

– Я хотіла врятувати її! – крикнула Айві.

Що? Я намагалася зібрати докупи події, які трапилися тієї ночі.

Але все, що я пам’ятала – це тільки те, як Айві увійшла в будинок у моєму тілі.

Вона провела рукою по обличчю.

– Мене обурило, що вона збиралася покинути свого чоловіка. Іноді, коли я злюся, будинок також сердиться, але я ж не хотіла!

Айві схилила голову.

– Я робила усе можливе, щоб зупинити це. Але тут я знову згадала, чому я так розлютилася, і злість наче підсилилася і...

У пориві гніву Айві віддала дівчину в жертву будинку.

Намагаючись приборкати його, вона лише збільшила його руйнівну силу. Можливо, не варто було, але я їй повірила. Її голос тремтів від напруги, а очі розширилися від страху. Вона була, лише на кілька років молодшою за мене та менш зрілою у своїх міркуваннях. Я зрозуміла, що вона не

The plants. I thought they were like that because she wanted to pretend to be me. But that wasn't it.

"You tried to take care of the garden too, didn't you?"

Ivy bit down on her lip. "I didn't know how."

"And what about what happened to Hayden?"

She at least had the decency to look ashamed.

"I can't," I said. "I can't let you take over again. Especially not now." I needed to save Mom, and I definitely needed a way to stop the house. If we left, eventually the mansion would call us back. We had no maggots, and I doubted we had time to grow a new batch. We wouldn't get far, not when the voice was this loud.

"You're going to let her control your life forever!" Ivy snapped. "So I'll make the choice easy for you. Either you let me take over and I can make better decisions for you, or I'll torture Mommy to death in one of the rooms. It's what the house wants the most now that it doesn't need her. It would be so simple for me to help it do it. I am going to be the favorite." Ivy slid her sunglasses off her face and met my gaze head-on.

"One way or another, I'm going to save you from her." Her voice went quiet when she added, "Because no one wanted to save me."

I didn't know what she meant. She kept saying that. No one saved her. And I couldn't form a thought to try to understand with Mom screaming through her gag. She was saying something, but I couldn't make it out.

"Please don't do this, Ivy," I begged.

She clenched her jaw. "I'm doing this for you."

Mom screamed louder against her gag, and finally Ivy turned to her. "What?!" She must have made herself visible to Mom if they could address each other directly.

The thorns pulled away from Mom's mouth, and she spat out the gag to speak. "Leave her alone! This is my fault. I'm the one you want." She looked at me. "Just let her punish me. You go and live your life. I'll find some way to deal with the house."

усвідомлює наслідків своїх дій.

Я вважала, що Айві доглядала за рослинами тільки для того, щоб видавати себе за мене. Але виявилось, що це не так.

– Ти теж намагалась доглядати за садом, правда?

Айві прикусила губу:

– Я не знала, як.

– А що трапилося з Хейденом?

Принаймні було видно, що їй ніяково.

– Я не можу, – сказала я. – Я не можу дозволити тобі знову взяти все на себе. Особливо зараз.

Мені потрібно врятувати маму, і я мала знайти спосіб, як зупинити цей будинок. Навіть якщо ми втечемо, цей проклятий будинок, рано чи пізно, змусить нас повернутися. У нас не було личинок, і я сумнівалась, що у нас достатньо часу, щоб виростити нову партію. Нам не вдасться втекти, коли він кричить так голосно.

– Ти все життя збираєшся їй підкорятися? – Айві огризнулася. – Тому я полегшу тобі вибір. Або ти дозволиш мені взяти все у свої руки і приймати рішення, або я замучу твою матусю до смерті в одній із кімнат. І це те, чого будинок хоче найбільше зараз. Вона йому не потрібна. Я могла б йому легко допомогти в цьому. І тоді я стану його улюбленицею. Айві зняла сонцезахисні окуляри і глянула мені прямо в очі.

– Я в будь-якому випадку врятую тебе від неї, – її голос затих, коли вона додала, – бо ніхто мене не врятував.

Я не розуміла, що вона хотіла цим сказати. Вона ще раз повторила теж саме. Ніхто не врятував її. І через крики матері, заглушені ганчіркою в роті, я не могла усвідомити, що Айві має на увазі. Вона щось говорила, але я не могла розібрати.

– Айві, будь ласка, не роби цього, – благала я.

Вона стиснула зуби:

– Я роблю це заради тебе.

Мама закричала ще голосніше, виштовхуючи ганчірку, нарешті Айві повернулася до неї:

– Що тобі ?!

Вона, мабуть, зробила себе видимою для мами, адже вони могли

Ivy frowned and spat at Mom, “Stop trying to control everything. This is Daisy’s choice.”

Mom laughed. “I think once you hear what I have to say, you’ll prefer the option where you torture me and let Daisy go.”

“What are you doing?” I pushed, stepping closer to Mom.

“I couldn’t see her before, so I didn’t know. I couldn’t tell. But I can see her now,” Mom said as she stared at Ivy.

The entire time I had known her, Ivy had shown herself to a small pool of people. King, his family, and me. And even then, that first time she hadn’t wanted to be seen by me, but I saw all the dead.

This was truly the first time Mom was allowed to see and hear her.

Because this time, she wanted Mom to watch me condemn her or sacrifice my life for her. Ivy could say this was for me, but I knew there was at least a part of her relishing this intimate torture of the little girl who was able to escape the mansion in a way she never could.

Tears welled in Mom’s eyes. “I didn’t realize I would hurt so many people when I decided to help the house. I just wanted him to stop. To leave me alone.” She bit her lip. “But it never wanted to make him stop completely, because then I would stop feeding it.” Mom gave me a long look. “It said that I should have a baby. That babies born in this house were special. They could see the dead. And that we needed one to protect the house from corporeals that could create problems.”

Shivers crawled over my arms. I hated that this was the origin of my life.

“But I... I didn’t want to be at the mansion anymore. I realized that if I had a baby, Mom wouldn’t let me come back for the summers. I could escape.”

Mom stopped coming to the house when she was sixteen. Grandma wanted Mom out of the way before that, but the idea of people talking behind her back about not being able to control her

спілкуватися напругу.

Колючки відступили, звільняючи маминого рота. Вона виплюнула ганчірку й промовила:

– Дай їй спокій! Я винна у всьому. Забирай мене.

Мама перевела на мене погляд:

– Нехай вона мене покарає. А ти йди і живи своїм життям. Я розберуся з цим будинком.

Айві насупилась і крикнула матері:

– Годі все контролювати, зрештою! Це рішення Дейзі!

Мама засміялася:

– Думаю, коли почуєш мої слова, ти обереш варіант, відпустити Дейзі і вирішити справу зі мною.

– Що ти робиш?– штовхнула я, підходячи ближче до мами.

–Я не бачила її раніше, тому не знала. Я не могла цього сказати.

Але тепер я бачу її, – відповіла мама, розглядаючи Айві.

За весь час, що я її знала, Айві показувала себе мало кому. Кінгу, його сім’ї та мені. Хоча першого разу, вона не хотіла, щоб я її бачила, але я бачила усіх мертвих.

Айві вперше дозволила мамі почути і побачити себе.

Цього разу вона хотіла, щоб мама стала свідком того, як я засуджую її, або жертвую своїм життям заради неї. Айві могла б сказати, що це заради мене, але я знала, що принаймні частина її насолоджувалася цими інтимними тортурами маленької дівчинки, якій вдалося втекти з будинку, бо їй самій не поталанило.

Мамині очі наповнилися сльозами.

– Я не усвідомлювала, що допомагаючи будинку, я завдам шкоди стільком людям. Я просто хотіла, щоб він зупинився. Дав мені спокій, – вона прикусила губу. – Але він ніколи не бажав зупинитись, адже тоді я б перестала йому приводити жертв, – мама кинула на мене пронизливий погляд, – він казав, що я мушу народити дитину, що діти, народжені в цьому будинку – особливі. Вони мали здатність бачити мертвих. Він казав, що нам потрібен той, хто може протистояти тілесним істотам, які були здатні нашкодити.

По тілу пробігли мурашки. Саме це стало причиною мого

now–pregnant child would be worse. She cared the most about what other people thought of her. It was, like Mom said, the greatest dream and the perfect escape, but to hear it said so plainly, to know that I was a means to an end, stung.

I was a tool in two ways: the house trying to get another gardener, and Mom trying to get away.

“It shared so many things with me. How we could torture Peter forever if I wanted. How, when you were older, you could help. How to train you to make the dead pass on, because the house couldn’t do anything about them—something that I know now was a lie. There were so many plans... but my plan was still to leave.” Mom’s lip trembled. “I felt bad. I had called Mom when I was outside the house. Told her I was pregnant. She was going to come get me. But the house had saved me. So I told it what I was going to do.”

I got the impression that Mom sharing the truth with the house hadn’t gone well. And from the way she cringed, I knew I was right.

“It was so mad at me. It begged me to stay. It would have no gardener. And it said that it would stop helping me.” She swallowed. “Mom wasn’t coming until the end of the summer. I still had a month. It wanted me to give it something to take my place. And it wanted proof that I would follow through. So when Peter and Dione said they could adopt my baby so that I wouldn’t have to put my life on hold... it heard. And that’s what it wanted.”

Ivy narrowed her eyes. “Does this story have a point?”

“Yes,” Mom said, voice firm. She looked at me. “I wasn’t going to let them have you. I couldn’t. Not him. Not her. You were the size of a fucking grape, but I already loved you.”

She had saved me because she loved me. It was so simple, but I couldn’t make it stick. Because if she loved me so much, why had she put me through all this? She was probably just pregnant and hormonal.

Tears spilled down Mom’s cheeks. Her voice croaked as she

народження.

– Але я... Я не хотіла більше залишатися в цьому будинку. Я зрозуміла, якщо народжу дитину, то мама не дозволить мені приїжджати на літо. І я зможу втекти.

Мама припинила приїжджати додому, коли їй було шістнадцять. Бабуся й раніше хотіла відправити маму якомога далі, але тепер її більше лякала думка про те, що люди пліткуватимуть про нездатність впоратися з вагітною донькою. Її найбільше хвилювало, що про неї думають інші люди. Справді, як і казала мама, це була найзаповітніша мрія, втекти з цього проклятого місця, але чути, що я була лише засобом для втілення цього плану, було нестерпно боляче. Я стала інструментом у руках обох: будинок бачив у мені нового садівника, а мама – шлях до свободи.

– Він багато чим зі мною поділився. Розповів про те, як ми могли б катувати Пітера вічно, якби я захотіла; як ти могла б допомогти, коли підростеш; як навчити тебе допомагати мертвим перейти в інший світ, адже будинок брехав, кажучи, що не може з ними нічого зробити. Було багато планів... але мій план втекти залишився незмінним. – мамині губи затремтіли. – Мені стало зле. Коли вийшла на вулицю, я зателефонувала мамі і повідомила про свою вагітність. Вона збиралася приїхати за мною. Але будинок врятував. Тож я розповіла йому про свої плани.

Щось мені підказувало, що мамина спроба розповісти будинку правду обернулася не найкращою стороною. Її вираз обличчя підтвердив мої слова.

– Він був такий злий на мене. Він благав мене залишитися. У нього не було б садівника. І він погрожував тим, що не допомагатиме мені більше, – вона проковтнула і далі продовжила, – мама збиралась приїхати в кінці літа. Ще залишався місяць. Він бажав, щоб я віддала йому те, що могло мене замінити. І вимагав доказів, що я виконаю обіцянку. Тож коли Пітер і Діона сказали, що можуть усиновити мою дитину, щоб мені не довелося відкладати своє життя на потім... будинок почув. І це те, чого він хотів.

Айві звузила очі:

– Чи є в цій історії сенс?

– Так, – з упевненістю сказала мама.

continued, “I thought... I could just suffer through it until my mom came. But after just one night...” She sucked in a breath and sobbed.

It was too much. She couldn’t do it. Which meant she’d found a way to appease the house. But how?

“I told it that I would give it another baby. A new gardener. One who would have the same powers you would, Daisy. So I crushed these antibiotics and put them in Dione’s food so that it would mess up her birth control. I knew she was still... with him, even after everything I’d told her. I promised the house her baby instead of mine. And she got pregnant.” Mom let out a dry laugh. “I was off the hook. And on that drive home with your grandma, on the highway, I saw a patch of blueberries and that one daisy. It was so fast. But I didn’t miss it. And I named you right then. It was the greatest dream that I’ve ever had because it was real.”

My name wasn’t an outright lie after all. It was a white lie. Sanitized to hide the hurt and pain beyond that car ride.

Mom traded another life for mine. One that wasn’t even in the world yet. I didn’t understand how that connected to Ivy until Mom turned to her with watery eyes. “You look just like her,” she said. “I’m so sorry. I stopped talking with Dione. I assumed she’d had the child, and I thought maybe things were okay. But then my mom never mentioned the kid. I thought she’d miscarried.” Mom sucked in a sob. “So you see, it’s my fault that you were born to them. My fault that this house sunk its claws into you. I wasn’t smart enough to avoid it, but you shouldn’t have had to make that choice. Punish me, but leave Daisy alone.”

Ivy wasn’t just some random soul called by the house and stuck inside like the rest. This was her home. She was Peter’s child. And somehow she had died here. She existed because Mom promised her to the mansion before she was even born, knowing that she was giving a child to not one but two monsters. To save me.

But no one had saved Ivy.

Вона глянула на мене:

– Я б не дозволила їм забрати тебе – ні йому, ні їй. Я не могла цього зробити. Ти була розміром як довбана виноградина, але я вже любила тебе.

Вона врятувала мене, бо любила. Це було так просто, але я не могла цього зрозуміти. Бо якщо вона так сильно мене любила, чому вона змусила пройти через усе це? Ймовірно, це просто гормони через вагітність так впливали на неї.

По маминих щоках покотилися сльози. Її голос був хрипким, коли вона продовжила:

– Я думала... що зможу перетерпіти, поки не прийде мама. Але після однієї ночі..., – вона вдихнула повітря і схлипнула.

Це було занадто. Вона не могла цього зробити. Це означало, що вона знайшла спосіб заспокоїти будинок. Але як?

– У відчаї я сказала йому, що народжу ще одну дитину – нового садівника, який матиме такі ж самі здібності, що й ти, Дейзі. Тож я подрібнила ці антибіотики і підмішала їх у їжу Діоні, щоб зіпсувати дію протизаплідних засобів. Я знала, що вона все ще... з ним, навіть після всього, що я їй розповіла. Я пообіцяла будинку принести її дитину замість своєї. І вона завагітніла, – мама засміялась, але сміх був якийсь неживий. – Мені начебто розв’язали руки. І по дорозі додому з твоєю бабусею, на шосе, я побачила кущ чорниці і одну маргаритку. Ми їхали швидко, але я встигла її помітити. Саме тоді ім’я, яке я тобі дала, вирвалося з моїх уст, ніби сама природа шепнула його мені. Я була на сьомому небі від щастя.

Зрештою, історія мого імені не була відвертою брехнею. Це була брехня на спасіння, щоб виправдати той біль та страждання, які ховалися за тією поїздкою в машині.

Мама обміняла інше життя на моє. Те, що навіть ще не з’явилося на світ. Я не розуміла, як це пов’язано з Айві, поки мама не повернулася до неї зі сльозами на очах.

– Ти дуже схожа на неї, – сказала мама. – Мені дуже шкода. Я припинила спілкуватися з Діоною. Я припустила, що вона народила дитину і подумала, що, можливо, все гаразд. Та й моя мама більше ніколи не згадувала про ту дитину. Я вирішила, що у неї стався викидень, – мама

Ivy's face was slack and impassive. She didn't move, didn't speak for a long moment, then turned and looked at me. "I'm sorry, Daisy. I have to be selfish this time and make the choice for you. You're better off without her."

"No, Ivy, please!" I yelled.

It was too late.

With a flick of her wrist, the door to Mom's old room opened, and the thorns tugged her inside.

"Mom!" I rushed to the door, and it slammed shut in front of me.

Her screams rung out from the other side. I turned around to Ivy. "Stop his! I'll do it! I'll give you my body!"

Ivy glared at me. "You need to learn to value your life. Yours! Not your mom's." Her fingers shook. "I am dead. Dead. There are so many things that I wanted to do and never can. And even when I was alive...being in this house was a nightmare. I never had a chance, right from the start. But you do. You can be anything and go anywhere. Maybe once you have to give something up, you'll understand. I'm sorry, but it's for your own good."

The door to the right of me opened, and a swath of thorns broke free from the window and pulled me inside. I didn't even have time to scream.

стримувала схлипування. – Тож бачиш, це моя провина, що ти народилася у них. Я винна в тому, що цей будинок вчепився у тебе пазурами. Мені не вистачило розуму, щоб цього уникнути, але ти не повинна була робити цей вибір. Покарай мене, але Дейзі не чіпай.

Айві не була просто випадковою душею, яку покликав будинок і яка застрягла всередині, як і всі інші. Це був її дім. Вона була дитиною Пітера. І якимось чином вона тут померла. Вона існувала, бо мама пообіцяла будинку дитину ще до її народження, знаючи, що вона віддає дитину не одному, а двом чудовиськам, щоб врятувати мене.

Але ніхто не врятував Айві.

Обличчя Айві було млявим і беземоційним. Вона довго стояла нерухомо, аж потім повернулася і подивилася на мене.

– Вибач, Дейзі. Цього разу я буду егоїсткою і зроблю вибір за тебе. Тобі буде краще без неї.

– Ні, Айві, благаю! – закричала я.

Було вже пізно.

Різким рухом руки Айві відчинила двері до старої маминої кімнати і колючки затягли її всередину.

– Мамо!

Я кинулася до дверей, і вони зачинилися прямісінько переді мною. За дверима лунали її жахливі крики. Я повернулася до Айві:

– Зупини його! Я зроблю це! Я віддам тобі своє тіло!

Айві глянула на мене:

– Тобі треба навчитися цінувати своє життя. Своє! Не життя твоєї мами, – її пальці тремтіли. – Я мертва. Мертва. Існує стільки речей, які я хотіла зробити, але не могла. Навіть коли ще була живою... перебування у цьому будинку видавалося нескінченним нічним кошмаром. З самого початку в мене не було жодного шансу щось змінити. Ти ж можеш стати ким завгодно, мандрувати будь-куди. Можливо, коли ти втрапиш щось, то зрозумієш. Вибач, але це на користь тобі.

Двері праворуч від мене відчинилися, а з вікна вирвався пучок колючок і затягнув мене всередину. Я навіть не встигла закричати.

Chapter 46. Daisy

Several ideas of what I expected to find in the room came to mind. The first was, keeping in theme, more maggots, and I clenched my muscle and swallowed my last bit of wiggling–body–free saliva. Or maybe it would be the kids from the playground, come to make another attempt at killing me. Or it would be Noah looming over me, spreading his fingers over my throat and pushing down until I stopped breathing.

What I did not expect was Mom sitting on the bed.

Her hair was in its usual twists, and the gold edge of her round glasses glittered in the small bits of light that managed to peek through the thorns twisting around the window. She looked comfortable on the cream–and–midnight–blue sheets. Natural. As if she weren't actually over in the next room, experiencing whatever horror lay inside under Ivy's will.

I turned around and tried to open the door, though it wouldn't budge. I didn't think it would, but I had to try.

"Let me out!" I screamed, hoping that the house would finally speak to me, but it remained silent. Of course it would. It got power from torturing me, and I wasn't about to bring it sacrifices like Mom had. And it didn't even need her anymore.

"I thought you were like me," Mom said behind me.

I turned, though I knew I shouldn't.

She smiled, calm, serene. "I used to think you were strong and capable. Ambitious. You were like that when you were little. When you grew those plants after the first one died. But then there were so many ways you weren't like me. Scared and sensitive. You couldn't even take the most casual jibe from my mom. I was listening to much worse at your age."

Hearing her made my stomach churn as if there were maggots swimming around in there after all. At least that was straightforward. This was something entirely different.

Розділ 46. Дейзі

У моїй голові промайнуло кілька картин того, що я могла б побачити в кімнаті.

Перша думка була про те, що в кімнаті багато личинок, тому я стиснула м'язи і проковтнула останню краплю слини. А може, це діти з дитячого майданчика, які прийдуть, щоб спробувати знову вбити мене. Або це був би Ной, який навис наді мною, розчепіривши пальці на моєму горлі, і тиснув би, поки я не перестала дихати.

Чого я не очікувала, так це побачити маму, яка сиділа на ліжку.

Пасма її волосся завивалися, а золота оправа круглих окулярів виблискувала у промінцях світла, які трепетливо пробивалися крізь сплетені стебла терну, що розрісся за вікном. Вона спокійно лежала на кремово-темносиніх простирадлах. Реалістично. Начебто її тіло було тут, а душа переживала те жахіття, яке Айві влаштувала для мами за дверима кімнати.

Я обернулася і спробувала відчинити двері, але вони й з місця не зрушили. Я знала, що так буде, але мусила спробувати.

– Випусти мене! – кричала я, сподіваючись, що будинок нарешті заговорить до мене, але він мовчав. О, так. Його сила живилася від катувань. Нізащо на світі я не стану приносити йому жертви, як це робила мама. І вона йому вже не була потрібна.

– Я думала, що ти схожа на мене, – сказала мама за моєю спиною.

Я обернулась, хоча знала, що не варто було.

Вона посміхалася, спокійна та безтурботна.

– Раніше я думала, що ти сильна і здібна. Амбітна. Ти була такою у дитинстві. Ти посадила ці рослини, коли трапилась перша смерть. Але в іншому ти дуже відрізнялася від мене. Ти навіть не витримувала глузлих жартів своєї мами. Перелякана та вразлива. У твоєму віці мені доводилося слухати жорстокішу критику.

Почувши її, мій шлунок закрутило так, наче в ньому плавали личинки. Ну, принаймні це було прямолінійно. Це було дещо зовсім інше.

– Ти плакала через привидів. Це було смішно. Вони вже були

“You cried over ghosts. It was ridiculous. They were already dead. You couldn’t take even the slightest push in school. And yet you always acted like you were my caretaker. Like I would fall apart if you weren’t there to help.” She propped up her chin on her hand, and her grin grew wider. “I just needed to give you something to be good at.”

“What does that even mean?”

“Sometimes I would crash and burn so you could fix things. Give you a bit of self-esteem.” She shook her head. “I shouldn’t have. It just made you slack everywhere else. You never got better at school, and you certainly never became a better medium.”

I opened my mouth to dispute what she said, then shut it again. Because I didn’t really know. Mom was full of so many secrets and lies. Would it even be shocking if it were true?

I crossed my arms and jerked my head from side to side.

“This is the house talking. Why tell me all of this if not to just mess me up and distract me from saving Mom?” I turned around and went back to trying to kick down the door.

“Oh, honey,” Mom laughed. “I’m telling you this because it’s your biggest fear. Don’t you know? You’re scared of the truth.”

I froze with my fingers on the knob.

“You always were. You let dead kids bully you, and realizing they weren’t alive nearly destroyed you. So much so that you almost killed a little girl over it. You don’t like learning the truth. It’s why I never bothered telling you.”

I turned back toward her, and she shrugged at me. “For example, you’re just not smart enough to go to university. But you tell yourself that it’s because you don’t try. Or you don’t care.”

I gnawed on the inside of my cheek to keep from saying anything. From shouting out denials or caving to what she was saying. I couldn’t tell what the truth was anymore. My own thoughts kept getting looped together with what was being said.

I was on the merry-go-round again, turning, and turning,

мертві. Ти не могла витримати навіть найменшого поштовху в школі. Однак ти постійно вдавала із себе мою опікунку, ніби я розпадуся на частини, якщо ти не прийдеш на допомогу, – вона підперла підборіддя рукою, і широко посміхнулася. – Я просто хотіла чимось поділитися з тобою, щоб ти могла стати успішною.

– Що це взагалі означає?

– Іноді я падала та розбивалася, щоб ти могла все виправити. Щоб підняти твою самооцінку, – вона похитала головою. – Не варто було. Це просто дало тобі привід ледарювати. У школі ти не змогла досягти високих результатів, і в якості медіума ти теж не досягла нічого.

Я відкрила рот, щоб щось сказати, заперечити, але слова застрягли в горлі. У думках виникли сумніви: можливо, її слова – не просто брехня? Адже вона завжди брехала, щось приховувала і я ніколи не знала, якої вона насправді думки про мене. Якби це виявилось правдою чи шокувало б це мене?

Я схрестила руки й заперечно закивала головою.

– Цей голос належить будинку. Для чого він усе це мені розповідає, якщо не хоче мене заплутати та відвернути від порятунку мами?

Я розвернулася і спробувала знову вибити двері.

– Ох, любя, – мама засміялась. – Я тобі розповідаю про все тільки тому, що ти боїшся. Чи ти не розумієш нічого? Ти боїшся правди.

Я завмерла, тримаючись пальцями за ручку.

– Ти завжди була такою. Ти терпіла, коли мертві діти знущалися з тебе і усвідомлення того, що вони не живі, ледь не вбило тебе. Твоя терплячість довела тебе до межі. Ти ледь не позбавила життя маленьку дівчинку. Ти боїшся дізнатися правду. Тому я й не наважувалася її розкривати.

Я обернулася й глянула на нею, а вона знизала плечима.

– Наприклад, ти просто недостатньо розумна, щоб вступити до університету. Але ти виправдовуєш себе тим, що ти навіть не докладала зусиль, або, що тобі байдуже.

Я дужче прикусила щоки, щоб промовчати.

Я опинилась між бажанням заперечити все та бажанням

and turning.

Dazy.

Dazy.

Dazy.

Suddenly their heads were pushing themselves out of the wall. Tiny childlike limbs, arms, and legs, and smushed faces. They were like Ivy. Furious at me for wasting the lives that they couldn't have.

I stumbled away from them to the door, but they were inside those walls too, calling to me.

Dazy.

Dazy.

Dazy.

"You know I don't love you," Mom said with a sweet smile. "You're a tool. You got me away from this house. Your ability to communicate with the dead made you useful even though you messed that up too. Even your body was a tool to keep Ivy preoccupied so she wouldn't interfere with the guests. The torture is necessary, but the deaths make everything so messy." She played with the end of one of her twists. "And now you're a means to save me. And you'll do it. Because you want me to love you so much. You'll do anything. Not that it matters. You'll always be a tool to me."

I lurched back against the door, and Johnny's distorted face screamed, "Dazy!" in my ear. I scrambled away from the walls, which only brought me closer to Mom.

"Give up loving me. What's the point? Everything will be better if you do. Give it up, and you can go free." She grinned. "Freer than you've ever been in your life. Don't love me. You know I don't love you."

No. She was my mom. Of course, she loved me. Of course, she did. But even as that went through my mind, I thought of every time Mom had thrown me under the bus. Of every secret revealed where I was being used and manipulated to help her. Us

провалитися крізь землю від правди. Мені було вже важко відрізнити правду від брехні. Її слова не давали мені спокою.

Я знову опинилася на каруселі, і кружляла, кружляла, кружляла.

Дейзі.

Дейзі.

Дейзі.

Раптом зі стіни стали з'являтися голови, крихітні дитячі кінцівки, руки і ноги, і спотворені обличчя. Вони були як Айві. Вони ненавиділи мене за те, що я марную життя, якого їм не судилося мати.

Я відступила до дверей, але вони й там пробивалися крізь стіни, кличучи мене.

Дейзі.

Дейзі.

Дейзі.

– Знаєш, насправді я не люблю тебе, – сказала мама з милою посмішкою на обличчі. – Ти – інструмент. Ти визволила мене з цього дому. Твоя здатність спілкуватися з мертвими зробила тебе корисною, хоча і тут ти все зіпсувала. Навіть твоє тіло було інструментом, щоб відвернути увагу Айві, щоб вона не заважала гостям. Катування необхідне, але смерті роблять все таким заплутаним, – вона гралася з пасмом свого волосся. – І ти витягнеш мене з безодні. Ти це робиш, бо так сильно хочеш, щоб я тебе любила. Ти готова на все заради мене. Хоча насправді, це не має значення. Все одно ти для мене лише інструмент.

Я відхилилась від дверей, і спотворене обличчя Джонні закричало мені на вухо: «Дейзі!» Я відповзла подалі від стін і опинилась ближче до мами.

– Не люби мене. Який у цьому сенс? Якщо ти ненавидітимеш мене, все стане набагато краще. Відпусти, і ти будеш вільна, – вона посміхнулася. – Вільнішою, ніж ти коли-небудь була у своєму житті. Не люби мене. Ти ж знаєш, що я тебе не люблю.

Ні. Вона ж моя мама. Вона любить мене. Так, вона любить мене. Мої роздуми перервали гіркі спогади. Я згадала кожен раз, коли вона мене обманювала, використовувала і маніпулювала заради своєї вигоди. Наше перебування в цьому будинку – це безперервний ланцюг маніпуляцій. І

being in this house was one huge manipulation after another, and for what? Revenge on a man who was already dead.

I understood how much she was hurting from it. I could understand why she wanted his suffering so badly. But that didn't change the fact that she used me, her own child, more than once.

It would be easier if I didn't love her. Everything would be. She was right. She didn't love me.

But then... "Why didn't you give me to the house when I was a baby?"

Mom frowned. She opened her mouth and closed it. Finally she said, "Sometimes mothers can be sentimental. Even me. It doesn't change anything."

My lips quirked the slightest bit. It was the same thought I'd had when Mom shared that tidbit with me and Ivy. Because every time there was evidence of her love for me, I found something to dispute it. Some reason why I was wrong.

And it always felt right in my mind, but hearing it said back to me gave it a different caliber. It seemed like shitty reasoning.

"This is the truth," I said firmly. "The truth is that it's impossible to understand the sort of mom that I have. The truth is that it's painful to put together the fact that she loves me with the things she does that hurt me. The truth is that I don't have a good mom, but she's mine, and I love her anyway. And maybe that makes me look weak and desperate, but I don't really care. Maybe I'll regret saving her. Maybe she'll just hurt me again. Maybe I would be better off walking away. But I can't. And that's my choice. No one else gets to decide that for me. She's trying, so I won't leave her, not forever. I want to give her a chance." I press my lips into something like a smile. "You, on the other hand, I have no problem leaving behind."

"But can you?" Mom's voice morphed, changing, deepening. Her nose swelled until it split open with a crunch of bone and spurt of blood. It dripped down her face as a small black beak poked through.

для чого це все? Помста людині, яка вже була мертвою.

Я розуміла, наскільки їй боляче від цього. Я могла зрозуміти, чому вона так сильно прагнула, щоб він страждав. Але це не змінює той факт, що вона не раз використовувала мене, свою власну дитину.

Було б легше, якби я її не любила. Все було б простіше.

Вона мала рацію. Вона не любила мене.

Але ж тоді...

– Чому ти не віддала мене будинку, коли я була немовлям?

Мама скривила обличчя. Вона роздумувала, що сказати. І врешті промовила:

– Матерям іноді властива сентиментальність. Навіть мені. Але це не має значення.

Я ледь помітно скривила губи. У голові крутилася та ж сама думка, як і тоді, коли мама розповідала мені та Айві ту історію. У кожній її спробі довести свою любов я бачила підступ. Але продовжувала шукати виправдань, навіть коли вона відкрито сказала, що не любить мене.

– Гаразд, ти маєш рацію! – вимовила я рішуче. – Правда в тому, що неможливо зрозуміти, яка у мене мама. Правда в тому, що мені складно усвідомлювати той факт, що вона любить мене, завдаючи одночасно такого болю. Правда в тому, що у мене не дуже хороша мама, але вона моя, і я все одно її люблю. Можливо, через це я виглядаю слабкою та відчайдушною, але мені байдуже. Можливо, я пошкодую, що врятую її. Можливо, вона знову зробить мені боляче. Можливо, краще для мене буде піти, але я не можу зробити інакше. І це мій вибір. Тільки я вирішую. Я не дозволю розлучити нас назавжди. Я хочу дати їй шанс, – я змусила себе посміхнутися. – Тебе, наприклад, я б легко покинула.

– А ти можеш? – голос мами змінився, став глибшим. Раптом її ніс почав розпухати, а потім розірвався з жакливим звуком хрускоту кісток. З порожнини пробився чорний дзьоб, який безжально клював її зсередини, намагаючись вибратись назовні. Кров і шматки тіла стікали по її спотвореному обличчю.

Я відступила до дверей, не торкаючись їх та пильно остерігаючись дитячих кінцівок, які все ще наспівували: «Дейзі, Дейзі, Дейзі». Мама реготала, коли її обличчя розривалося ще більше, і назовні пробирався

I stepped back toward the door without touching it, mindful of the various child-body parts writhing in it, still chanting, “Dazy, Dazy, Dazy.” Mom laughed as her face tore open more, and the bird wriggled its way out, its black, gray, and white feathers covered with a thin layer of glistening blood. Finally, it popped free of her face, and more followed.

Butcherbirds.

One after the other shoving themselves out from her bloody face to the symphony of her cackling, and the snaps of broken bone and cartilage. Each bird simply hopped out and they all surrounded her. Some standing on the bed, or her body, or the floor. More and more of them.

When they were finished, her face was split so severely that the bone white of her skull was visible, and her eyes dangled from their sockets, the familiar brown I had grown up with. Her lips were a ripped and bloody ruin with pus-colored fat peeking out from her lipstick. She said, “No Mommy to save you this time.”

And all at once, the shrikes took flight.

These ones did not peck with tiny sharp pinches. There was something different about them. The first took a nip out of my arm, and with it pulled off a chunk the size of a quarter, so deep that I saw the shine of bone underneath the slick coating of my blood.

I screamed.

One tore at my eye, and I felt it come away with a rough tug on the stringy nerves that held it in its socket. Whole tufts of my hair and scalp were cleaved away at once. A small group of them started pecking at my skull, doing their best to get at the soft insides of my brain.

And she was right. Mom wasn’t going to save me this time. King wouldn’t either.

I was going to die here.

And they would find my body, not in pieces devoured by shrikes, but whole, lying prone, and chalked up as a brain

птах. Його чорно-сіро-біле пір’я покрите тонкою плівкою блискучої крові. Врешті, істота вирвалася з її тіла і за нею почали вилазити інші. Це були сірі сорокопуди.

Один за одним вони вистрибували під симфонію її реготу та хрускоту зламаних кісток і хрящів. Птахи оточували її з усіх боків. Одні сідали на ліжко, інші – на її тіло, а ще частина – на підлогу.

І їх ставало все більше і більше.

Її обличчя розкраяне на шматки, роздерте так, що виднілися білі кістки черепа. Знайомі з дитинства карі очі тепер звисали з розтрощених очниць. З розірваних, кривавих та розпухлих губ сочилася гнійна рідина, яка змішувалася з помадою.

Вона сказала: «Мама не врятує тебе цього раз».

І в ту ж мить сорокопуди злетіли.

Ці не клювали крихітними гострими щипчиками. У них було щось інше. Перша істота відкусила шматок моєї руки, розміром з монету четвертак, настільки глибоко, що я побачила блиск кістки під слизьким шаром крові.

Я заверещала.

Інша розірвала моє око, і я відчула, як воно відірвалося, болісно потягнувши за стрункі нерви, що утримували його в очниці. Лежа зрізали цілі жмути мого волосся та шкіри. Невелика група зграї почала дзьобати мій череп, намагаючись дістатися до м’яких нутрошків мозку.

Вона говорила правду. Мама не врятує мене цього разу. Кінг теж не врятує.

Я помру тут.

І знайдуть моє тіло, не роздерте на шматки сорокопудами, а ціле, що лежить на землі, і запишуть як розрив мозкової аневризми.

Мама теж була б мертва.

Але я не могла цього допустити.

Нізащо у світі!

Я повинна була чимось пожертвувати, щоб все закінчилось.

Відпусти! Вирви свою любов з серця, і ці тортури закінчаться.

Здавайся!

Я намагалась придушити голос, який лунав у моїй голові. Я не

aneurysm.

Mom would be dead too.

I couldn't let it happen. I wouldn't.

All I had to do was give something up.

Give it up. Give up on loving her and this can stop. GIVE

UP!

I forced the voice from my head. No. I wouldn't give it that. That was mine.

I knew this house now. This was a house that told an abused girl that it would help her, then threatened to take it away. This was a house that told a girl who just wanted to be loved that she could be its favorite when it really wanted to be rid of her. This was a house that told you that you needed to give it what it wanted, when the rule was simply that you give it something.

This was a house that found the prey of bigger predators and fed on their fears.

It wasn't Mom's innocent plant, simply a function of its gardener, and it wasn't Ivy's animal, unable to help its nature. If it was anything, it was human. It chose to lie and manipulate to get what it wanted, and it dined on the dark monstrous bits of the people it used, growing stronger only through the combination of their wills. Mom and Ivy were right about that much. In the end, it still needed us to become what it was now.

I would not be another girl devoured by whispering walls and false promises.

I forced the sensation of my flesh ripping and tearing out of my mind. And I pushed my thoughts somewhere new. I thought of the moment in the bunkie, only a few minutes before now, where I was wrapped in Mom's arms and for the first time in years felt wholly that she loved me.

I languished in the thought, in the sensation, in the complete sense of acceptance.

And I gave up the part of me that said it was a lie.

When I opened my eyes next, the shrieks were gone, and

відступлю. І крапка. Я зрозуміла, що цей дім – фальшивий друг. Він обіцяв прихисток заляканій дівчинці, а потім загрожував забрати його. Це був будинок, який називав дівчинку своєю улюбленицею, яка просто хотіла бути коханою, але він насправді жадав її позбутися. Цей будинок вимагав більше, ніж йому належало. Правило було просте: віддати щось, але він завжди жадав більшого.

Це будинок, який знаходив здобич більших хижаків і живився їхнім страхом.

Це не була мамина невинна рослина, яка залежала від свого садівника, і не тварина Айві, яка не могла впоратись зі своїми природними інстинктами. Якщо це щось і було, то це – людина. Вона свідомо обирала брехню та маніпуляцію як спосіб досягнення своїх цілей, вона живилася темними, жахливими сторонами людей, яких використовувала, і її сила зростала з кожною новою жертвою. Мама та Айві мали рацію щодо цього. І врешті-решт ми були потрібні цьому будинку, щоб стати таким яким він є зараз.

Я не стану наступною здобиччю цих хижих стін, де слова отруєні брехнею.

Я силоміць виганяла з голови відчуття болю роздерттого тіла. Я змінила напрямок своїх думок.

Я щойно згадала про той момент, коли мама загорнула мене у свої обійми. Вперше за багато років я відчула, що вона мене любить.

Я поринула у думки, з відчуттям повного прийняття і заглушила в собі голос сумніву, який шепотів, що це брехня.

Коли я розплющила очі, сорокопудів уже не було, а на ліжку сиділа тільки мама, ціла й неушкоджена.

– Вона ще не раз тебе розчарує. Ти ж сама розумієш.

Я мовчала. Натомість повернула ручку й відчинила двері.

there was only Mom sitting on the bed, whole and untouched. “She’ll always disappoint you. You know that, right?” I didn’t answer. Instead, I turned the knob and pushed the door open.	
--	--

Chapter 2

Translation analysis

2.1. General characteristics of the novel

Liselle Sambury is a Trinidadian-Canadian author specializing in fiction that intersects various genres, including fantasy, science fiction, and horror. She is primarily recognized for her commitment to crafting complex and multifaceted characters, as well as narratives that reflect her personal experiences and cultural heritage (Liselle Sambury, 2015). The author skillfully integrates her Canadian and Caribbean heritage into her works, providing them with a distinctive cultural texture. The main themes of her writing encompass issues of identity, family relationships, and moral choices, rendering her works particularly relevant to a young adult audience. Her novels, especially those within the horror and mystical genres, are targeted primarily at young adult readers, successfully blending elements of the real world with fantastical and supernatural components. This approach enables her to create layered narratives that address intricate social issues through a fantastical lens (Jacobo, 2024, p. 2). Sambury also produces content on YouTube, where she shares her writing experiences and insights into the publishing industry. Her digital presence plays a crucial role in shaping her author brand and expanding her readership among younger audiences.

Sambury's body of work comprises four novels primarily aimed at a teenage audience, characterized by her unique interpretation of the fantasy and science fiction genres. She gained recognition with her debut novel, *Blood Like Magic* (2021), which has been lauded for its innovative exploration of themes related to magic and identity, distinguishing it from other works in young adult literature (Baugher, 2021). The novel follows a teenage girl named Voya Thomas, who is part of a family of witches in a futuristic Toronto. She faces the daunting task of finding and killing her first love to activate her magic, confronting a challenging moral dilemma. The sequel, *Blood Like Fate* (2022), continues Voya's journey after she activates her magic. Now, she grapples with new challenges concerning the future of her family and the witch community, alongside a looming existential threat. This novel delves deeper into the ramifications of the heroine's decisions, revealing new facets of the magical world and raising questions of loyalty, love, and duty. Both novels feature intricate plot structures that intertwine elements of science fiction, magic, and social issues, particularly concerning identity, cultural heritage, and family traditions. Sambury meticulously crafts a world where magic intertwines with pressing matters of identity, social justice, and cultural legacy (Mondor, 2021).

The third work by the author, *Delicious Monsters* (2023), presents a dark narrative that combines psychological thriller and supernatural horror. This novel exemplifies Sambury's talent for merging horror and mysticism, creating an eerie and unsettling atmosphere intended for young adults. The unsettling and mystical ambiance is carefully constructed throughout the narrative, immersing readers in a realm where the boundaries between the supernatural and the real world blur. The protagonist, Daisy, possesses the ability to see the dead, who feed on the sorrow and disappointment that surround her. This power frequently leaves her feeling detached from the living world. When her mother unexpectedly inherits an isolated mansion in Timmins, Ontario, Daisy seizes the opportunity to escape the ghost-filled streets of Toronto, hoping for a fresh start. This also presents a chance to distance herself from her ex and attempt to rebuild a relationship with her emotionally distant and seemingly fragile mother.

A decade later, Brittney, a podcaster yearning to escape her abusive mother, enters the narrative. With a chance to explore the stories of forgotten Black girls and expose her mother's deceit, Brittney begins to unearth the history of the same remote mansion that Daisy once knew. As she delves deeper into the secrets of the so-called "Miracle Mansion", she confronts more questions than answers. The structure of *Delicious Monsters* is built upon two interwoven plotlines, with the stories of Daisy and Brittney developing in parallel yet occurring in different time periods. This narrative technique effectively underscores the connections between past and present, creating emotional resonance that highlights the weight of inheritance and generational trauma.

Delicious Monsters represents a departure from traditional young adult fantasy, immersing the reader in a psychological thriller infused with supernatural elements. From the outset, the house is depicted as a mysterious and ominous place, creating a tense atmosphere where past and present intertwine in a compelling and dark narrative. Critics note that “the horror elements emerge late and thus have less of an impact than the generational trauma that unfolds, which is memorable for its realistic portrayal of toxic relationships and the limited choices they often impose” (Spisak, 2023, p. 198). The novel stands out for its psychological depth and masterful use of suspense. As one critic remarks, “Liselle Sambury treats the sensitive issues in her book with delicacy and care, which readers will appreciate” (Pamenter, 2023, p. 34).

A significant storyline in *Delicious Monsters* revolves around the break from a toxic past and the search for one’s place in a world where it is difficult to discern whom to trust. Alongside Daisy’s narrative is Brittney’s – a young woman who, a decade later, investigates the mysterious history of the same house for her documentary project. Through the intertwining of these two heroines’ stories, set in different time periods, Sambury explores the complex relationships between generations and the influence of the past on the present.

Delicious Monsters offers not only a captivating plot and an emotionally rich experience but also raises vital questions about the power and impact of the secrets and traumas we carry with us. The novel emphasizes the necessity of understanding the past to achieve freedom in the future, as well as how hardships can shape our perception of ourselves and the world. With a unique style and multidimensional characters, Liselle Sambury has crafted a work that leaves a profound impression on readers.

When translating literary texts from a foreign language into Ukrainian, translators often encounter numerous challenges. These challenges arise from differences in the structures and operational rules of the languages involved in the translation process. Many scholars contend that since literary translation must fully reproduce the original text, such translation is inherently impossible for purely linguistic reasons, not to mention the difficulties in replicating the unique creative style of a distinguished poet or writer (Radchuk, 2008, p. 290).

In our view, achieving an ideal translation that accurately conveys context while preserving the author’s style is indeed unattainable. Translating horror and mystic fiction presents unique challenges, particularly when striving to maintain the tension and atmosphere that are integral to the genre. The use of culturally embedded metaphors and genre-specific idioms often requires careful adaptation. Specifically, ensuring that the translated text retains the same level of suspense and eeriness while conforming to the target language’s syntactic norms is crucial to preserving the original’s impact.

Therefore, when engaging in literary translation, the translator must frequently strike a balance between providing an adequate translation and maintaining stylistic integrity. We assert that priority should be given to the accuracy of the translation, as misinterpretation of the work’s content by the reader presents a more significant issue than an imprecise conveyance of stylistic devices. For instance, reproducing the emotional and lexically marked vocabulary present in *Delicious Monsters* proved particularly challenging. Sambury’s usage of expressive and emotionally marked language is central to creating the novel’s eerie and mystic atmosphere. Moreover, Sambury employs vivid imagery and intricate descriptions of the environment, particularly in scenes involving the mansion, to evoke a sense of otherworldliness. The blending of metaphors and sensory details enhances the unease, rendering the supernatural more tangible. Therefore, in translating this work, we prioritized ensuring that the translated text conveys all the information found in the original as accurately as possible while adhering to the norms of the Ukrainian language.

Thus, from the preceding analysis, it is evident that Liselle Sambury’s mastery of linguistic devices, including expressive language, imagery, and sentence structure, plays a pivotal role in crafting the novel’s mystical and eerie atmosphere. The challenges of translating such stylistic nuances are considerable, as maintaining a delicate balance between accurate translation and preserving the supernatural tension is essential to retaining the novel’s emotional depth.

2.2. Rendering of expressive vocabulary in the process of translation

Expressiveness is a key conceptual category of speech, defined as the property of an element or phenomenon that imparts an evaluative character to utterances. It encompasses evaluation, emotionality, intensity, and imagery (Karpenko, 2019, p. 108). Expressive vocabulary plays a vital role in communication, as it conveys information while adding emotional and stylistic depth to statements, rendering language more vivid and figurative. This allows the expression of feelings and enhances the impact on the listener or reader. This aspect of language can be divided into two main categories: stylistically marked lexical units and emotionally marked lexical units, each serving distinct functions within the text.

Marking (stylistic coloring) refers to the presence of additional connotative information – emotional, expressive, evaluative, or stylistic – within a language unit, which determines its capacity to create a specific stylistic effect, coloring speech according to the communicative and pragmatic intentions of the speaker, with various nuances (Bilohur & Ushchapovska, 2021, p. 9). Stylistically marked lexical units are characterized not only by their primary meaning but also by their stylistic coloring, which depends on the context or sphere of their usage. This category encompasses literary, conversational, formal, or informal words that enhance the emotional background of the text. An essential component of stylistically marked vocabulary includes idiomatic expressions, dialectal words, and jargon, which are often employed to create an authentic linguistic style for characters in literary works, reflecting their origins or social status (Bilohur & Ushchapovska, 2021, p. 9).

Thus, stylistically marked vocabulary consists of words and expressions used to create a specific stylistic effect in the text; they relate to specific social or regional dialects, cultural realities, and so forth. These lexical elements can differ significantly between languages, resulting in particular challenges during their translation. The most common of these are colloquialisms – conversational words typically used in spoken, primarily dialogic language. They possess functional-stylistic significance, belong to the lexical-stylistic paradigm, and contain components of expressive, emotional, and evaluative meaning (Spiridonova & Panasiuk, 2020, p. 200). For instance, colloquialisms are used to establish an informal tone, making the text more natural and “alive”. They convey the realities of the characters’ everyday lives and their emotional reactions to various situations.

In Liselle Sambury’s novel *Delicious Monsters*, colloquial expressions contribute to the portrayal of a casual communication style, reflecting the characters’ emotional states and their social contexts, thereby allowing the reader to experience a more authentic atmosphere of interaction.

For example:

No way am I gonna let him catch me sitting in that room twiddling my fucking thumbs while he plays his weak-ass power move and comes in late (Sambury, 2023, p. 42). Ні в якому разі у нього не вийде застати мене одну в переговорній кімнаті в очікуванні, колунаючись пальцем у носі, коли він запізнюється (Pyvovar, 2024, p.....).

“When people look at you, you gotta wave to them,” Mom said (Sambury, 2023, p. 315). – Коли люди дивляться на тебе, ти маєш помахати їм рукою, – запевнила мама (Pyvovar, 2024, p.....).

As we see, the colloquialisms used in the original text contribute significantly to character development and the overall tone of the narrative, reflecting the informal, relatable voice of the protagonist. In the first example, the phrase “gonna” is a colloquial contraction of “going to”, which captures the protagonist’s casual, rebellious attitude. Modulation is applied in the translation, altering the perspective (*I’m gonna let him* – *у нього не вийде*), which simplifies the expression’s comprehension. In the second example, the use of “gotta” serves as a colloquial shorthand for “have got to”, which conveys an imperative in a less formal and more conversational tone. To render this colloquialism, we employed the variation technique, as reproducing the short form

“gotta” in Ukrainian without altering the stylistic level is impossible. The informal language not only enhances the dialogue’s realism but also illustrates the mother’s character and her desire for her daughter to engage positively with others. Overall, these colloquialisms serve to enrich the dialogue, offering insights into the characters’ personalities and the social context of their interactions. The informal language resonates with readers, allowing them to connect more deeply with the narrative’s emotional landscape.

Another type of stylistically marked units is slang. Slang expressions help create a specific social context and underline the youthful speaking style of the characters. The use of slang is a crucial element reflecting the informality and even rebellious attitudes of the characters.

For example:

*Kevin basically **creams his pants** reading over it. (Sambury, 2023, p. 57) – Кевін майже **впадає в екстаз**, переглядаючи це (Рувовар, 2024, р.....).*

This slang expression is a metaphorical and informal way to emphasize Kevin’s strong emotional reaction. The variation technique was applied for the translation, as similar metaphorical expressions do not exist in Ukrainian, and a direct translation would significantly lose its style and be overly vulgar. Instead, the phrase “*майже впадає в екстаз*” is used, which conveys the original’s meaning without direct coarseness, while still maintaining the sarcastic tone and overall emotional reaction.

Another example is vulgar slang:

*“New laptop sticker?” he says in a friendly voice, pointing to Kevin’s MacBook decorated with, **I shit you not**, the branding decals we get from sponsors. (Sambury, 2023, p. 32) – Новий **стікер** на ноутбучі? – доброзичливо запитує він, вказуючи на MacBook Кевіна. – **Зуб даю**, це брендові наклейки від спонсорів (Рувовар, 2024, р.....).*

In this example, the phrase “*I shit you not*” is a characteristic vulgarism used to emphasize the truthfulness of what is being said, often accompanied by an emotional undertone. The original phrase is a crude expression that conveys strong surprise or sarcasm. In the translation, a discursive creation technique is employed, where the crude expression is replaced with a less vulgar but expressive Ukrainian equivalent “*зуб даю*”. This preserves the informal style and highlights a certain emotionality of the character while softening the original’s coarseness.

Vulgarisms, particularly those involving the word “*shit*”, frequently appear in the text. They play a crucial role in shaping the characters’ personalities and their attitudes toward their environment, emphasizing the emotional backdrop of communication.

Another example is:

*I bet there have been people whispering in his ear trying to get involved in our **shit**. (Sambury, 2023, p. 41) – Закладаюся, що є люди, які нашіптують йому на вухо, намагаючись **втрутитись** у наше **лайно** (Рувовар, 2024, р.....).*

The expression “*get involved in our shit*” contains the crude colloquial element “*shit*”, often used to express disdain or negative attitudes toward something. In the translation, stylistic marking is preserved through the use of the word “*лайно*”, which carries a similar emotional connotation in Ukrainian. Here, a literal translation technique is employed, as the Ukrainian version conveys the same feelings of disdain and irritation as the original.

The text also features lexical units reflecting the Trinidadian-Canadian origins of the author, particularly those associated with Black English (AAVE). Although the text does not fully exhibit the characteristic features of this phenomenon, certain elements indicate the influence of spoken language, although they are not exclusively tied to AAVE. At the same time, the dialectal elements in the text reflect not only the cultural specificity of the characters but also emphasize their social identity. The use of such elements is typical of certain communities, particularly among African American characters. For example:

*It means people like Kevin, my manager and an altogether – mediocre white man who makes more than triple the basic intern wage they give **my Black ass**, doesn’t have anywhere to hide (Sambury, 2023, p. 59). – Кевін сидить у іншому кінці кімнати, і йому, моєму менеджеру,*

білошкірому чоловіку, який отримує більш ніж потрібну зарплату стажера, нікуди подітись (Pyvovar, 2024, p.....).

The expression “my Black ass” is a race-marked vulgarism, which, however, emphasizes the character’s racial identity and social inequality. The characters in the text demonstrate awareness of certain social and cultural issues, such as racial isolation in the professional environment and the undervaluation of African American themes in media projects. For instance, when characters discuss the lack of Black workers in the company, it may indicate their deeper understanding of racial issues, which often hold significant weight in the dialogues of Black characters. In the translation, this lexical element was omitted because, although a direct equivalent “моя чорна дупа” can be used, it does not contain critically important information for understanding the fragment and only burdens the sentence. Therefore, it is appropriate to remove it, employing a technique known as reduction.

Idiomatic expressions, or phrasemes, are significant stylistic elements that often cannot be translated literally. They convey specific meanings and emotional nuances through stable language constructs with a culturally specific character. Their proper conveyance during translation necessitates the application of appropriate techniques to preserve both meaning and stylistic coloring (Shojaei, 2012, p. 1224).

For example:

I was off the hook (Sambury, 2023, p. 307). – Мені начебто *розв’язали руки* (Pyvovar, 2024, p.....).

The expression “to be off the hook” in English means “to be relieved of responsibility” or “to escape from a difficult situation” (Cambridge Dictionary). In translation, this expression was adapted using an established equivalent technique, preserving the semantic content of the original through the use of the Ukrainian phrase “розв’язали руки”. This version conveys the idea of liberation from specific pressures or obligations, maintaining the emotional weight characteristic of the original.

Another translation method for idioms was applied in the following fragment:

But even as that went through my mind, I thought of every time Mom had thrown me under the bus (Sambury, 2023, p. 490. – Я згадала кожен раз, коли вона мене *обманювала, використовувала і маніпулювала* заради своєї вигоди (Pyvovar, 2024, p.....).

The idiom “throw someone under the bus” means “to betray someone” or “to use someone for one’s own benefit”. In the translation, the amplification technique is utilized, as the Ukrainian version conveys the expanded meaning of the idiom through a detailed explanation of the character’s mother’s actions – “обманювала, використовувала і маніпулювала заради своєї вигоди”. This not only accurately conveys the meaning but also emphasizes the emotional context and depth of betrayal implied by this expression. Ultimately, both idiomatic expressions were conveyed through appropriate translation techniques, allowing for the preservation of not only the content but also the emotional and stylistic nuances characteristic of the original text.

Emotionally marked lexical units, in contrast to stylistically marked ones, aim to convey the speaker’s feelings and emotions. This category includes words that directly indicate emotional states or feelings, such as “fear,” “joy,” “anger,” as well as exclamations and diminutive forms of words. As noted by O. Yaskevych (2011, p. 203), emotionally colored lexical units serve as tools for conveying the speaker’s subjective attitude toward the world and the people around them. In literary works, emotionally marked vocabulary is actively utilized to recreate characters’ inner worlds, establish atmosphere, or heighten emotional tension within the text.

In Liselle Sambury’s *Delicious Monsters*, emotionally marked vocabulary creates a mystical atmosphere, intensifies tension, and allows the reader to feel the emotions of the characters. We propose categorizing the emotionally marked vocabulary used in the text into three main groups: vocabulary that serves to describe scenes that evoke fear and create a mystical atmosphere; vocabulary that conveys the physical sensations of the characters; and vocabulary that reflects the emotions of the main characters.

Creating suspense – the atmosphere of fear and mystique – is a crucial element of the horror and mystical genre. Specific lexical units are employed to enhance tension, introduce elements of mystery, and evoke feelings of anxiety and uncertainty in the reader.

For example:

*Inside, the mansion looked the same as always, minus the blackout of light from the **thorns** draped over the windows and the **eerie fall of silence** (Sambury, 2023, p. 58). – Всередині будинок виглядав так само, як і завжди. Проте **колючі гілки**, що щільно обплітали вікна, не давали світлу пробитися, створюючи **похмуру атмосферу** (Pyvovar, 2024, p.....).*

This example conveys an atmosphere of fear and mystery through the description of physical details – “thorns” and “*eerie fall of silence*.” The lexeme “blackout” combined with “thorns” creates an image of isolation and danger, where natural light, typically associated with safety, is obstructed. In the translation, the particularization technique is utilized, revealing the symbolic function of “thorns” through a more detailed description of their impact on the atmosphere – “*eerie fall of silence*”. This enhances the sense of threat and mystery experienced by the character. The translation technique preserves the same image of danger as in the original, maintaining its emotional intensity.

The author also actively employs elements of personification that add mystique:

*It was like Mom said: **the house wasn't as independent** as it seemed (Sambury, 2023, p. 371). – Я пригадала мамині слова: “**Будинок не був таким незалежним**, як здавалося” (Pyvovar, 2024, p.....).*

*Besides, she had her **maggot protection**, and the house liked her (Sambury, 2023, p. 456). – До того ж у неї був **магічний захист**, і будинок її любив (Pyvovar, 2024, p.....).*

The expression “*the house wasn't independent*” underscores the mystical element of the house, suggesting that it possesses its own will. The implication of hidden forces manipulating reality creates a tense atmosphere of distrust. The translation is direct and preserves the same intensity of the mystical effect. The lexeme “independent” implies that the house is more than an ordinary building – it is part of a living mechanism governed by unknown forces. In the translation, this element of mystery is retained while maintaining the original meaning through literal translation. The translation conveys a tone of mystery and gives the reader a sense that something dark and sinister lurks behind the house’s outward appearance.

In the second example, the use of the word “maggot”, which evokes associations with decay and death, carries a strong negative emotional charge that enhances the sense of danger, providing a negative connotation. Conversely, the second independent clause in this sentence has a positive connotation, as “*the house liked her*”. In the translation, “maggot protection” is adapted as “магічний захист”, softening the crude image. The discursive creation technique is employed to maintain the overall mystical and protective sense while eliminating the repulsive subtext of the fragment.

Thus, in the context of descriptive scenes that evoke fear, lexical units are used to heighten tension and create an atmosphere of uncertainty and anxiety. Through techniques of literal translation, particularization, and discursive creation, the emotional impact of these expressions is preserved in the Ukrainian translation.

Physical sensations described in the text are equally important elements that help the reader “immerse” themselves in the situation and feel what the characters are experiencing. This vocabulary conveys not only emotional states but also physical reactions to specific events or situations.

For example:

*A **chill settled over my shoulders** as if one of the dead were pressed against my body, pulling me to its chest, trapping me in its arms (Sambury, 2023, p. 311). – **Шкірою я відчула крижаний холод**, немов хтось із мерців обхопив мене своїми руками за плечі, стискаючи в обіймах (Pyvovar, 2024, p.....).*

The description of the physical sensation of cold indicates an emotional reaction of fear or anxiety. The depiction of cold that “settled over my shoulders” physically transports the reader into

a situation where the character feels threatened by an unknown, possibly supernatural force. The translation employs a combination of modulation, generalization, and amplification – the first alters the active state to passive “*chill settled over*” – “*я відчула*”, the second modifies a specific body part “*shoulders*” to a more general one “*skin*”, and the third enhances the impression from the author’s metaphorical use “*chill*” – “*крижаний холод*”. This combination of techniques allows for the preservation of the tone and emotional tension conveyed by this description while remaining natural for the Ukrainian reader. The phrase “*крижаний холод*” reproduces the physical sensation of cold, and the metaphor “*обхопив мене своїми руками за плечі*” conveys a sense of invisible threat, intensifying the anxiety of the situation. The original employs a blend of metaphorical and physical description to create a sense of uncertainty, which is accurately conveyed in the translation through enhanced images that evoke fear and discomfort.

At the same time, when translating emotionally marked vocabulary, techniques of direct, literal translation were used more frequently:

The chill disappeared, and I was flooded with warmth (Sambury, 2023, p. 326). – *Холод відступив, і мене наповнило тепло* (Pyvovar, 2024, p.....).

The first was, keeping in theme, more maggots, and I clenched my muscles and swallowed my last bit of wiggling–body–free saliva (Sambury, 2023, p. 451). – *Перша думка була про те, що в кімнаті багато личинок, тому я стиснула м’язи і проковтнула останню краплю слини* (Pyvovar, 2024, p.....).

In the first example, Liselle Sambury contrasts cold and warmth to emphasize the change in the character’s emotional state. The description of how “*the chill disappeared*” is associated with relief or the lifting of a threat, while “*flooded with warmth*” evokes feelings of comfort and safety. The translation preserves this feeling through literal translation, as the structure and meaning of the phrase allow for the same emotional impact to be conveyed. “*Мене наповнило тепло*” accurately reflects the reversal from danger to calm. Such vocabulary is particularly effective in horror narratives, where temperature changes often signify emotional tension or resolution. The translation achieves a similar effect by using established equivalents to maintain emotional dynamics.

In the second example, the description of the character’s physical reaction to the disgusting image of maggots heightens feelings of discomfort and even revulsion. The sensation that the character “*clenched her muscles*” reflects not only a physical but also an emotional state – tension and disgust. Literal translation techniques is used to maintain the impression of the repulsive image. The phrase “*стиснула м’язи*” clearly conveys the physical reaction to fear or disgust, while the image of “*проковтнула останню краплю слини*” effectively amplifies the physical aspect of revulsion. By preserving the images and reactions of the character, the translation conveys a strong emotional impression that induces physical and psychological discomfort in the reader, thereby enhancing the eerie atmosphere of the text.

Emotionally marked vocabulary that describes physical sensations aids the reader in immersing themselves more deeply in the characters’ experiences, allowing them to feel their reactions to fear, tension, or surprise. Through techniques of modulation, generalization, amplification, and literal translation, these sensations retain their emotional impact in the Ukrainian translation.

The emotional state of the characters serves as the foundation for plot development and shapes the reader’s perception of their internal conflicts. The vocabulary reflecting these emotions not only conveys feelings but also delves into the psychology of the characters, revealing their fears, joys, hatred, or disappointments.

For example:

Tears welled in Mom’s eyes (Sambury, 2023, p. 342). – *Мамині очі наповнилися сльозами* (Pyvovar, 2024, p.....).

This example conveys the emotional state through a simple yet effective description of a physical reaction – tears. The phrase “*tears welled*” carries not only a physical meaning but also emotional weight, indicating inner pain, sadness, or grief that is building up and about to erupt. The original employs elements of restraint, as it is not about tears flowing but rather that they

“appeared” in her eyes, suggesting a moment of vulnerability or emotional breaking point. In the translation, this effect is preserved through the phrase “наповнилися сльозами”, but modulation is applied within the sentence (*Tears welled – очі наповнилися*, so a shift in perspective is introduced), along with transposition to achieve adequacy and compliance with grammatical norms. The techniques employed allow for an accurate conveyance of both the content and the emotional tension embedded in the original – the gradual accumulation of emotions that may later overflow in tears, symbolizing a moment of fragile emotional openness for the character.

Another example:

Even if I didn't 100 percent trust Mom's motives anymore, it stood to reason that the house didn't do those things to me of its own will (Sambury, 2023, p. 327). – *Хоча я вже не довіряла мамі на сто відсотків, мій розум підказував, що самотійно будинок не може знущатись над людьми* (Рувовар, 2024, p.....).

The expression “*didn't 100 percent trust Mom's motives*” reflects an emotional state of uncertainty regarding another person and conveys the complexity and ambiguity of the relationships between the characters, particularly the heroine's doubts. The original emphasizes a partial loss of trust by using the expression “100 percent”, which, within this context, serves as a marker of the degree of distrust but not an absolute loss of faith. The phrase “*it stood to reason*” underscores the heroine's rational approach as she seeks a logical explanation for seemingly supernatural events. In the translation, this rational element is preserved through the phrase “*мій розум підказував*”, which also indicates a process of thinking and analysis. The technique of literal translation allows for the preservation of the relationships' complexity and the character's emotional state without losing the logic and emotional depth, thereby revealing the intricacies of the relationships between the characters and adding depth to their emotional conflicts.

In some cases, emotions are expressed through physical reactions, for example:

My lips quirked the slightest bit (Sambury, 2023, p. 59). – *Я ледь помітно скривила губи* (Рувовар, 2024, p.....).

This expression exemplifies a very subtle and restrained emotional response. The original uses the phrase “*quirked the slightest bit*”, conveying minimal physical reaction – a barely noticeable change in facial expression that nonetheless can reflect a wide range of emotions, from sarcasm to muted irony. The description of the slight movement of the lips emphasizes the hidden emotion that the character does not wish to reveal openly. In the translation, the phrase “*ледь помітно скривила губи*” is used, preserving this subtlety and nearly elusive quality of the reaction. The modulation technique is employed, which alters the perspective of expression (*My lips quirked – Я скривила губи*), assisting in adapting the translated text to the logic of the Ukrainian language.

As observed, emotionally marked vocabulary conveying the characters' emotions is critical for constructing the psychological portraits of the protagonists. Through the use of techniques such as modulation, transposition, literal translation, and discursive creation, the emotions of the characters become comprehensible and accessible to the Ukrainian reader while preserving all the nuances of feelings embedded by the author.

It is important to note that stylistically and emotionally marked units can intersect. For instance, expressive epithets or metaphors often combine both emotional and stylistic coloring, enriching the utterance. Stylistic expression is frequently employed to attract attention and leave an impression on the reader. In such cases, stylistically marked words amplify the effect of influence (Karpenko, 2019, p. 108).

For example:

Part of me knows I shouldn't bitch (Sambury, 2023, p. 59). – *Розумію, що немає сенсу виражати незадоволення* (Рувовар, 2024, p.....).

The original expression contains both emotionally and stylistically marked units. The word “*bitch*” is used as a crude word that conveys an emotional state of dissatisfaction or criticism. It serves as a marker of not only emotional coloring but also a specific social context in which such colloquial terms are commonly used in informal speech. Stylistically, this colloquialism amplifies the effect of coarseness and discontent, emphasizing the character's internal conflict. In the

translation, the technique of description is employed, where the coarse colloquial form is replaced with the neutral expression “*виражати незадоволення*”. This makes the phrase less aggressive while maintaining the general idea of restrained discontent. Such adaptation considers linguistic and cultural differences while conveying the original’s meaning. However, it can be argued that the stylistic impact of the translation has suffered, since “*bitch*” not only expresses an emotional attitude but also serves as a means of stylistic influence, enhancing the reader’s engagement through the emotionally charged and coarse nature of the expression.

For example:

Fuck I hate office small talk (Sambury, 2023, p. 37). – ***Чорт***, як мене дратують ці офісні розмови про нісенітницю (Рувовар, 2024, р.).

In this instance, we again observe the intersection of both emotionally and stylistically marked units. The lexeme “*fuck*” is a profanity that conveys strong dissatisfaction or irritation. This word communicates the character’s emotional state, revealing their sharply negative attitude toward the situation. Stylistically, this lexeme is also employed to enhance the expressiveness of the statement, making it more blunt and casual. In the translation, the offensive word is substituted with a less coarse variant “*чорт*”, which partially preserves the emotional connotation while making it more acceptable in Ukrainian. The technique of discursive creation has facilitated the adaptation of the original’s coarse style to a softer version in translation while retaining the emotional impact of the phrase. Unlike the previous case, the stylistic aspect of the text remains unchanged, as one vulgar word is replaced with another.

In translating stylistically and emotionally marked vocabulary from English to Ukrainian, it is essential to preserve not only the content but also the emotional and stylistic tension of the original. In texts such as Liselle Sambury’s *Delicious Monsters*, vocabulary with emotional and stylistic coloring plays a pivotal role in establishing atmosphere, conveying feelings, and characterizing the characters. In our translation, expressive vocabulary presented specific challenges due to its layered meanings and connotations. We divided this vocabulary into stylistically marked and emotionally marked categories. Stylistically marked vocabulary in the original text includes slang, especially vulgar slang, colloquial words, and idiomatic expressions, all of which help create an authentic linguistic style for the characters. Emotionally marked vocabulary was grouped into three main categories: words and phrases used to describe scenes that evoke fear and create a mystical atmosphere; vocabulary conveying the physical sensations of the characters; and vocabulary reflecting the main characters’ emotions. To accurately convey these elements in Ukrainian, we applied several translation techniques, including literal translation, variation, modulation, reduction, established equivalent, amplification, discursive creation, particularization, generalization, and transposition.

2.3 Translation techniques and strategies used for implementing

A translation strategy is a plan of action that defines the approach to solving tasks in the translation process aimed at achieving a specific goal, such as preserving the atmosphere of the original text or adapting it to the cultural norms of the target audience. According to Lörscher, a translation strategy can be considered as the conscious application of procedures necessary to convey meaning from one language to another (Loescher, 1991, p. 76). Additionally, Molina and Albir classify strategies into two main types: comprehension strategies and reformulation strategies (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 498-512). The former focuses on distinguishing between primary and secondary ideas, while the latter includes paraphrasing, reinterpreting, and retransmitting the original content in the translation. A distinct place among strategies is held by domestication, which involves maximum adaptation of the text to the reader’s culture, eliminating foreign elements to achieve naturalness, and its opposite, foreignization, which preserves authentic elements, emphasizing the cultural specificity of the original (Zhuo, 2022, p. 60).

As a result, in translating *Delicious Monsters* we used three translation strategies: domestication, foreignization and transcreation. The primary strategy employed was domestication.

This choice was driven by the need to adapt the text to the Ukrainian cultural context, especially in instances where the original realia lacked precise equivalents in the target culture. The use of domestication helped to maintain the text's clarity for Ukrainian readers while preserving the overall meaning and style of the work. This mainly involved adapting culturally specific expressions that, due to cultural differences, required some reformulation to better align with the expectations of the target audience. Shifting emphases and adding explanations helped to recover meanings that might have been lost due to cultural and linguistic differences between the English and Ukrainian contexts. At the same time, the opposite strategy, foreignization, was used in the translation of proper names. This involved the protagonists' names, brands, product names, social networks, and companies. In addition, since this is fiction, transcreation was employed to preserve imagery by changing the sentence structure and adding new elements to convey the emotions and mood of the source text.

The combination of all these strategies allowed for achieving both adequacy and equivalence in translation through various techniques.

The fundamental principles of translation strategy are supplemented by an explanation of the legitimacy of using various technical methods that might diverge from the formal similarity of the translation to the original but ensure a higher level of equivalence (Nikolayeva, 2018, p. 114). L. Molina and A. Hurtado Albir (2002) highlight specific techniques used in the translation process that facilitate the implementation of particular translation strategies. In our study, we will employ their classification to analyze the techniques we applied in translating Liselle Sambury's *Delicious Monsters* to achieve the goal of correct translation the source text.

1) Amplification is a translation technique that involves adding additional details or information to clarify or explain the content of the original text. This technique is employed to make the text more comprehensible for the target audience, especially when certain cultural or conceptual elements may be unclear without further elaboration. Amplification is also used to prevent potential losses in meaning that may arise during translation (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*Soft and beautiful, like it was **feathered** at the edges, more like a dandelion blowing in the wind than a twitch of lips (Sambury, 2023, p. 37).* – *Ніжна й чарівна, ніби огорнута **м'якими пір'їнками**, її усмішка більше нагадувала кульбабу, яка розвіюється вітром, аніж звичайний рух губами (Pyvovar, 2024, p.....).*

*Now the **success** of our last two seasons has significantly increased the amount of spending we could do (Sambury, 2023, p. 320).* – *Завдяки **неймовірному успіху** останніх двох сезонів тепер ми можемо витратити значно більше (Pyvovar, 2024, p.....).*

In the first instance, the translation of the verb “*feathered*” is supplemented with the epithet “*м'які*”, which adds extra details and emphasizes the tenderness of the image that, in our view, the original author intended. In the second example, the translation from English to Ukrainian requires the introduction of clarifications concerning “*the success of the last two seasons*”. Instead of a literal translation of “*success*”, we include the epithet “*неймовірний*”, which enhances the meaning and helps to emphasize the scale of achievements that contributed to increased expenditures. This approach helps to avoid the loss of emotional intensity present in the English text.

2) Borrowing is one of the most common translation techniques, involving the use of words or phrases from the source language without alteration in the target language. This approach allows for the preservation of the cultural specificity of the original and emphasizes its authenticity. Borrowing can be complete or partial: complete borrowing involves retaining the word in its original form, while partial borrowing includes adapting the foreign word to the grammatical rules of the target language. This technique is particularly relevant when translating proper names, terms, technical vocabulary, or foreign realia that lack exact equivalents in the target language (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*I force myself not to think of it as we enter the **Ocean Room** (Sambury, 2023, p. 59). – На порозі до **Ocean Room** я намагаюсь викинути з голови цей непотріб (Pyvovar, 2024, p.....).*

***Torte** used to be the sort of media company synonymous with those videos you saw on **Facebook**... (Sambury, 2023, p. 34). – Torte була тією медіакомпанією, яка штампувала відео з «**Facebook**» (Pyvovar, 2024, p.....).*

In these examples, borrowing is used to reproduce proper names. The name *Ocean Room* remains unchanged, conveying the specific meaning of this location, crucial for the context of the work. The translation maintains the sense of authenticity of the original text, emphasizing its cultural characteristics. In another example, the company's name *Torte* is also borrowed, as is the name of the social network *Facebook*. This allows the reader to better understand the context and avoids the loss of meaning or confusion.

3) Compensation is a technique that involves recovering lost information or stylistic features of the original in another part of the translation. This approach is employed when a particular element of the text cannot be accurately conveyed in one place, and thus the translator compensates for this loss in another segment of the text. For instance, if the original contains a pun that cannot be translated literally, the translator might create a similar effect in a different part of the text, preserving the overall style and tone of the work (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*If we did this right, we could bring to light the sort of pain that my mom **excelled at** covering up and rebranding (Sambury, 2023, p. 209). – Якби ми зробили це вдало, ми змогли б показати світові той біль, який моя мама **вміло** маскувала та приховувала (Pyvovar, 2024, p.....).*

In this sentence, the expression “*excelled at*” is translated as “*вміло*”, creating a similar effect and highlighting the mother's skill in concealing true emotions. A literal translation of this expression is impossible, but we managed to maintain the impression of the text and its form.

4) Discursive Creation is a technique in which the translator uses a new, original phrase or expression to convey the meaning of the original. This approach is quite creative and is applied when a literal translation is impossible or ineffective. In literary translation, discursive creation allows for preserving the atmosphere and tone of the work, adapting it to the linguistic and cultural norms of the target audience. This technique requires the translator's creativity and deep understanding of the context, as improper use can alter the meaning or style of the text (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*Mom and I **just** walked in (Sambury, 2023, p. 419). – Я з мамою **безперешкодно** увійшла всередину (Pyvovar, 2024, p.....).*

*The stakeholders feel that ‘Forgotten Black Girls’ as a theme **is** a bit isolating and **niche** (Sambury, 2023, p. 340). – Інвестори вважають, що тема «Забуті чорношкірі дівчата» є децю вузькою та **не захопить широку аудиторію** (Pyvovar, 2024, p.....).*

In the first case, the word “*just*”, which in the original text indicates the mere fact of the action (*simply walked in*), is conveyed as “*безперешкодно*”, creating a new semantic nuance. The use of discursive creation adds details that reflect the mood or atmosphere of the scene, making it clearer or more emotionally expressive for the target audience. This technique allows for better recreating the atmosphere that the author intended. In the second example, we added elements that are not mentioned in the source text, the phrase “*is ... niche*” is translated descriptively as “*не захопить широку аудиторію*”. It conveys the meaning that, in Ukrainian culture, lacks a direct equivalent, while preserving the original context. Through discursive creation, one can accurately convey the essence of the English term, which might otherwise remain unclear or lose significance without clarification.

5) Description is a translation technique that involves replacing a specific element of the original with a detailed description in the target language. This approach is particularly effective when conveying concepts or realia that lack direct equivalents in the target audience's culture. Description allows for preserving the meaning of the original by expanding or clarifying it, ensuring better understanding by the reader (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

We went to Dairy Queen right after. Mom got me an Oreo Mocha Fudge Blizzard and let me choose the size (Sambury, 2023, p. 308). – *Ми одразу поїхали в Dairy Queen. Мама купила мені **пломбір Blizzard з ароматом кави та шматочками печива Oreo** та ще й дозволила взяти більший стаканчик (Рувовар, 2024, р.....).*

This sentence mentions the name of the product “Oreo Mocha Fudge Blizzard” but does not explain the ingredients. In the translation, we added an explanation “*пломбір Blizzard з ароматом кави та шматочками печива Oreo*” to make the description more understandable for the Ukrainian audience, who may not be familiar with this brand or this product.

6) Established Equivalent is a translation technique that involves using commonly accepted equivalents in the target language to convey idioms, phrases, or fixed expressions from the original language. The use of established equivalents maintains the naturalness of the text and ensures its comprehensibility for the target audience (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*Obviously. But we knew **they would turn it down** (Sambury, 2023, p. 317).* – *Ясна річ. Але ми передбачали **їхню відмову** (Рувовар, 2024, р.....).*

I was off the hook. (Sambury, 2023, p. 203) – *Мені начебто **розв’язали руки** (Рувовар, 2024, р.....).*

In all these cases, commonly accepted equivalents for the idioms used in the original are applied in the translation. This technique ensures that the translation retains the naturalness and cultural relevance of the source expressions, making the text more relatable to the target audience.

7) Generalization is a technique in which a specific term or concept from the source language is replaced by a more general or broader term in the target language. This approach avoids ambiguities or difficulties related to the translation of specialized terms, ensuring the text’s clarity for a wider audience. Generalization is useful in situations where specific details might be excessive or unclear for the reader, especially if they are not crucial to the overall meaning of the text (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*There Mom stood bound in a swath of thorns that covered **every inch of skin** but her eyes and nose (Sambury, 2023, p. 37).* – *Мама була всередині, обмотана колючками, що вкривали **усе тіло**, окрім очей та носа (Рувовар, 2024, р.....).*

*The campground was marked by lights twinkling over the space—from small lamps to **RV** lights to cell phones being used as flashlights (Sambury, 2023, p. 442).* – *Кемпінг освітлювався мерехтливими вогнями – від маленьких ліхтарів до світла **автофургонів** і телефонів, які використовували як ліхтарики (Рувовар, 2024, р.....).*

In the first case, the original specifies “every inch of skin”, while the translation employs the broader term “*усе тіло*”. In the second sentence, the term “RV” (recreational vehicle) is generalized to avoid excessive specificity, making the translation clearer for a broader audience.

8) Linguistic Amplification is a technique that involves adding additional linguistic elements to make the text clearer or more emotionally intense. It can include extra adverbs, adjectives, or clarifications that expand the meaning of the original. This method is used to convey the emotional state of characters or to create a specific atmosphere important to the text’s genre. Linguistic amplification allows the translator to better capture the mood, but it is crucial not to overload the text with details that might slow the reading pace or alter the style (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*Swinging lamps **snaked** along the **trunks of nearby trees** (Sambury, 2023, p. 54).* – *Гнучкі лампи, **мов змії**, обвивали стовбури **дерев, що росли поруч** (Рувовар, 2024, р.....).*

As seen in the example, the original uses the verb “snaked” to describe the lamps, while the translation conveys this description with the comparison “*мов змії*” to emphasize the smooth, almost lifelike movement of the lamps. The application of this technique is even more evident in the translation of the term “nearby trees”, for which we added the subordinate clause “*що росли*

нопуч”. This adds more visual details and creates a clearer image of the scene’s atmosphere, enhancing its mystical tone. In this case, linguistic amplification is employed to convey nuances of dynamics and metaphorical content that may be less explicit in the original due to linguistic differences.

9) Literal Translation is a technique in which the words and phrases of the original are translated exactly, without changes to the sentence structure. This approach is used when it is important to maintain the precision of the formulations, such as in scientific or technical texts. Literal translation allows for the transfer of the grammatical structure of the source language, although it may not always ensure the naturalness of the text in the target language, particularly if the stylistic or cultural differences between the two languages are significant (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

At least that was straightforward (Sambury, 2023, p. 345). – *Принаймні це було прямолінійно* (Pyvovar, 2024, p.....).

And I knew him (Sambury, 2023, p. 421). – *І я знала його* (Pyvovar, 2024, p.....).

People love the trauma (Sambury, 2023, p. 75). – *Людям подобаються травми* (Pyvovar, 2024, p.....).

In these examples, literal translation is employed, which preserves the precision of the original’s formulations. The translation conveys the meaning accurately without significant deviations, which is a key aspect of literal translation. This method is effective when precision and clarity are priorities, allowing for the retention of meaning without loss.

10) Modulation is a translation technique that involves changing the point of view, perspective, or grammatical structure when conveying meaning from one language to another. This approach makes the text more natural and understandable for the target audience while preserving the core meaning of the original. Modulation is often used to adapt cultural realia, idioms, or phrases that lack direct equivalents in the target language. It allows the preservation of the text’s semantic integrity by altering its lexical or syntactic structure (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

My boots squeaked on the floor (Sambury, 2023, p. 37). – *Підлога скрипіла під моїми черевиками* (Pyvovar, 2024, p.....).

His transparency increased, more and more until even I couldn’t see him, but I knew he was there because I was still holding his heart. (Sambury, 2023, p. 37). – *Він ставав все більше і більше прозорим, аж потім став невидимим. Але я знала, що він тут, тому що досі тримала його серце* (Pyvovar, 2024, p.....).

In the first example, the modulation technique changes the grammatical structure of the sentence while preserving its meaning. In the original, the verb “squeaked” is directly associated with the boots, creating the impression that the boots themselves produce the sound. The translation shifts the focus to the floor, which “скрипіла під моїми черевиками”, making the sentence more natural for Ukrainian readers. In the second case, the perspective is also altered—from a direct depiction of the “transparency” increasing until invisibility in the original text, to a more descriptive and sequential narrative in the Ukrainian translation. The phrase “His transparency increased” undergoes a shift, as the Ukrainian version employs a more dynamic structure, emphasizing the gradual process through “все більше і більше прозорим” followed by the resolution “аж потім став невидимим”. This modulation creates a natural flow for the target audience, aligning with typical stylistic conventions of Ukrainian narrative. Such transformations exemplify how modulation ensures the text’s readability and semantic consistency across languages, while accommodating linguistic and cultural norms.

11) Particularization is a translation technique that involves replacing a general term or concept from the source language with a more specific or narrower term in the target language (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510). This approach emphasizes details and enhances the text’s accuracy, especially when general terms may cause ambiguity or lack informativeness.

Particularization ensures clarity and precision, but the translator must consider the context and avoid overloading the text with unnecessary details.

For example:

*Ivy gave the girl as a sacrifice to the house when she got **upset**. (Sambury, 2023, p. 37). – У пориві **гнів** Айві віддала дівчину в жертву будинку (Рувовар, 2024, р.....).*

In the provided example, particularization is effectively combined with amplification to convey a more precise and emotionally resonant interpretation of the original text. The source term “*upset*” is general, encompassing a range of possible emotions such as sadness, frustration, or anger. In the Ukrainian translation, it is replaced with the more specific term “*гнів*”, which provides a clearer understanding of the character’s emotional state. This choice eliminates potential ambiguity and aligns with the context, where the intensity of the action—sacrificing a girl – suggests a stronger, more defined emotional impetus.

12) Reduction is a translation technique that involves omitting certain elements of the text that are not critical for understanding the main content. Reduction is used to maintain text compactness, especially when the original contains repetitive or non-essential elements (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 510).

For example:

*I **chewed on the inside of my cheek** and said nothing (Sambury, 2023, p. 417). – Я **гризла щоку** і мовчала (Рувовар, 2024, р.....).*

*And **what about what happened** to Hayden? (Sambury, 2023, p. 92). – А що **трапилося** з Хейденом? (Рувовар, 2024, р.....)*

In the first sentence, the element “*my*” is omitted in translation because it is clear from the context that the narrator is referring to their own cheek. In the second example, the translation omits “*what about*”, streamlining the sentence without losing meaning, resulting in a more concise rendition.

13) Transposition is a translation technique that involves changing the grammatical structure of the text without altering its meaning. It allows the syntax of the original to be adapted to the norms of the target language, preserving the semantic integrity. Using this technique makes the text more natural for the reader, considering the specificities of the target language (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 511).

For example:

*By the time we pulled onto a **gravel** road I hadn’t even seen, it was dark enough that Mom had to flick on the headlights (Sambury, 2023, p. 92). – Коли ми виїхали на незнайому мені **гравійну** дорогу, темніло настільки, що мамі довелося увімкнути фари (Рувовар, 2024, р.....).*

*And there, from under the scab on my scalp, a tiny white worm about the size of a **vine** leaf stem wiggled out (Sambury, 2023, p. 34). – З-під кірки на моїй голові виповз малесенький білий черв’як розміром, як стебло **виноградного** листя (Рувовар, 2024, р.....).*

In both cases, transposition is used to transform nouns into adjectives: in the first sentence, the expression “*gravel road*”, where “*gravel*” is a noun, is translated as “*гравійну дорогу*” with “*гравійну*” serving as an adjective. Similarly, in the second example, “*vine leaf stem*” involves the noun “*vine*” being rendered as the adjective “*виноградного*”, demonstrating a grammatical shift that suits Ukrainian norms.

Another example:

Later, I wondered what had driven me forward. If it was my own desire to overcome my fear or if it was my desperate need to avoid disappointing Mom (Sambury, 2023, p. 319). – Пізніше я обмірковувала, що ж мене штовхнуло вперед – чи то моє власне бажання подолати страх, чи відчайдушна потреба не розчарувати маму (Рувовар, 2024, р.....).

The transposition in this sentence is based on changing the grammatical structure by splitting two separate sentences into one complex sentence, while preserving the logic and emotional coloring of the source text.

14) Variation is a translation technique that involves changing the style, register, tone, or linguistic characteristics of the original to adapt it to the needs of the target audience. Variation allows the text to be more relevant and understandable for a specific group of readers, considering their social or cultural traits (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 511).

For example:

But not to eat people and not to kill, right? It needs help, doesn't it? And that's you (Sambury, 2023, p. 409). – *Але ж не їсти людей і не вбивати їх. І йому потрібно допомагати. І це ти робиш* (Pyvovar, 2024, p.....).

In this example, variation is used to adapt the language of the original to the target audience. The English version contains dialogue with a questioning intonation, characteristic of modern language, using contractions and simple phrases, creating an informal tone. The translation retains this conversational style but adapts it to the Ukrainian linguistic environment by using declarative sentences instead of rhetorical questions.

We based our analysis on the classification of translation techniques by Lucia Molina and Amparo Hurtado Albir. The analysis of translation strategies and techniques employed in the translation of *Delicious Monsters* demonstrates their effectiveness in achieving semantic equivalence and stylistic coherence. The use of various strategies, such as domestication, foreignization, and transcreation, ensured that the cultural and emotional nuances of the original were preserved while adapting the text to the linguistic and cultural expectations of Ukrainian readers. Techniques like amplification, transposition, literal translation and modulation further contributed to the translation's clarity and expressiveness, addressing the challenges of cultural and linguistic differences. These approaches exemplify potential ways to balance the integrity of the source text with the needs of the target audience.

We can summarize that the correct implementation of translation strategies and techniques allows to make a translation accurate and expressive, and that is an important aspect of a translator's work.

Conclusions

This thesis involved translating a fragment from the novel *Delicious Monsters* by Liselle Sambury, analyzing its literary features, and examining the translation techniques employed throughout the process. Several key conclusions can be drawn based on the research conducted.

1. *Delicious Monsters* is a blend of psychological thriller and supernatural horror, known for its suspense and tense atmosphere. It uses stylistically and emotionally marked vocabulary to create unease, establishing a dark and mysterious environment. This language choice is essential for maintaining the novel's unique tone, making translation challenging to preserve the same emotional impact. The translation required a careful approach to capture the psychological tension and supernatural aspects while adapting to a new linguistic and cultural context. It was crucial to choose words, idiomatic expressions, and stylistically marked vocabulary that retained the story's sense of mystery and depth for Ukrainian readers.

2. The greatest challenge during translation was handling expressive vocabulary, marked by emotional and stylistic intensity. This required adapting terms to maintain the original's nuance and context. Stylistically marked vocabulary was predominantly represented by colloquialisms (38%), idioms (37%), vulgarisms (14%), and slang (11%), which underscore the informal nature of dialogue and enhance connections with youth culture, as well as intensify the conversational tone, reflecting the natural language of the characters (see Appendix A). In terms of emotionally marked vocabulary, the majority of words conveyed the characters' emotional experiences (36%), allowing for a deeper immersion into the emotional context of the narrative. Elements related to creating an atmosphere of fear (33%) and physical sensations of the characters (31%) add tension and a sense of immediacy (see Appendix B). The usage of both stylistically and emotionally marked vocabulary enhances the portrayal of characters and the atmosphere of the original text. Preserving these elements in translation helps maintain the authenticity of style and emotional coloring, creating a stronger connection with the reader.

3. In translating *Delicious Monsters*, three translation strategies were used: domestication, foreignization and transcreation. The translation mainly used domestication to fit the Ukrainian cultural context, ensuring clarity while preserving style. Foreignization was applied mainly in translating of proper names, while transcreation was used to preserve the imagery and convey the emotions and mood of the source text. To achieve these translation strategies we used the classification of translation techniques worked out by linguists L. Molina and A. Hurtado Albir. According to our statistics, the most frequently employed technique was transposition (15%), that helped to structure the sentences logically for better readability, followed by literal translation (14%) to ensure accuracy. Modulation (12%), which allowed for the adaptation of the text to reflect nuanced meanings in the target language. Amplification (11%) was instrumental in preserving the original's stylistic and emotional nuances, enhancing cultural resonance for the target audience (see Appendix C).

References

1. Baugher, L. (2021). *3 reasons Blood Like Magic feels like a game changer in contemporary YA fantasy*. Culturess. Retrieved from: <https://culturess.com/2021/06/15/3-reasons-blood-like-magic-review/>
2. Bilohur, A., & Ushchapovska, I. (2021). Features of usage and translation of stylistically marked vocabulary in American fiction. *Philological Treatises*, (13(2), 7–15. <https://tractatus.sumdu.edu.ua/index.php/journal/article/view/997/882>
3. DeThorne, L. S., Petrill, S. A., Hayiou-Thomas, M. E., & Plomin, R. (2005). Low Expressive Vocabulary. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 48(4), 792–804. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2005/055\)](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2005/055))
4. Ge, Y., & Han, Z. (2023). On Translation Strategies of Biographies under Variational Translation Theory. *Journal of Education and Educational Research*, 4(1), 65–68. <https://doi.org/10.54097/jeer.v4i1.10038>
5. Hrytsanchuk, O. (2022). The application of translation strategies and predicate transformations in teaching written translation. *Journal for Educators, Teachers and Trainers*, Vol. 13(1), 28-40. <https://doi.org/10.47750/jett.2022.13.01.004>
6. Jacobo, S. (2024). *Femme Futurisms: Nuanced Narratives of Black Femme Embodiment in Caribbean Speculative Fiction* [Doctoral dissertation, University of Kansas]. ProQuest. <https://www.proquest.com/openview/d2ad7b88459ceeb99c391aee698dc7cd/1?pq-origsite=gscholar&cbl=18750&diss=y>
7. Karpenko, H. (2019). Expressive vocabulary of the modern English tagline in advertising. *Transcarpathian Philological Studies*, 11(1), 106–110. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2019.11-1.21>
8. Lee, D., Kim, J.-Y., & Cheon, S. (2024). Literary Emotion Classification Using a Emotion Lexicon. *The Korean Data Analysis Society*, 26(2), 457–469. <https://doi.org/10.37727/jkdas.2024.26.2.457>
9. *Let someone off the hook*. (2024). Cambridge Dictionary. <https://dictionary.cambridge.org/uk/dictionary/english/let-off-the-hook>
10. *Liselle Sambury*. (2015). Goodreads. Meet your next favorite book. https://www.goodreads.com/author/show/19493922.Liselle_Sambury
11. Loescher, W. (1991). *Translation performance, translation process and translation strategies. A Psycholinguistic Investigation*. Gunter Narr.
12. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
13. Mondor, C. (2021). *Blood Like Magic by Liselle Sambury*. Locus Online. <https://locusmag.com/2021/12/colleen-mondor-reviews-blood-like-magic-by-liselle-sambury/>
14. Pamenter, A. (2023). *Delicious Monsters*. *Canadian Children's Book News*, 46(1), 34. <https://www.proquest.com/openview/2af78c3cf4d9518898e35465e25fd843/1?pq-origsite=gscholar&cbl=2030755>
15. Patterson, J. L. (1997). Expressive Vocabulary of Bilingual Toddlers: Preliminary Findings. *Perspectives on Communication Disorders and Sciences in Culturally and Linguistically Diverse (CLD) Populations*, 3(1), 10–11. <https://doi.org/10.1044/cds3.1.10>
16. Sambury, L. (2023). *Delicious Monsters*. McElderry Books, Margaret K.
17. Shchypachova, D. S. (2022). English translation discourse as a result of the implementation of translation strategies. *Academic Studies. Series "Humanities"*, (1), 203–208. <https://doi.org/10.52726/as.humanities/2022.1.31>
18. Shojaei, A. (2012). Translation of idioms and fixed expressions: Strategies and difficulties. *Theory and Practice in Language Studies*, (2(6), 1220–1229.
19. Spiridonova, A. S., & Panasiuk, Y. V. (2020). Lexical and semantic features of colloquialisms in modern British press. *Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky*

University, Series Philology. Social Communications, 2(1), 198–203. <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.1-2/39>

20. Spisak, A. (2023). Delicious monsters by Liselle Sambury. *Bulletin of the Center for Children's Books*, 76(6), 198. <https://doi.org/10.1353/bcc.2023.0088>

21. YU Peixin, HUAN Xiaoyu, & JIA Xiaoqing. (2022). Translation Strategies of Scientific and Technological Words from the Translation of “Meta”. *Journal of Psychology Research*, 12(8). 660-664. <https://doi.org/10.17265/2159-5542/2022.08.013>

22. Zhuo, Y. (2022). Translation strategies of Domestication and Foreignization used in Network Catchwords. *Advances in Educational Technology and Psychology*, (6(4), 59–64.

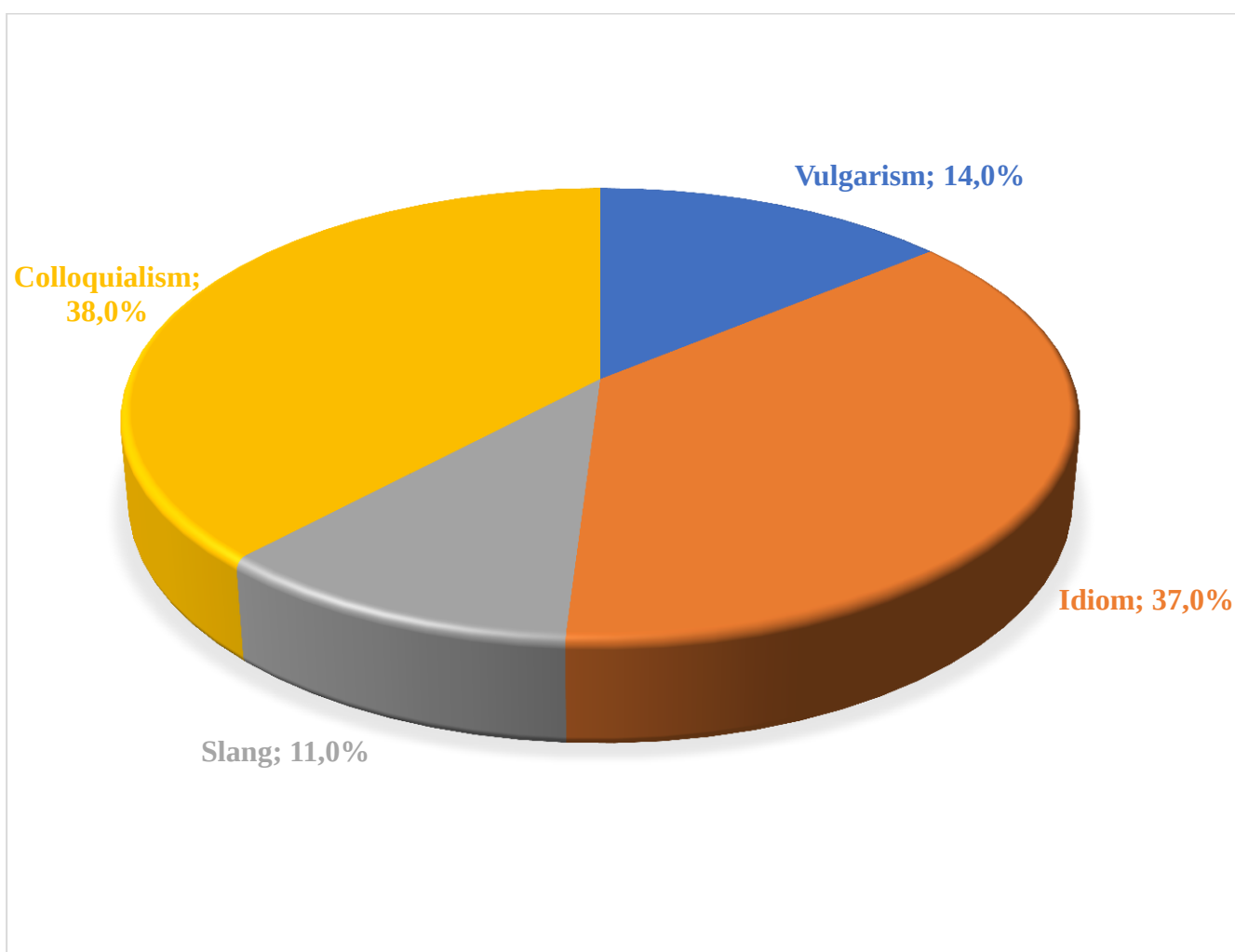
23. Ніколаєва, Т. М. (2018). Перекладацькі стратегії в англо-українському просторі. *Вчені записки Таврійського національного університету імені ВІ Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*, (29 (68), 110–115. https://www.philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2018/1_2018/23.pdf

24. Радчук, В. (2008). Динаміка перекладності. *Питання літературознавства*, (75), 289–295.

25. Яскевич, О. К. (2011). Особливості емоційно-оцінної лексики та її відтворення англійською мовою (на матеріалі творів ТГ Шевченка). *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету ім. КД Ушинського. Лінгвістичні науки*, (12), 203–212.

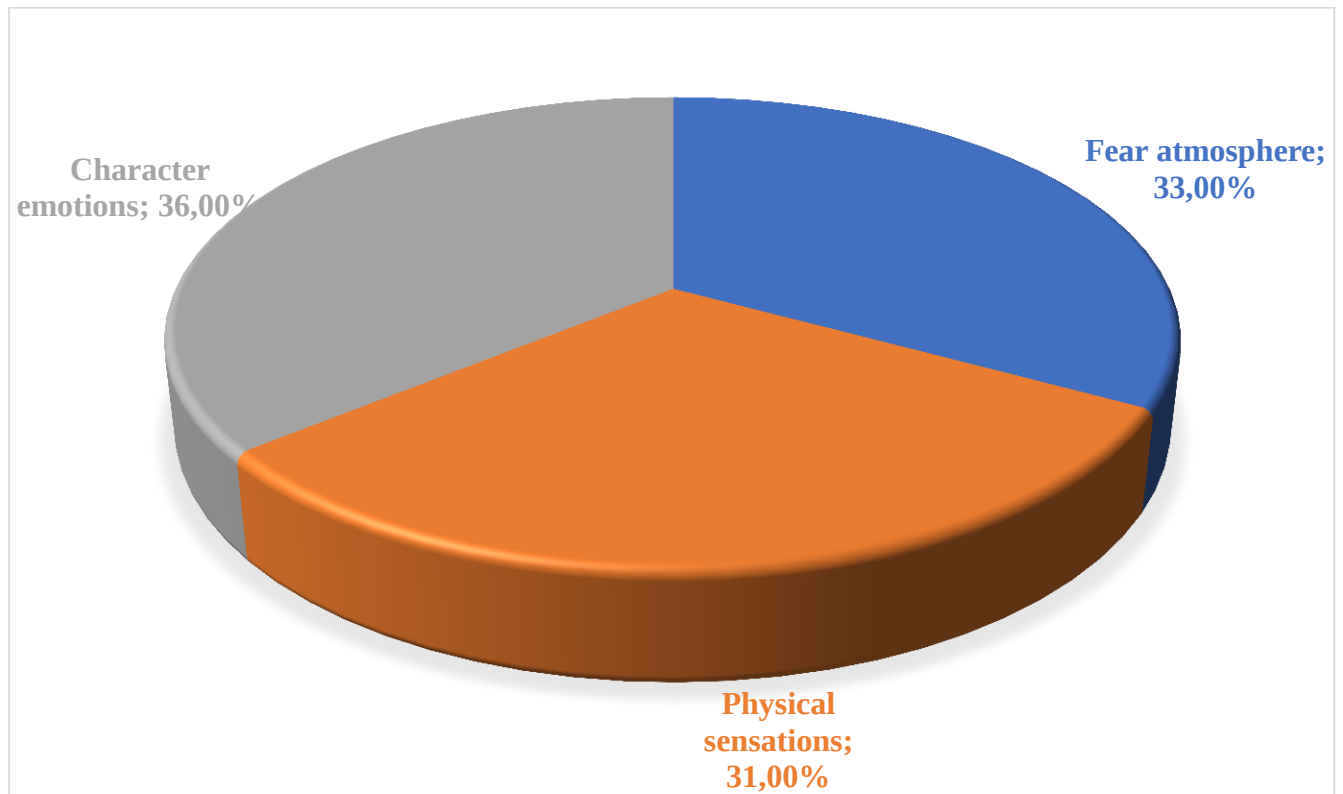
Appendix A

Stylistically marked vocabulary

Appendix B

Emotionally marked vocabulary

Appendix C

Translation techniques (L. Molina and A. Hurtado Albir)

